ANKARA DİRENİŞİ SÖYLEŞİLER (Sy: 10-11-12-13)

Politika

SAVAŞSIZ SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

Bir Ekmek Bir Politika

18 Mayıs 2017 | Yıl: 3 | Sayı: 42 | On Beş Günlük Gazete | Fiyatı: 1.5 TL | Yurtdışı: 1.5 EUR/1.5 USD

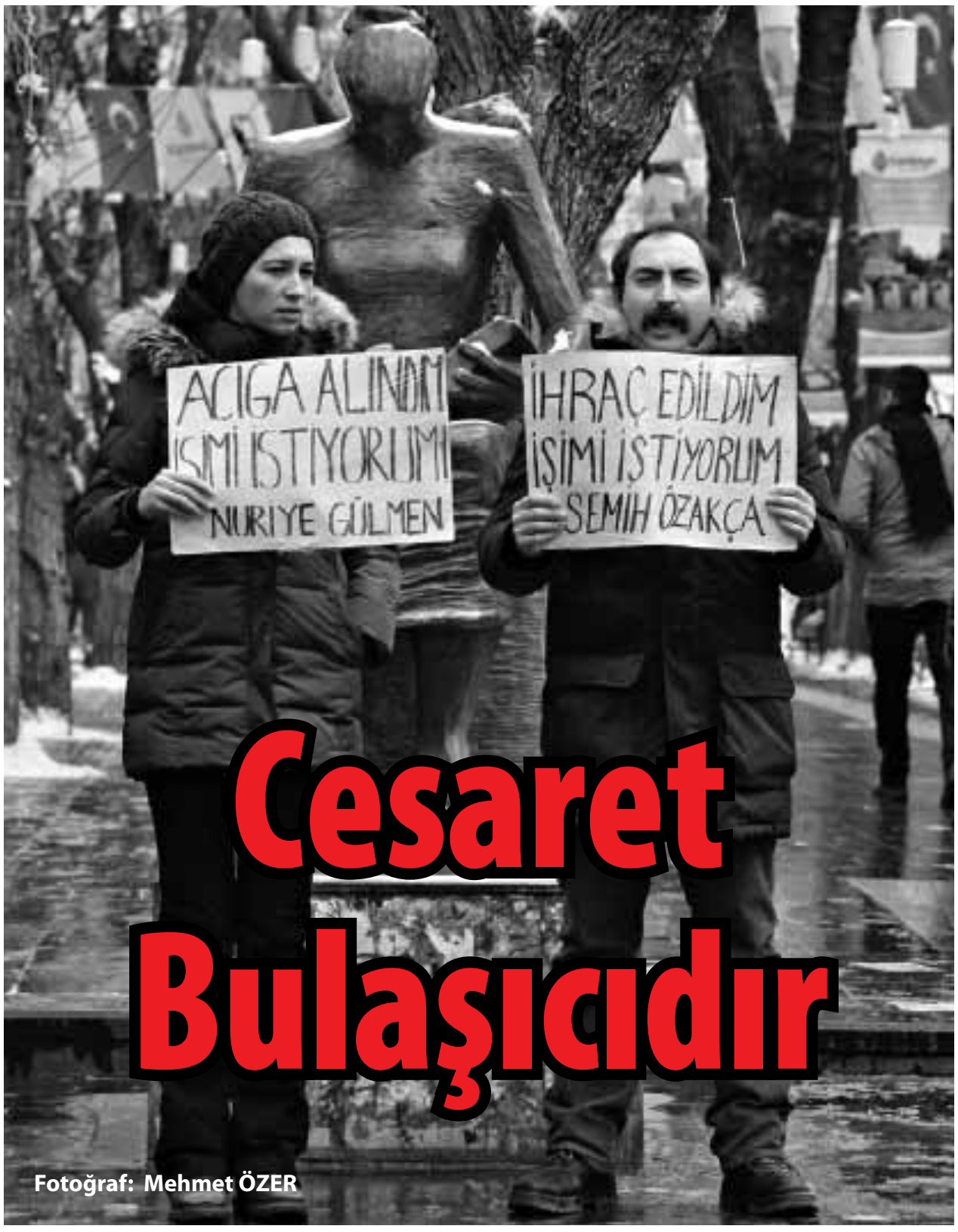

Cesaret Bulaşıcıdır

Fotoğraf: Mehmet ÖZER

Ankara Direnişi Bir Kıvılcımdır

Ankara, devrimci-demokratik güçler ve sosyalistler açısından son yıllarda önemli gelişmelere tanık oluyor. Öyle de olması gerekiyor. Son tahlilde iktidarın üssü Ankara. Türkiye'nin başkenti. Yani bu ülkenin iktidarında bir değişiklik olacaksa doğru adres Ankara'dır.

10 Ekim Ankara Katliamı devletin barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçleriyle girdiği bir hesaplaşmaydı. 7 Haziran seçimleri ile sarsılan statükosunu tekrar yerli yerine oturtmak için Türkiye halklarını aklı sıra hizaya sokma eylemiydi. Kısmen etkili de oldu. Ancak kısa bir dönem için... "Etki tepkiyi doğurur" sadece bir söz değil, bilimsel bir kaidedir.

10 Ekim'den bir buçuk yıl sonra Ankara'da tekrar tarih yazılıyor. **Nuriye, Semih, Acun** ve **Veli**'nin başlattığı direniş barış ve demokrasi güçlerinin 10 Ekim 2015'den sonra üstünü örten 'ölü toprağını' delerek gün yüzüne fışkıran devrimci bir filizdir.

Ülkenin 81 ilinde, 130 bine yakın doğrudan muhatabı olan KHK'larla görevden açığa alma ve işten çıkarma densizliğine karşı 4 yiğidin öncü çıkışıdır bu direniş. Bu cesaretin, kararlılığın ve bilincin değerini iyi anlamak gerekir. Bu sayımızın iç sayfalarında ayrıntılı söyleşileri okuyabileceksiniz. Sahip oldukları bilinç, direnişçi yol arkadaşlarımıza öyle bir sağduyu, özgüven kazandırmış ki, bu özellikler onların yüz hatlarından belli oluyor, gözlerindeki ışıktan okunuyor.

Bugün bu ülkede nüfusun çok önemli bir bölümünü baskı ve terör altında, hukuksuz koşullarda inim inim inletmekten zevk alanlar **Nuriye, Semih, Acun** ve **Veli**'nin gözlerinin içine bakamazlar. Bu iradenin karşısında onlar o kadar zayıf ve güçsüzdürler.

Nuriye, Semih, Acun ve **Veli** hepimiz adına direniyor. Direnmeyi göze alamayan onbinlerce KHK muhatabı adına direniyor. İşçiler, emekçiler için direniyor. Türkler ve Kürtler adına direniyor. Ankara Direnişi, Türkiye devrimci hareketi açısından bir kıvılcımdır. Bir ihtiyaçtır. Tüm Türkiye'de cesaret edemeyenlere cesaret aşılayan bir çıkıştır. En sıcak dayanışma duygularımızla selamlıyoruz. Dayanışma yetmez..., dalga dalga yaymak görevimizdir.

Politika

Yeni Koşullarda Başarılı Olmak İçin "Ana Halka"

❑ **Kemal ATAKAN**

Geçen sayıda yayınlanan yazımızda Halk Oylaması sonuçları konusunda ayrıntılı bir değerlendirmede bulunmuş, HAYIR tercihini savunan devrimci demokratik muhalefetin önümüzdeki dönemde karşı karşıya kalacağı siyasi ortam konusunda ön görülerimize değinmiştik. Ardından 1 Mayıs'ı yaşadık ve bu yazımızda sınıf mücadelesi açısından konuya devam etmek istiyoruz.

2017 1 Mayıs'ı da bize açık olarak göstermiştir ki sendikal alanda örgütlenme çok geri durumdadır. DİSK ve üye sendikalarının durumu içler acısıdır. Türk-İş ve Hak-İş Konfederasyonları devletten aldıkları destek, iktidar partisinin çalışanlar üzerindeki baskısı ve yetkili oldukları işletmelerdeki nicelikten dolayı belirli bir üye sayısına hitap ediyorlar. Sınıfsal açıdan değerlendirildiğinde KESK görece olarak daha derli toplu durumda. Fakat KESK de devlet denetiminde ve iktidar partisi baskısı altında olan Memur-Sen ve Kamu-Sen gibi Federasyonlar ile boğuşmak durumunda kalıyor. Devlet kurumlarında ağırlıklı olarak kendi kadrolarına yer açtıklarından, sendikal üyelikler de kendi kontrollerindeki sendikalara yansımaktadır.

Şimdi "bunun Halk Oylaması sonuçları ile ne ilgisi var" diyeceksiniz. Şöyle ki, çok farklı kesimler geniş bir muhalefet hareketinden söz ediyor. HAYIR tercihi kullanan siyasal güçlerin bir kısmını hiç hesaba katmayalım. SP hatta CHP hiç bir zaman ciddi bir muhalefet hareketinin içinde yer almayacaklardır. Bizim söylediğimiz başka bir şey. Öyle bir devrimci ve demokratik muhalefet odağı oluşturulmalı ki, HAYIR tercihini kullanıp adı geçen burjuva partilerinin tabanını oluşturan, hatta EVET tercihi kullanıp AKP ve MHP seçmeni olarak tarif edilen yığınlar bu devrimci ve demokratik muhalefet hareketini destekler, hatta içinde yer alır duruma gelsin. Burada kıstas din, dil, ulus farklılıkları değil, tüm bu yığınları birleştirecek ortak payda olarak sınıfsal çelişkiler gerçeğidir.

***

Sınıf bilincinin ilk etkileri sendikal mücadele içinde kazanılır. Sendikal bilinç olarak da adlandırdığımız bu bilinç işçi ve emekçilerin işverenler karşısında birlikte hareket etmeleri gerektiğini ve ekonomik, sosyal hatta demokratik haklarını işverenlere karşı savunmaları gerektiğini kendi deneyleriyle öğrenmeleri anlamına gelir. Sendikal bilincin süreç içinde sınıf bilincine yükselmesi ise sendikal bilinç alan işçi ve emekçilerin, karşı karşıya geldikleri işverenlerinin aslında bu ülkeyi yöneten iktidarı belirlediklerini anladıkları zaman gerçekleşir. O aşamadan sonra mücadelenin burjuva iktidarına karşı verilmesi gerekliliği kavranır.

Sendikal alanda üzerinde durduğumuz bu örnek toplumda çıkarları işbirlikçi tekelci burjuvazi ile nesnel olarak çelişen işçi, emekçi ve hatta küçük burjuva kesimler için de geçerlidir. Sınıf hareketi ile halk hareketi arasındaki birliktelik de bu olgu sayesinde sağlanabilir. İşbirlikçi tekelci burjuvazi ile nesnel olarak çıkarları çelişen en geniş halk kesimlerinin onun iktidarları ile karşı karşıya gelmelerinin birçok nedenleri ve dolayısıyla olanakları mevcuttur. Belirleyici olan bu dinamiği ortaya çıkarabilmektir.

***

HAZİRAN / GEZİ Direnişinde eksik olan neydi? Bugün yüzde 30'ları bulan devrimci-demokratik muhalefetin, hatta seçmen tabanı olarak bakıldığında yüzde 60'ları bulan demokratik muhalif kesim olabilecek potansiyeli taşıyan yığınların hareket etmemesinin sebebi nedir? HAYIR kampanyaları içinde aktif görev alan yüzbinleri bulan ortak paydaları demokrat diyebileceğimiz aktivistlerin harekete geçip sürekli bir direniş hareketi içinde yer almamalarının nedeni nedir? Neden mahalle ve semtlerde oluşturulan "meclisler" ezici çoğunlukta belirli siyasi çalışmalara odaklanmış insanlar ile sınırlı kalıyor ve demokrat mahalle ve semt sakinlerinin bu meclislere katılımları sağlanamıyor?

Bu soruların yanıtlarını vermeden bir milim yol alamayız.

Bizce "Halk Oylaması" sonuçları ile gerek sendikal, gerekse de komünal alanda yürütülecek çalışmaların sıkı bir bağı vardır. Özellikle bundan sonra yaşanacak süreçler açısından... Fakat gerek sendikal gerekse de komünal çalışmaların sonuç alıcı ve devrimci-demokratik yığınsal bir muhalefet hareketinin yapı taşları haline gelebilmesi için ön koşul farklıdır. Bu da işçi sınıfının politik örgütlülüğü, Komünist Partisi'nin rolü, kadrolarının görevleri ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Sendikal hareketin gelişmesi, sınıf ve kitle sendikacılığı eksenine oturması, sarı sendikalar içinde sınıfsal konumların ve örgütlenmelerin güçlenmesi, komünal alanda, semt ve mahallelerde bizzat halkın yığınsal katılımlarıyla meclislerin çalışması ancak ve ancak sınıfın politik örgüt çalışmasının gelişkinlik düzeyine bağlıdır. Bize göre ve izlediğimiz kadarıyla Türkiye Komünist Partisi'nin yaşadıkları sonucunda geçirdiği zorluklar sonucunda örgütlülük düzeyinin istenilen düzeye henüz yükseltilememiş olması bu sorunun çözülmesi için ana halkayı oluşturuyor. 80 öncesi TKP'nin bugün aynı güçte müdahil olduğunu düşünün, durum böyle mi olurdu? Sorunun özü budur. Ve adı ne olursa olsun bugün Türkiye devrimci hareketi içinde eksik olan nitelik de bu konudur. Var olan güçlerin hiç bir tanesi böyle bir yığınsal devrimci muhalafeti örgütleyecek doğru yol ve yöntemler geliştiremiyor. Adında "komünist" nitelemesini taşıyanlar dahi, yüksek perdeden yaptıkları genel çağrıları ve küçük burjuvazi içinde sıkışıp kalmış konjonktürel etkileri ile zaten bu görevleri yerine getirecek durumda değiller.

Zannediyorlar ki, ülkenin en dinamik, en aktif devrimci potansiyelini oluşturan Kürt devrimci demokratik hareketine karşı olurlarsa veya en iyi koşullarda mesafeli davranırlarsa, Türkiye devrimci hareketini daha başarılı geliştirebilecekler. Bu bir hayaldir. Türk halkı içinde varolan ön yargıları yıkmak yerine, Türk eğitim sisteminde on yıllardır şırıngalanan milliyetçi, şovenist ideolojik eğitim almış ve ona göre davranan bir halkın düzeyine inerek siyaset yaptıklarını zannediyorlar. Halbuki tam da kırılması gereken bu ideolojik etkidir ve bu da ancak yığınlar ile temas halinde, içinde örgütlenerek, sınıf bilincini geliştirerek sağlanır. Bugün ülkemizde yaşanan toplumsal gerçeklikler vardır. Bunları titizlikle dikkate almadan oluşturulmaya çalışılan hiç bir devrimci strateji başarılı olamaz, hatta devrimci dahi olamaz. Bu konunun kuşkusuz farklı bir nedeni daha var. O da şu. Ulusal sorun konusunda doğru tavır takınmak 94 yıllık Kemalist cumhuriyet geleneği ile de hesaplaşmak demektir. Çünkü bugün birilerinin sıkça kullandıkları "Tek devlet, tek bayrak, tek millet" nakaratı 94 yıllık bir geçmişe sahiptir. Bugünün egemenleri sadece o bayrağı taşımaya ve üzerinde yazan belgiyi yükseltmeye devam ediyorlar. Hürriyet gazetesinin sol üst köşesinde hala "Türkiye Türklerindir" yazmıyor mu? Bırakınız "havuz medyası" olarak adlandırdıkları medyayı. Bize göre tümü burjuva medyasıdır, aralarında ideolojik ve politik ayrım yoktur. Bu örnek dahi, işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın karşısında duran egemen sınıfın dün ne ise bugün de aynısı olduğunu gösteriyor.

Bütün bu gerçekliklerden yola çıkarak işyerlerinde, fabrikalarda, tersanelerde, şantiyelerde ve bürolarda, diğer yandan komünlerde, mahalle ve semtlerde bizzat sınıfın, emekçilerin, en geniş demokratik halk yığınlarının örgütlenmesine odaklanmak gerekmektedir. "Cephe, Direniş, Ayaklanma" gibi büyük sözler etmek yerine önce bu birimlerde, toplumun kılcal damarlarında üzerimize düşeni yerine getirelim. O büyük sözler ile anlatılmaya çalışılanlar ancak ısrarlı, sabırlı ve bilinçli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya çıkacak sonuçları ifade edeceklerdir. Gazetemiz, temsilci, aktivist, okuyucu ve çevremizi bulunduğumuz her alanda, işyerimizde veya mahallemizde, Halk Oylamasında HAYIR verenler arasında bu bilinçle çalışmaya teşvik ediyor. EVET tercihini kullananlar ile de onları aydınlatma ve kazanma çerçevesinde teması destekliyor. Elde edilen deneylerin, yürütülen çalışmaların, oluşturulan komiteler ve katılınan meclis çalışmaları ile ilgili deneylerin gazetemiz kanalıyla diğer arkadaşlarımıza, okuyucularımıza aktarmak amacıyla gazetede paylaşılmasını ve yayınlanmasını ön görüyor. Böyle bir çalışma anlayışı olmadan gelişecek her hareket bir saman alevi gibi parlayıp sönecektir ve insanlarda "demek ki olmuyormuş" etkisi yaratacaktır. Bundan kaçınalım, insanları geriye götürmek yerine ileriye taşıyalım. Onu başarmak için de **"dünümüz, bugünümüz, yarınımız, her şeyimiz"**e kulak verelim.

Demirtaş, Referandum Sonuçlarını Değerlendirdi

HDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş**, tutuklu bulunduğu Edirne Cezaevi'nden referandum sonuçlarına ilişkin mesaj gönderdi.

Halkların Demokratik Partisi, (HDP) Eş Genel Başkanları **Selahattin Demirtaş**'ın referandum sonuçlarına ilişkin gönderdiği mesajı basınla paylaştı. Edirne Cezaevinde tutuklu bulunan **Selahattin Demirtaş** 5 Mayıs 2017 tarihli mesajında referandum sonrası toplumun 'evetçiler' ve 'hayırcılar' olarak iki ayrı kampa bölünmesi derğerlendirmesini eleştiriyor. **Demirtaş** 'evet' oyu veren seçmenlerin demokrasi düşmanı ilan edilmesini halkı aşağılamak olarak tanımlayarak demokrasi bloğunu sadece 'hayırcılar' olarak ifade etmeyi ise toplumun geri kalan yarısına haksızlık olarak değerlendiriyor.

HDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş**'ın mesajı şöyle:

"Öncelikle bütün halkımıza, partililerimize ve dostlarımıza en derin selam ve saygılarımı sunuyorum.

16 Nisan'da gerçekleşen referandum sonrasında barış ve özgürlük umudunun güçlendiğini görmekten sevinç duyuyorum. Ancak toplumun EVETÇİLER ve HAYIRCILAR olarak iki ayrı kamp şeklinde değerlendirilmesini yanlış ve tehlikeli görüyorum. Hele hele EVET diyen seçmen kitlesinin demokrasi karşıtı ya da demokrasi düşmanı olarak ifade edilmesi siyasi körlükten ve halkı aşağılamaktan başka bir şey değildir.

HAYIR diyenlerin de EVET diyenlerin de önemli bir kısmı demokrasiye ve özgürlüklere hasret kalmış halkın bizatihi kendisidir. Bu nedenle demokrasi bloğunu sadece HAYIRCILAR olarak ifade etmek, toplumun geri kalan yarısını haksızca itham etmektir.

Herkes bilmeli ki, demokrasi ortak paydasında önümüzdeki dönem yeni ittifak olasılıkları şekillenebilir. Siyaset kurumu buna açık olmak zorundadır. Hep ifade edildiği gibi siyasette yirmi dört saat bile uzun zamandır. 2019'a kadar birçok siyasi parametrede değişiklikler olacaktır.

Bizler ilkesel duruşumuzu korumakla birlikte, demokratik çözümler adına ilkesel ittifaklara açık olacağız. Ama 2019 için şimdiden isimler üzerinde spekülatif tartışmalar yapmak doğru değildir. Doğru olan şey isimleri değil ilkeleri tartışmaktır. EVET oyu vermiş seçmenlerin kaygılarını, beklentilerini ve isteklerini anlamaya çalışmadan demokrasi bloğu oluşturmaya çalışmak eksik ve yetersiz kalacaktır. Önemli olan HAYIR ve EVET diyenleri düşmanlaştırmadan, karşıtlaştırmadan, her iki kesimin ortaklaşmasını sağlayacak ilkeler oluşturabilmektir.

Bu vesileyle, bizler demokratikleşmeye ve temel özgürlük ilkelerine, toplumsal barış perspektifine sahip olabilecek çalışmalara açık olacağız. Bu çalışmalar EVET içinden de HAYIR içinden de olabilir. Halkı hiç kimse kendi siyasi malı gibi göremez, hiç kimse ilkesiz uzlaşmaları halka dayatamaz.

Biz HDP olarak her koşulda ilkelerimizi esas alacağız. Bu vesileyle referandumda HAYIR veya EVET şeklinde görüş açıklayan bütün yurttaşlarımıza teşekkürlerimi ve selamlarımı iletiyor, referandum sonuçlarından HDP olarak demokrasi adına doğru dersler çıkaracağımızdan kuşkunuz olmasın diyor, sizleri saygı ile selamlıyorum.

Selahattin Demirtaş
HDP Eş Genel Başkanı
Edirne Cezaevi
5 Mayıs 2017"

Tek Alternatif Sosyalizm!

AKP-SARAY Rejimi 16 Nisan Halk Oylaması sonucunda uyguladığı politikalar ve halk oylamasını "kazanma" yöntemleri sonucunda iktidarda tutunabilmek için sertleşmek, zorundadır. Bu da faşist yöntemlerin daha da kurumsallaştırılması demektir.

Halk Oylamasına ilk destek TÜSİAD adlı patronlar kulübünden gelmiştir. Bu açıklama işgücü sömürüsü ve ekonomik talanın artacağına işaret eder. Burjuvazi bu politikayı kapitalizmin krizini yönetmek için uyguluyor.

Kürtler Anayasa'ya Hayır demişlerdir. En büyük manipülasyon Kürdistan'da yapılmıştır. Bu olgu Kürt halkına ve onun örgütlerine yönelik baskıların artacağına işaret eder.

İktidar karşıtı oyların demografik dağılımı kendini büyütmüştür. İktidar karşıtı güçler tabanda birlikte davranmıştır. Bu gelişme Trakya, Marmara, Ege, Akdeniz ve Kürdistan'da baskıların artacağına işaret eder.

Türkiye burjuvazisi kendi kurduğu ve kendine ait olan kurumu olan parlamentoyu terk etti. CHP bu planın bir parçasıdır. CHP "cumhuriyetin kurucu iradesi olarak cumhuriyete sahip çıkmadı" görüşü bir safsatadan ibarettir. Bugün gelinen iktidar modeline CHP doğrudan katkıda bulunmuştur. Erdoğan'ı vekil yapan, 7 Haziran seçim sonuçlarına sahip çıkmayan, dokunulmazlıkların kaldırılmasına onay veren CHP devletin bir bileşenidir.

Halk oylamasında çeşitliliğin birlikteliğinden oluşan bir gücün başarılı olacağı yaşandı. Geniş toplum kesimlerini birlikte mücadeleye yöneltecek, devlet ile olan sorunlarında nesnel olarak karşı karşıya getirecek örgütlenme biçimleri yaratmak gerekiyor.

AKP-SARAY Rejimi Halk Oylamasını kalpazanlık ve düzenbazlık ile "kazanmıştır". Türkiye'de herkes bunun farkındadır. Temiz bir politika, emekten, işçiden yana, halkların kardeşliği temelinde sosyalist bir düzen bu ülke için tek alternatiftir. Savaşsız ve sömürüsüz bir düzen herkesin özlemidir. Doğru anlatıldığında halkta bunun karşılığı olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Organı Atılım Gazetesi'nin Nisan 2017 sayısı Başyazısı
(www.türkiyekomünistpartisi.org sitesinden alınmıştır)

1 Mayıs Mücadele, Mücadele 1 Mayıs...

❑ Mehmet TOSUN

12 Eylül 1980 sonrası kapitalizmin gelişimine paralel ülkemiz ekonomik-siyasal yapısındaki değişim, toplumun bütün kesimlerini derinden etkileyecek, bunun sınıf savaşımına yansıyışı da koşuluna uyan biçimleri üretmeyi zorunlu kılacaktı.

Kapitalist mülkiyetin her alanda diktatoryal hâkimiyeti karşısında, işçi sınıfının bilimsel bakışın temel ilkeleri üzerinden doğrudan bir savaşımı içeren bir hat oluşturmada eksiklik ve zaaflar; emperyal burjuvazinin ideologları ve siyasal önderleri üzerinden, devrim fikrini dışlayan, reformları öne çıkarıcı düşünüş şekillerini sınıf hareketine şırınga etmenin fırsatını da yarattı. Sosyalist sistemin yıkılışıyla daha da görünür hal alan bu durum, işçi sınıfının burjuva rejimlerini devrim yoluyla alaşağı etme yazgısı, burjuva yönetimlerini sürdürme amaçlı; sınıfı yok sayan, zayıflatan-bölen bir sonuç doğuracak şekilde yeniden işlendi.

Aslında emperyalist burjuvazinin hiç de yeni olmayan bu taktiği, komünist ideolojinin atılımı yönünde mücadele koşullarını da oluşturuyor. Bir yandan işçi sınıfı biliminin temel prensipleri üzerinden günümüz koşullarını anlama, açıklama ve hat çizme ihtiyacı geliştirici yönüyle dogmatizmi dışlarken, öbür yandan koşulların değişimi gerekçesiyle bilimin temel ilkelerini yok sayan reformist-fırsatçı, postmodernist sızmaların arka planını gösterme olanağı da sunuyor.

Ülkemiz sınıf mücadelesinin 1980'den bu güne kadarki aralığının böylesi bir karşıtlık üzerinden irdelenmesi, günümüz pratik hatta yaşanan olumsuzlukları anlamada yol gösterici olabilir. Yaygın bir şekilde "bunlarla, bu koşullarda bir şey olmaz" vb. geri çekilme üzerinden oluşturulan sınıfa güvensizlik sistemli bir burjuva yanıltması olduğunu ortaya koyabilmek için; ekonomik ve siyasal durumda görülen değişimin kaçınılmaz sonucu olarak olanak bulabilen reformcu-pasifist söyleme karşı ilkesel net bir çizgiyi oluşturma savaşımını da güncel kılıyor.

Ülkemizde otuz beş yılı aşkın geçmişinden 1 Mayıs 2017 tarihine kadar yaşanan süreç ideolojik kırılmalara rağmen, sınıf savaşımının gerçek bilimsel zeminine oturtulması yönünde çetin, zorlu bir uğraş verildiğinin tarihidir de. Kişi, çeşitli toplumsal yapıların ve siyasal oluşumların davranış biçimleri, böylesi sürecin etkisiyle oluşan alışkınlıkların refleksidir aynı zamanda...

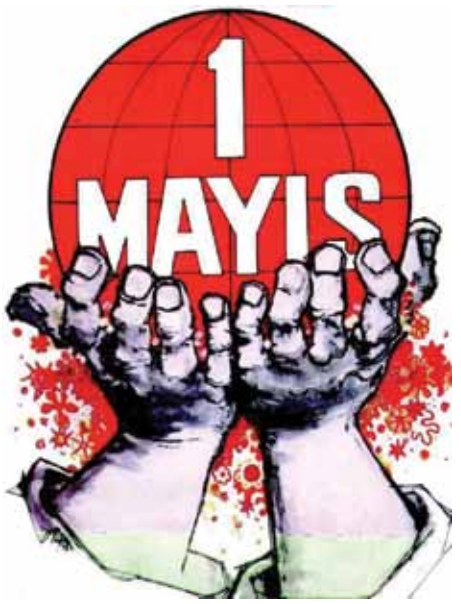

Günümüz ve bu döneme ilişkin bazen soyut, bazen genelleme içeren anlatımlar bu zemin üzerinden değerlendirildiğinde daha anlaşılır olacaktır...

***

Gecenin en ıssız yerinde çalındı kapılar. Karanlık dehlizlerde paramparça bir ölüm acısı. Eylül'ün soğuk yüzü önceden sezilmişti. Kapılara kırarcasına dayandılar... Kimi önceden konmuştu ormanın çam kovuklarına... Gizemli düşleri ürkek bir dal çıtırtısı gecede. Yaşama ilişkin ışıltılı tasarımların masala yüklediği sonsuz bir düş gücü. Sevdikleri rehin bırakılmış geride, adımlarına asılı duran yaralı bir kuş...

Karanlık düş gücü, düşün gerçekliği arayan en kara ucu... Şehrin karanlık örtüsü kalkmıştı. Güneş tepelere gösterdi yüzünü. Buna rağmen yeni iş gününe doğru bir kıpırtı yoktu. Sabahın serinliği güneşin ısısıyla dönüşmüş, topraktan yükselen buğu damların üzerine ince bir sis örtüsü yaymıştı. Siren sesleri, hoparlörden yükselen ikazlar ve askerlerin koşuşturmasından başka yaşamıyordu sanki şehir. Evlerin pencereleri korkulu bir bekleyişle gözlüyor sokakları. Alınıp belirsiz bir yolculuğa götürülen yerden acı çığlıklar yükseliyordu. Her gidiş dönüşü umutsuz bir yol.. Yollar, caddeler, fabrikalar ıp ıssız. Kime seslensen umutsuz bir imdat...

Çoktular... Farklı yönlere bakan ayçiçekleri gibi çok, rüzgârda devinmeyen buğday tarlaları gibiydiler. Uzanmadı birbirlerine elleri çoğalmak için. "Herkes" kendi güneşini beklerken uğradılar saldırıya. Ama güneş tekti... Elini uzattı kimi, gücü yetmedi, dizinin bağı çözüldü... Güneş isli buğular bırakarak düştü tepenin ardına... Güneşe tutunamadılar, karanlıkta kaldılar. Gecede bir ışık bulma umuduyla, dağılmış ince parıltılar aradılar…

Karanlık uçsuz bucaksızdır. Kıyısız bitimsiz bir yolculuk gibi. Birden bir fısıltı duyarsın, ürperten bir sezi. Sonra rüzgara bırakmak istersin gövdeni, geniş düzlüklere ve sonsuz ışıklara savursun diye. Kapkara gecenin ölümcül belirsizliği içinde umuttur artık gideceğin yer... Uzaktan bir ses yükselir... Kalabalıklaşır sonra...İçini yakan korku, teslim olduğun umut derin bir iç çekişle bir gömütten çıkar gibi güneşin ışıltılı gerçekliğine dönüşür. Bulduğun küçücük ışık huzmesiyle bir dosta ulaşmak istersin, bir sevdaya...

***

Karanlık ve yalnızlık, ama hep bir yerlerde umut. Uzatırsın kollarını...

Şehir dışında bir kulübe. Güneş üstümüze doğdu. Olup biteni tam olarak kavrayamıyoruz henüz. Radyo getirecek bir dost, dinleyip dağılacağız. Açılış saatini bekledik... Yok. Güneşin ısısıyla gevşedik ki... Faşizm dedi biri... Generallerin ellerine 'beyaz eldiven' giydirmeye çalışan dostların! rüzgarıyla dağıldı birçoğu; yitti... Zurnanın hangi sırasında olduğunun önemi yok. "Karıncalanma ayağım, gidiyoruz işte" dedik, koyulduk yola. Geçmişin kredisiyle 'güz gözlü, dul bakışlı' yüreklere aşk şarkıları söyleyenleri bırakıp geriye.

Ölüm sessizce, içten içe. Kimi emniyetin esrarlı penceresinden, gözlerindeki direnci yitirmeden, devrim için yaşayan ve ölürken, beton zeminde kan sızan gözleriyle ışıklı yollar arıyordu... Ateş bir yanıp bir sönüyordu...

O yıl buzdan bir taştı sanki kış. Dere yatağında uyur gibi tedirgin geceler. Zorlu bir yaşam, ama yürekler sapa sağlam... Bahar öfkeli ve acımasız geldi. İhtiyatlı davranın diyordu 'salkım söğüt'. 'Kızıl Fener Operasyonu' denilen bir sürek avı. Av giysileri giydirilmiş uşaklar, sinsi tuzaklarına düşürdüklerini kanlı hücrelerin beton duvarlarında sınıyor. Değişik şeyler oluyor orada, duvarlara bir şeyler çiziliyor. Ateş bir yanıp bir sönüyordu... Ve sonraları yaşamı sönüp giderken kimsesizler mezarlığına, coşkun ırmaklar gibi akan bir direnç bırakıp; Denize, denize ulaşıp sonra sevgiler kentine adını yıldızlı harflerle yazdıran... Orada, duvarlara bir şeyler çiziliyor. Ateş bir yanıp bir sönüyordu...

***

Mayıs'ı karşılıyordu bir avuç insan. Ufak bir apartman dairesi... Topu topu beş kişi. Yumruklar sıkılı...

"Eğer asılırsam cani olduğum için değil, emekçi olduğum için asılacağım" sesi yankılandı odanın içinde. A. Parsons'un mektubunu okuyordu biri.

"Bu kelimeleri yazarken adlarınızın üstüne gözyaşlarım damlıyor. Bir daha karşılaşmayacağız sevgili çocuklarım. Gurur duyun babanızla. Deyin ki, haklıydı ve gitti." Amerikan işçi sınıfının dört önderi idama giderken sevdikleri için ölmekle gösterdiler sevgilerini.

Onlar hayattan nefret etmediler. Ölüme giderken bile, özgürlük ve mutluluk uğruna boyun eğmediler cellatlarına. "Ne kadar da benziyor orada yaşananlar Taksim'e" dedi okuyucu.

Gökyüzü apaydınlık, meydan bir çiçek kalabalığı. İşçi bağırdı en önden. Çorak toprağı delen bir saban ucu gibi yürüdü ardından köylü. Ve ürkek, kimi zaman kararlı adımlarla diğerleri. 1 Mayıs'ın aydınlık geniş ufku en kızıl rengiyle kaplamıştı meydanı. Düşman sadece kalabalıktan değil, nitelikten korkar dedi mektubu okuyan… Karanlık pencereler boşlukta asılı hayalet gibiydiler. Sonra bir silah sesi, ardından yüzlercesi. Kanlı meydanın ortasında korkusuz yiğitler ses oldular, sahici silahlara karşı bedenleriyle, yumruklarıyla savaştılar. Kan aktı 1977'de Taksim'de dedi okuyucu. Tıpkı Amerika'daki gibi. Yıllar geçti ardından, düşman aynı düşman, bizse yeni baştan...

***

Değişik şeyler oluyor orada, hücre duvarlarına bir şeyler çiziliyor. Ateş bir yanıp bir sönüyor.

Gürültü ve yıkım vardı dışarıda. Orada, tam can alıcı yerde. Çark dönmüyor, dişliler kırılıyor bir bir. Değişim ve yenilenme adına kendini yok ediyordu makina.

12 Eylül, küreselleşme, likidasyonun tozu dumanı arasında yitip gidiyor insanlar. Kökünü besleyemiyor özsuyu koca çınarın. Dökülüyor yaprakları bir bir. Bir asit yağmuru gibi saldırılar. Zaaflı alanları biliyor düşman. Liberalizm, milliyetçilik tortularıyla hedef şaşırtıyor. Özgürlük ve demokrasi masallarıyla sisteminin içine tuzaklar kuruyor. Terör ve baskı ortamlarında yılgınlık gösterenler, geçici yenilgi dönemlerinde gemiyi terk edenler, yalanlarıyla besliyorlar

bu masalı. Kimi düşmanın dilini kullanıyor doğrudan…

Sesleri çıkmayan çoktu. Okulunu bitiremeden, kalifiye olamadan işkence gördüler, zindanlarda yattılar, sürgüne gittiler. Puslu bir ay ışığında kör bir kuyuydu her şey... Çekingen utangaç bir suskunlukla gözlediler. Bir gün yatağını çoğaltan bir damla olacağı umuduyla içlerinde biriktirdiler gözyaşlarını... Yeniden yaşama tutunma çabasıyla ufacık bir coşkunun peşine takıldılar bazen... Kimi bir çuval inciri berbat etti. Kimi yanlış giden bir şeyler olduğunu sezinledi. Kinlerini haykıracak bir yol bulamayınca içlerine aktılar sessizce...

Derinde birikti onlar. Şimdi akmanın zamanıdır, el verin, çoğalın...Yitmeyelim bir yaz yağmuru gibi toprakta diyerek, o serin, o suskun, o gözleri kör eden sisin ortasına bir ışık gibi yağdılar yeniden...

Dokunursun renklere, anlarsın ışıkların solduğunu... Dokunmalı dersin yeniden renklere, sessizliğine kalabalığın. Uzayıp giden sonsuzluğun duru ve bulutsuz açıklığına gülüşünü çizmek istersin göğün... Zor günlerdi onlar. Gözleri kapkara bir bulut, beyin kör... Bir çam ormanı başımın üstünde gerçeklik. Dalıp ormanın içine yeniden, kollarımı uzatıp bir oluk gibi fışkıran filize. Artık dupduru bir ses güneş. Ekmeğin, ateşin, kör bakışın umudu uçarak gelen tepelerden.

Düşman aynı düşman, bizse yeni baştan...

***

İşe yetişmeye çalışıyor kalabalıklar. Uykulu gözlerle beton yollardan geçip, fabrikaların dev duvarları arasında kayboluyorlar. Gökyüzünün lekesiz, masmavi yüzü Mayıs'a çağırıyor onları. 'Metal Fırtınası' denilen süreçten yeni geçtiler. Bir zafer mi, yenilgi mi yoksa yaşanan. Sanki hiç sokağa çıkılmamış gibi ses yok dışarıda… Halbuki ben hepsini ayrımsız sevmiştim dedi biri. İşyerinin zorlu çarkları arasında bulmuştum onu. Onlarda beni sevmişti. Savaşın sürdüğü günlerde rüzgarlı yollarda birliktik... Bir şey oldu birden, sesimiz kısıldı. Şaşaalı 'büro'ların parlak afişleri uzak kaldı bize. Böyle oldu tamı tamına. Ne yapmalı?.. Ellerimiz aynı kola veriyor gücünü makinenin başında. Uzatsak elimizi diğerlerine, bütün işyerine. Hoyrat rüzgarlara, kuraklığa, soğuğa, sessizliğe çığlık çığlığa he birlikte. Varsak süslü büroların kapısına; değiştirsek...

Gece yarıları evler basılıyordu. Şimdi şehri düşman bellediler. Bölgeyi, türküleri, dilleri düşman bellediler... Çitleri, yolları, evleri yıktıktan sora, utangaç kızların bedenini yaktıktan sonra, bulutları gömdükten, mezarları ateşe verdikten sonra ve bir sabah alacasında şehirleri yıktıktan sonra, her geçen gün çürümüş kabuklarına kolayca kılıf geçirme olanağı bulduktan sonra ve bu çürümüş pislik yığınlarını süpürüp atacak çareleri yaratamadıktan sonra ve tüm bu olanları duymadıktan sonra; Yeşil kentin bu dev fabrika denizinin içinden bir yay gibi gökyüzüne renk, bir ışık kemeri olabilir miyim?

Denizin usulca yaladığı dalgaları seyrederek gidiyoruz kıyı boyunca. Satıcıların közde pişirdikleri mısır ve kestane kokularının iç gıcıklayıcı çekiciliğine direnerek yürüdük. Demirhane ve kapalı pazar yerinin 1 Mayıs afişleriyle donatılmış duvarlarına bakarak, yıllarca ilçemizdeki 1 Mayıs geleneğini yaşatmanın öneminden konuşuyoruz. Yarım asrı geçen öyküsünü biliyorduk burasının. Birkaç yüz metre ötede denizin yumuşak esintisine, hoyrat olmayan dalgaların kıyıya çarpışıyla oluşan sese yabancı değildik. Bütün ilçe halkının desteğini alarak fabrika önü, ve denizden kayıklarla desteklenen şanlı bir direniş tarihi vardı. "Ne günlerdi onlar" diyor biri… Bürodakiler çok çalışıyordu o zaman. Her bölümde bilinçli işçilerin birimi ve kararlar bütün işçilerin katılımıyla alınıyordu. Emeğin çıkarları farklı düşünüşlere rağmen kavranmıştı. Bu ortaklaşma üzerinden ülke yeniden biçimleniyor, kafalar aydınlanıyordu.

Fabrika önüne ulaştığımızda kapıdaki işçiler karşıladı bizi. Sonra' büro' temsilcileri geldi. İlçedeki 1 Mayıs etkinlikleri üzerine konuşuldu. İşyeri, mahallelerden meydana, oradan da il'e katılma düşüncesi anlatıldı. Çekincelerinden söz ettiler. OHAL koşulları ve "ülkeyi bölmek" isteyenlerden... Kurum temsilcilerinin toplantı günü tespit edildi; ayrıldık.

Toplantıda benzer tavırlar sürdü. Ülke gündemi gerekçesiyle 1 Mayıs etkinliklerini kısa tutma görüşünü savunuyorlardı. İl temsilcileriyle görüşüldü. Yerelde hiçbir etkinliğe katılmadan il'e gideceklerini kesinleştirdiler. Buna rağmen bir avuç insan Mütareke meydanında toplandı 1 Mayıs'ta. Oradan iskele meydanına. Yürüyüşe katılmayan, buna rağmen son toplanma yerine gelenler utangaç duruşlarıyla karşıladılar gelenleri. Konuşma, sloganlar, marşlarla şenlik yerine döndü İskele Meydanı. Oradan İl'e yolculuk...

İl'de toplanma yeri ile, miting meydanı arası kısa tutulmuştu.. Heyecan ve coşku katılımın azlığına rağmen doruktaydı. Günün içeriğine uymayan manzaralar da vardı. Dev Türk bayrağıyla yürüyen kimi işçiler, boyunlarına taktıkları bayrak fularlarıyla, öfkelerini kapkara düşmanları yerine, etnik temel üzerinden dillendiriyorlardı. Uyarılara rağmen kürsü önünde de sürdü bu durum. Gerilimli bir anın ardından korsanların hançerlerini kendi elleriyle çevirip göğsüne, ayrıldılar alandan.

Yeşile ilişkin türküler yakıldı bu kent için. Yazın sıcağı ulu çam fısıltılarıyla serinledi. Yıllar geçip sisli ve bataklık ovaya yayılınca kent, güneşin ılık apaydınlık dokunuşu kalmadı. Artık sabahın erken saatlerinde dilsiz, daracık servis camından zoraki gülümseyişleriyle hayal bile edemiyorlardı tepelerde türkü söyleyen cırcır böceklerini. Bir gün ala şafakta fabrika duvarları arasından çoğalan insanlar, umudun boy verdiği günebakanlar gibi aynı yöne dönünce, gülümseyen kızıl pırıltıları saçacaklar...

Kısa... Kısa... Kısa... Kısa... Kısa...

Kristal-İş Mersin Şubesi Şişecam'da Greve Hazır

Kristal-İş Sendikası ile Şişecam arasındaki Mersin, Lüleburgaz, Gebze, Yenişehir ve Eskişehir'deki 11 işyerinde çalışan 5 bin 700 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Kristal-İş 24 Mayıs'ta greve çıkma kararı aldı. Kristal-İş Sendikası Mersin Şubesi Başkanı **Ahmet Ergev**, geri adım atmayacaklarını dile getirdi.

Mersin'de greve çıkacak cam işçileri, grev öncesi hazırlıklarını sürdürüyor. 800 cam işçisinin çalıştığı Mersin Şişecam fabrikasında, işçiler OHAL koşulları olsa da grevde kararlı. İşçilerin makul taleplerinin patron tarafından kabul edilmediğini dile getiren Şube Başkanı **Ergev**, Kristal-İş Genel Merkez yöneticilerinin sözleşmeye işçilerin beklentisinin altında zam teklifiyle gittiğini, buna rağmen patronun komik rakamlar dayattığını dile getirdi. **Ergev**, *"Bu dönem grev istemeyen sendika ama işverende 'OHAL koşullarında hükümet greve izin vermez' düşüncesi var ya da bir yerlerden garanti almış gibi bir tavırla masaya oturuyor"* dedi.

Şu an fabrikalarda mesai eylemi yaptıklarını ifade eden **Ergev**, *"Olağanüstü durumlar hariç fazla mesai yapmıyoruz. Şu anda genel olarak toplusözleşmeler tıkanmış durumda diyebiliriz. Bu adımı atması gereken işveren. Geçmişte toplu iş sözleşmelerinde önümüze ne koydularsa aynı tekliflerle gelmelerini istiyoruz. Özellikle kazanılmış haklarımıza fütursuzca saldırıyor. 23. dönemi geride bırakıyoruz, 50 yıllık bir toplusözleşme bu. Bu konuda bizim geri adım atmamızı beklemeleri biraz abes olur.'* dedi.

Birleşik Metal-İş Sendikası:
28 NİSAN "İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybeden İşçileri Anma ve Yas Günü" İLAN EDİLSİN!

28 Nisan tarihi Dünya'nın pek çok ülkesinde *"İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybeden İşçileri Anma ve Yas Günü"* olarak kabul edilmiştir. Bugün pek çok ülkede, çeşitli sendikalar ve bağlı olduğumuz konfederasyonumuz Küresel Sanayi Sendikası **(Industriall)** olmak üzere iş cinayetlerine dikkat çekmek için pek çok etkinlikler yapılıyor.

Oysa her gün 5 işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybettiği ülkemizde, 28 Nisan resmi olarak *"Anma ve Yas Günü"* olarak kabul edilmemiştir. 28 Nisan, devlet kademelerinden başlayarak, işverenlerden kamuoyuna iş cinayetlerinin durdurulmasına yönelik bir duyarlılığın oluşturulması için atılacak önemli bir adımdır. Bunun ötesinde iş cinayetlerinde hayatını kaybedenleri anmak, aileleri ile dayanışma içinde olmak, acılarına ortak olmak vicdani bir sorumluluktur.

İş cinayetlerinin ve meslek hastalıklarının önlenmesi için;

1) Sendikal örgütlenmenin ve özgürlüklerin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır. İSG alanının işçi sınıfının temel mücadele alanlarından biri olarak ele alınmalıdır.

2) Kiralık işçilik, taşeron ve diğer güvencesiz çalışma biçimlerinin ortadan kaldırılmalı, insan onuruna yaraşır işler için mücadelenin zemini güçlendirilmelidir.

3) İşçi sağlığı ve iş güvenliği alanının piyasanın kar döngüsünün bir parçası yapılmasına karşı denetimler açısından özerk ve demokratik bir yapının sendikalar, meslek oda ve birlikleri ve üniversiteler ile oluşturulması sağlanmalıdır.

4) Sağlık ve güvenlik alanına yönelik cezaların caydırıcı nitelikte olmalıdır.

5) İş kazaları ve meslek hastalıkları kayıtdışı ile mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak ele alınmalıdır.

6) Meslek hastalıklarının tespitine yönelik prosedür sadeleşmesi ve kısaltılması hedeflenmelidir.

Doğu Karadeniz Cinayeti

❑ **Kemal ATAKAN**

Önce ÇAYKUR'u VARLIK FONU'na devir ettiler. VARLIK FONU kurulması bu ülkede elde kalan ve kazançlı çalışan kamu işletmelerinin de talan edilmesinin son adımıydı. *"Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir"* sözü gerçek oldu. TC Katar'dan sıcak para temin etti, bunun karşılığında da ÇAYKUR'u teminat gösterdi. Bir süre sonra da *"Geri ödeme yapamıyoruz, alın ÇAYKUR sizin olsun"* diyecekler.

Bu sayfada çay üreticisinin verili koşullarda çektiği sıkıntıları dile getirdik. Fakat yarın için çay üreticisini çok daha büyük sorunlar bekliyor. Nasıl ki kamunun tütündeki tekelini kaldırıp özelleştirdiler ve uluslararası tütün tekellerine peşkeş çektiler, şimdi aynı tehlike çay konusunda geliyor. Trabzon'lu tütün üreticileri getirilen tütün ekme yasağı sonucu önemli bir üretim değeri kaybettiler. Biliniyor, kendi ihtiyacı için dahi köylünün tütün ekmesi yasak. İhbar edilirse 5 bin TL'den başlayan cezalar kesiliyor. Tütün üreten bir ülkede, Ege'de tütünün cinsini değiştirerek ve ithalata ağırlık vererek üretim yapan uluslararası tütün tekelleri Karadeniz'de bir kısım halkın geçim yolu olan tütün ekimini dahi yasaklatabilmişti. Çünkü özelleştirmeye girme şartları arasında TC'ye bu koşulları dayatacak güçleri vardı. Ancak TC'nin kendi halkının çıkarlarını savunacak gücü yok.

İnsanın *"ohhh olsun, Fındıklı hariç Rize'nin merkezi ve tüm ilçeleri AKP'ye en yüksek oyu verdi, bu da AKP'nin size hediyesi"* diyesi geliyor ama yine de diyemiyoruz. Çünkü Erdoğan kendi hemşehrilerini şovenist, dindar ve milliyetçi duygularla kandırıyor. O zaman "ohhh olsun" demeyeceğiz, bu halka Lazı, Gürcüsü, Hemşinlisi, Romaykasıyla, Doğu Karadeniz halkına bıkmadan, usanmadan gerçekleri anlatacağız. AKP'nin paramiliter güçlerine aman vermeyeceğiz, onların şiddeti karşısında geri adım atmayacağız, halkımıza ulaşacağız ve uyandıracağız.

Aynen tütün ve çay üreticilerine bu tezgahı kuranlar, aynı zamanda **"Yeşil Yol"** projesi ile yaylalarımızı heder edenler, tabiat dengemizi bozanlardır. Şimdi de Rize - Artvin Havaalanı için köylerimizin etrafında taş ocakları açarak bir talan daha gerçekleştirecekler.

Bu TC ilk denemesini HES'ler ile yaptı. **"Derelerimizi islah etme"** adı altında köylerimizden geçen şırıl şırıl akan o derelerimizi kuruttu, betona çevirdi, balıklarımızı, ağaçlarımızı öldürdü. Yeteri kadar ses çıkartmadık devam ediyorlar. Hem bölgemizin dokusunu değiştiriyorlar, hem de insanlarımızın elinde kalan son geçim imkanlarını ortadan kaldırıyorlar. Bu cinayettir ve buna karşı durmak bölge halkının görevidir, AKP'ye oy vermek değil...

Çay üreticileri sorunlarını tartıştı

Rize'nin Fındıklı ilçesinde çay üreticileri ÇAYKUR'un Katar'a devredilmesi iddiası ve organik çay üzerine ortaya çıkan sorunları tartıştı.

14 Mayıs 2017 Pazar günü Rize'nin Fındıklı ilçesinde bir araya gelen çay üreticileri ÇAYKUR'un Katar'a devredilmesi iddiası ve organik çay üzerine ortaya çıkan sorunları tartıştı.

Tuncer Ergüven Kültür Merkezi'nde bir araya gelen çay üreticileri, hem sorunlarını tartıştı hem de konuşmacılar Eğitim Sen'den Uzman **Erkan Aydoğanoğlu** ve Emekli Orman Mühendisi **Casim Cihan**'ı dinledi.

İlk olarak konuşan **Aydoğanoğlu**, Varlık Fonu'na ilişkin bir değerlendirme yaptı. 24 Ocak 1980'deki ekonomik kararların tarım politikalarında çok etkili olduğunu söyleyen **Aydoğanoğlu**, *"O dönem borçlanmaya dayalı ve küresel rekabetçi ve ithalata dayalı üretim modeli yaratmak o önem amaçtı. Buna dair ilk imza o zaman atıldı ve ilk uygulama Özal döneminde özelleştirmelerle başladı"* dedi. Türkiye'de Varlık Fonu'nun 19 Ağustos'ta kurulduğunu bunun nedeninin de Türkiye'nin yurtdışından kredi alamaz hale gelmesinden kaynaklı olduğunu söyledi. **Aydoğanoğlu**, Varlık Fonu'nun aynı zamanda bir ipotek fonu olduğunu söyledi.

'Örgütlü Mücadele Edilmeli'

Organik çay ile ilgili de emekli Orman Mühendisi **Casim Cihan** bilgi verdi. Organik çaya ilişkin yeni bir kanun çıkartılacağını söyleyen **Casim**, *"Bu süreçte üreticiye düşen örgütlü bir şekilde bu sürece dahil olmaktır"* dedi. Organik çayın tüm Karadeniz'de uygulanamayacağını söyleyen **Casim**, sahil yolundan kaynaklanan egzoslardan dolayı tüm bölgede organik tarım yapılamayacağını vurguladı. Yurttaşların 10 yıl sonrasında büyük ekonomik kayıplar yaşayacağını söyleyen **Casim**, pilot bölgelerde yapılan çalışmalardan da umutlu sonuçlar alınmadığını belirtti. Ürün kayıpları yaşanacağını belirten **Casim**, ürün kayıplarının ekonomik olarak nasıl karşılanacağının en önemli soru olduğunu belirtti.

***Politika* / Rize - Fındıklı**

Trakya'da Çevre Örgütlenmesi

❑ **Armağan BARIŞGÜL**

Çerkezköy örneğinde olduğu gibi Trakya'nın tüm tarım alanları birer birer yok ediliyor. Sanayi tesisleriyle, hızını bir türlü alamayan inşaat sektörünün doymak bilmez rant hırsıyla diktiği gökdelenlerle...

Trakya, bugün ciddi anlamda tehdit altındadır. Toprağı, verimliliğini yitirerek çoraklaşmakta, yeraltı su kaynakları tükenmekte, doğal zenginlikleri sermaye çevrelerine peşkeş çekilmektedir. Bunun ana nedeni, halktan, doğadan ve gelecekten yana ekonomik ve sosyal bir politikanın uygulanmamasıdır. Bunun yerine tam tersine, belirli bir azınlığa, sermayeden yana olan bir politikanın uygulanmasıdır.

Geniş, verimli ve bereketli toprağıyla, yemyeşil ve zengin doğasıyla Trakya, binlerce yıldan beri göz kamaştırıyor. Bir doğa harikası olan Trakya, sermaye güçlerinin ilgi odağıdır. Kömürlü Termik Santrali'nin yapılması için Silivri-Çerkezköy arasında 545 hektar alan Kanun Hükmünde Kararname ile kamulaştırıldı. Bu kamulaştırmaya karşı Silivri Çevre Derneği'nin çalışması önemli olmakla birlikte yetersiz kalmaktadır. Toprağı kamulaştırılan çiftçiler, köylüler ve çevre halkı, mücadelelerini ve tepkilerini yükseltmelidirler. Bunun başarılması için her şeyden önce örgütlülüğün ve çevre bilincinin sağlanması gerekmektedir.

Tekirdağ ve Edirne illeri, Türkiye'nin en kirli illerinin başında yer almaktadır. Çerkezköy-Çorlu-Lüleburgaz hattı üzerinde gün gün artan sanayi kuruşları, fabrikalar bulunmaktadır. Bu yönüyle Trakya, çevre örgütlenmesinin zorunlu olduğu, yakıcı hale geldiği pilot bölge konumundadır. Geniş, yaygın ve etkin bir çevre hareketi yaratılarak tehdit altında bulunan Ergene Havzası kurtarılabilir.

Bölgedeki çevre mücadelesinin 25 yıllık bir deneyimi var. Trakya Üniversitesi, TEMA ve ÇEKÜL Vakıfları, MARÇEP, çevre gönüllüleri tarafından çalışmalar yapıldı.

Tarım alanlarının korunması ve çevre kirliliğinin önlenmesi, bölgenin en büyük ve ivedi sorunudur. Bu sorun, birkaç panel, forum, etkinlik ve basın açıklamalarıyla çözülemez. Sanayileşme uygun ve bilinçli yapılmalı, devletin uygulanan yanlış sanayileşme politikaları terk edilmelidir.

Yerel çalışmalar, yerel Meclisleri aracılığıyla yapılırsa somut sonuçlar alınır. Bu da fabrikalarda ve işyerlerinde Emek Meclisleri'nin, mahalle ve semtlerde Halk Meclislerinin ve tüm Meclislerin yerellerde birleşiminden oluşturulacak Demokrasi Meclisleri'nin kurulmasıyla ancak taçlanabilir. Çevre sorunu, düzenin genel sorunlarından ayrı, bağımsız olmadığı gibi onlardan ayrı tutularak çözüme kavuşturulamaz. Onun için diyoruz ki, bugünden geçi yok. Mahallelerimizde ve işyerlerinde Meclislerimizi kurmak için kollarımızı sıvayalım, ilk adımlarımızı atalım.

Marifet, çok söz söylemekte değil, iş yapmaktadır.

Çay Üreticisi İsyanda

ÇAYKUR, randevu gününde çay vermeyen üreticinin çay verme kotasının yanacağını belirten uygulamayı devreye soktu. Üreticiler uygulanan sistemle özel sektörün kucağına atıldığını ifade ederek yetkililere isyan etti.

Çaykur Genel Müdürü **İmdat Sütlüoğlu**'nun üreticiyi isyan ettiren uygulamalarına bir yenisi daha eklendi. Çaykur Genel Müdürü İmdat Sütlüoğlu'nun talimatıyla randevu günündeki kontenjanı kullanmayan çay üreticisinin randevu gününde satmadığı çay miktarı 1. Sürgün kotasından düşülecek. Uygulama ile çay üreticisi özel sektörün yolunu tutmak zorunda kalacak.

Çaykur'dan şok uygulama... Randevu gününde çay vermeyenin hakkı yanacak!

Çaykur'a 1. Sürgünde söz gelimi 3 ton çay satan bir üretici 1. Sürgün döneminde Randevulu sistemde 4 hafta içerisinde satacağı bu çayı haftalık 750 kilo olarak satıyordu. Bu üretici, randevu gününde herhangi bir nedenle Çaykur'a 750 kilo çay satmazsa takip eden haftalarda bu kotayı kullanamayacak ve çay elinde kalacak, üreticinin de Çaykur'a satacağı çay 3 tondan 2 ton 250 kiloya düşecek. Birden fazla randevu gününde çay kotası kadar çay vermeyen üreticinin kaybı ise daha büyük olacak ve 1. sürgün boyunca kotasını tamamlamak için çayını Çaykur'a satamayacak. Çaykur'a kotası kadar çay satamayacak olan bu üretici de elinde kalan çayı satmak için özel sektörün kapısını tutacak ve çayını özel sektöre satmak zorunda bırakılacak.

Çay Üreticisi: Bizi özel sektöre yem yapacaklar

Uygulamaya isyan eden ve tepkilerini dile getiren yaş çay üreticileri, Çaykur Genel Müdürü **İmdat Sütlüoğlu**'na sert tepki göstererek, Genel Müdürün özel sektörden yana, özel sektörün lehine olacak karar aldığını ifade ederek, *"Çaykur'un uygulamaya soktuğu bu sistem özel sektörün elini güçlendirecek ve çay üreticisi olarak bizleri özel sektöre peşkeş çekecektir. Çaykur Genel Müdürü ne yapmaya çalışıyor? Çay elimizde kalacak ve Çaykur'a çay satamaz hale geleceğimizden bizleri adeta özel sektöre yem yapacaklar"* diye tepkilerini dile getirdi.

Bir an önce bu yanlıştan dönülsün

Randevu gününde hastalık, cenaze veya düğün gibi farklı sebeplerle çay toplayamayacak duruma gelebileceklerini belirten üreticiler, çay kotalarının ellerinden alınacak olmalarına olan tepkilerini sürdürerek, yaş çay sezonu boyunca Çaykur'a kotaları kadar çay vermek istediklerini ifade ederek, *"Yaş çay üreticisi olarak bu sistemin bir an önce kaldırılmasını ve kotamız kadar Çaykur'a çay satmak istiyoruz."* diye konuştu.

Çaykur'dan üreticiye çay satışı yasağı SMS'i

Çaykur, üreticinin randevu günü satmadığı çayın kotadan düşülerek Çaykur'a kalan kotası dışındaki çay satışının yasaklandığını belirten mesajı çay üreticilerine SMS ile gönderdi.

İşte o SMS:

> Genel Müdürlüğümüzün talimatları gereği Randevu günü belirlenen miktarda çayını satmayan yada eksik satan üreticilerimizin satmadıkları miktar kotadan düşülecek

***Politika* / Rize - Fındıklı**

Oylar Nasıl Çalındı?

❑ Doğan ERGÜN

*Bu yazının arkasında, 15 bine yakın sayıda gönüllünün emeği durmaktadır. Oy hırsızlığının hikayesi, iki ayı biraz geçen süredir hayatta olan **HAYIR ve Ötesi**'nin doğumundan önce başlıyor ancak hikayenin son kısmında bu hareketin müdahalesi önemli rol oynadı. Katkısı olan herkese selam olsun...*

Hikayemiz, 15 Temmuz ve darbe girişiminin hemen ardından ilan edilen OHAL ile başlıyor.

Saray iktidarı, CHP'nin de destek verdiği Yenikapı mitinginden de aldığı güçle olağanüstü hal ilan etti. İktidar OHAL ilanıyla, kararnamelerle ülke yönetme özgürlükleri askıya alma fırsatını ele geçirdi.

Geldiğimiz nokta itibariyle, başkanlığa geçiş için önü açıldığı/izin verildiği daha da belirginleşmeye başlayan 15 Temmuz Darbesi ve OHAL'in ilanının ardından MHP'den ivedilikle gelen "Başkanlık Sistemi"ne geçiş önerisiyle birlikte siyasi tezgahının unsurları tamamlanmış oldu.

CHP-MHP Operasyonları

MHP'nin genel merkez düzeyinde Saray'a tabi kılınması 15 Temmuz'un öncesine uzanıyor. Referandumda MHP'lilerin verdiği EVET oylarının düşük olduğu düşünülse de, anayasa değişikliği teklifinin gündeme alınabilmesi ve sonra bu partinin genel merkez düzeyinde EVET propagandası yapabilmesi dahi Saray için yeterli bir katkı anlamına geliyordu.

15 Temmuz'dan önce CHP genel merkezi de Saray'ın bir testine tabi tutulmuştu. Milletvekilliği dokunulmazlıklarının yine anayasanın delinmesiyle kaldırılması projesinde CHP genel merkezinin sergilediği tavır, Saray'a bu partinin zayıflıklarını ve kırılganlıklarını yeterince göstermişti. Halkın iradesinin çalınması söz konusu olduğunda CHP'nin duracağı nokta test edilmiş oluyordu.

MHP ve CHP genel merkezleri kıvama gelmişti.

Muhalefete Dönük Müdahale

Sıra geçişin önündeki engelleri temizlemeye gelmişti.

2016 Ekim ayının sonlarında Cumhuriyet gazetesine ve hemen ardından HDP'ye yönelik operasyonlar devreye sokuldu.

Böylece, Başkanlık Rejimine geçişe karşı ciddi bir direnç oluşturabilecek iki önemli kurumsal yapının merkezleri tutsak edilmiş oldu.

HDP'ye karşı operasyon, tüm il ve ilçe örgütlerini kapsamakla kalmadı, belediyelere atanan kayyumlar da direnç unsuru olabilecek yerel yönetimlerin etkisiz hale getirilmesini hedefliyordu.

KESK'e üye kamu emekçilerinin görevden uzaklaştırılması, yine kamu görevlisi sıfatını taşıyan unsurların pürüz oluşturmasına karşı ciddi bir ön alma olarak değerlendirilmeli.

Bunlarla beraber, sol-sosyalist hareketlere dönük sistematik saldırı ve baskılar sokağın canlanmasını engellemek, halk tepkisinin oluşmasını engellemek üzere devam etti.

Tüm bu hamleler, evet bizzat kurumları, kurumların kilit isimlerini hedef alıyordu ancak ötesi de vardı. Yapılan faşizan uygulamalar çok geniş kitlelere dönük bir tehditti aynı zamanda.

Medya Ayağı

İşin medya ayağı ise Saray tarafından kolaylıkla halledilebilirdi, öyle de oldu.

Doğan Medya'nın başındaki Mehmet Ali Yalçındağ'ın damat Berat'la yazışmalarının alenileşmesi 15 Temmuz'dan öncesine dayanıyor. Bu yazışmalarda özellikle Doğan grubunun başkanlığa geçiş için var gücüyle çalışacağı mesajı dikkat çekiyordu.

TRT ve Anadolu Ajansı gibi iki büyük kamu kuruluşunun ve havuz medyasının ise Saray'ın borazanlığını yapacakları biliniyordu.

Bu noktada bir şeyin altını çizmekte yarar var: TRT, AA ve havuz medyasının gücünün önemsiz olduğu düşünülebiliyor. Bu büyük bir hatadır.

Elbette, saygınlık, güvenilirlik, objektiflik gibi kriterlerle değerlendirilemeyecek bu medya organlarının bu halleri önemsiz oldukları anlamına gelmiyor. Bunların asıl önemi, çok sayıda haneye ulaşabilmelerinden kaynaklanıyor. Almanya ve Hollanda gerilimleri gibi kepazelikler söz konusu olduğunda yarattıkları gürültünün yalnız AKP-MHP seçmeni açısından değil CHP genel merkezi açısından dahi hizaya getirici bir rolü olduğunu deneyimledik.

Propaganda Dönemi

Referandum için propaganda dönemi başladığında, durum özetle yukarıdaki gibiydi.

Propaganda için ise başta Cumhurbaşkanlığı olmak üzere bütün devlet kurumlarının, yerel yönetimlerin olanaklarının ve neredeyse tüm kamu görevlilerinin kullanıldığını gördük.

Tayyip Erdoğan ile Binali Yıldırım'ın kullanma yetkisinde olan bütçedeki gizli hizmet giderleri, referandumdan önceki mart ayında geçen yılın aynı ayına göre yüzde 20.7 oranında artarak 236 milyon liraya yükseldi.

Kamu gücü kullanılarak, kendi sandık bölgesinde ikamet etmeyen öğrenciler ve mevsimlik işçilerin nakli gerçekleştirilirken, özellikle Kürt mevsimlik işçilerin oy kullanmaya gitmesi, HDP'ye ve belediyelere dönük operasyonlar ile zorlaştırıldı.

Ayrıca, yukarıda medya ayağında anlattığımız ortam meyvelerini verdi.

Bir araştırmaya göre, 1-10 Mart tarihleri arasındaki haber bültenlerinde Cumhurbaşkanlığı'na 53,5, AKP'ye 83, CHP'ye 17, MHP'ye 14,5 saat ayrılırken HDP'ye 33 dakika ayrıldı.

Referandum döneminde TV kanalları YSK'nın denetiminden çıkarıldı ve böylece eşitsizliğe kurumsal bir destek sunulmuş oldu.

Yine YSK, propaganda konusunda bir başka skandal karara daha imza attı.

Seçime girme yeterliliği olan 10 parti dışında hiçbir siyasi/demokratik/bağımsız oluşumun propaganda yapamayacağı konusunda Samsun Valiliği'nce alınan karar, YSK'ya soruldu. YSK böylesi bir rezalete ilişkin topu mülki idarelere bıraktığını açıkladı. Böylece pek çok ilde 10 siyasi parti dışında referanduma ilişkin sözünü söylemek isteyen yurttaşların partileri, örgütleri, inisiyatifleri yasaklamalara, engellemelere, gözaltılara maruz kaldı.

Sandık Kurulları ve Pusulalar

Hırsızlığa zemin hazırlanırken, oylamaların bir başka asli unsuru olan sandık kurulları da ihmal edilmedi.

Siyasi partilerin üye ve başkan verdikleri sandık kurullarından yüzlerce CHP ve HDP temsilcisi keyfi şekilde çıkarıldı. Hiçbir kanuni gerekçe gösterilmeksizin yapılan çıkarmalar için "çevrede iyi tanınmamak" gibi açıklamalar bizzat ilçe seçim kurulları tarafından ifade edildi.

YSK ayrıca, yaklaşık 55 milyon seçmenin olduğu Türkiye'de 73 milyon oy pusulası bastırdığını açıkladı. Önceki dönemlerden hazırlanmış ve elde hazır bulunan pusulalar ve stampalar da seçim döneminde kullanıldı. Bu çok sayıda pusulanın ne işe yaradığı oylama günü anlaşılacaktı.

Referandum Günü

Yukarıda özetlenen hazırlığın sonuçlarının alınacağı gün gelip çatmıştı.

HAYIR ve Ötesi merkezine gün boyunca, gerek gönüllülerden, gerekse sıradan yurttaşlardan yüzlerce ihbar geldi.

Bu ihbarlar birkaç başlıkta toplanabilir:

- Müşahitlik hakkının engellenmesi,

- Sandık çevresinde silahlı kamu görevlilerinin bulunması,

- Sandık kurullarının devre dışı bırakılması,

- Açık oy kullanılması,

- Kimi sandıklarda yetersiz pusulalar,

- Mühürsüz pusulaların kullanılması.

Mühürsüz Pusula Meselesi

Bu ihbarlardan mühürsüz pusulalarla ilgili olanı, özellike dikkat çekiciydi. Zira daha önceki seçim ve oylama dönemlerinde çok az sayıda gelen bu tür ihbarlar, görevli avukatların devreye girmesiyle bir sonuca ulaştırılabiliyordu. Ancak 16 Nisan'da çok sayıda gelen bu tür ihbarlara, YSK'nın 16.20 sularında verdiği bir karar eklenince işin rengi değişmiş oldu.

YSK AKP'nin talebine olumlu yanıt verdi ve mühürsüz pusulaların da kabul edileceğini açıkladı.

Her türlü hileye açık bir ortam hazırlayan mühürsüz pusulaların geçersiz sayılacağı, 298 Sayılı Seçimlerin Temel Hükümleri ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanun'un 98. ve 101. maddelerinde kuşkuya yer bırakmayacak şekilde açıklanmış olsa da YSK kanun maddelerini tanımayacağını ilan etti.

Anadolu Ajansı'nın Manipülasyonu

Bu kararla ilgili itirazlar başlarken, 17.00'de tüm Türkiye'de oy verme işlemi sona erdi. Gönüllülerimizden gelmeye başlayan veriler ve HAYIR'cı muhalefet partilerinden aldığımız bilgiler, HAYIR'ın hem Doğu'da hem Batı'da ciddi bir ağırlığı olduğunu gösteriyordu.

Anadolu Ajansı ise haber kanallarına çok uzun bir süre bilgi akışı sağlamadı.

Normalde 18.00-18.15 sıralarında başlaması gereken akış ancak 19.00 sularında ve büyük bir manipülasyonla başladı.

Referandum gibi, partilerin oylanmadığı ve Türkiye'nin doğusunun da batısı gibi HAYIR dediği bir ortamda, Anadolu Ajansı'nın yaklaşık bir saatlik bir süreyi, EVET oylarının baskın olduğu sandıkları ayıklamakla geçirdiği ve servise böyle başladığı anlaşıldı.

Dahası, Anadolu Ajansı'nın servis ettiği verilerde özellikle 20.00'den sonra düzeltme çabasının olduğu anlaşılmaktadır. Açılan sandık sayısı ve bununla paralel gitmesi gereken seçmen sayıları arasındaki tutarsızlıklar özellikle dikkat çekicidir.

Açık Sayım İlkesinin İhlali

Oyların sayılması sırasında yine çağrı merkezimize gelen ihbarlar ve HAYIR'cı siyasi partilerden aldığımız bilgiler üzerinden, çok sayıda sandıkta yurttaşların ve siyasi parti gözlemcilerinin sayımı izlemelerinin bizzat kolluk güçleri tarafından engellendiğini öğrendik. Böylece hem gizli oy hem de açık sayım ilkelerine ilişkin ciddi bir ihlal oluşmuş oluyordu.

Referandum akşamı, YSK'nın kanuna aykırı mühürsüz pusulalar kararı ve açık sayım ilkesinin ihlali üzerine yaptığımız itirazlarla, pusula bilgilerinin merkezimize aktarılmasının sağlanmasıyla ve AA'nın manipülatif veri akışının milyonlarca HAYIR'cı üzerinde yarattığı olumsuz havayı dağıtmakla uğraştık.

Dahası, yine HAYIR ve Ötesi merkezinde bir ekip, yedek pusula meselesi üzerine kafa yoruyor ve ortadaki tutarsızlıkların anahtarının yedek 18 milyondan fazla pusulanın olabileceğine ilişkin veri topluyordu.

Ortada ciddi bir sorun olduğu anlaşılıyordu.

Ancak, önce Binali Yıldırım, ardından Tayyip Erdoğan ve son olarak YSK Başkanı, bir oldu-bittiyle, referandumun EVET lehine sonuçlandığını ilan ettiler.

Yapılmak istenen fiili başkanlık dayatmasını, fiili başkanlık ilanıyla taçlandırmaktı.

Hırsızlığın Kanıtları

Nisan'ın ilk saatlerinden itibaren işimiz, topladığımız tutanakları ve YSK'nın sunduğu verileri analiz etmek oldu.

Mardin'den gelen bir ihbar bizim açımızdan kuşkunun nerede yoğunlaşması gerektiğine ilişkin ön açıcı oldu. Mardin'den gelen bilgi birkaç sandıkta muhtarların tüm pusulaları kendilerinin doldurduğu yönündeydi.

Bunun üzerine, blok oy kullanılan alanları tespit etmeye giriştik ve hırsızlığın hikayesi oluşmuş oldu.

Operasyon şu şekilde yürütüldü:

- Özellikle Doğu, Güneydoğu ve İç Anadolu'nun belli bölgelerinde sandık kurullarının yapısı blok oy ve yedek pusula kullanımını sağlayacak şekilde belirlendi. Böylece 961 sandıkta kullanılan oyların tamamı EVET lehinedir. Ve bu sandıkların yüzde 30'unda yurttaşların tamamı hatta fazlası oy kullanmış gibi görünmektedir.

- Çoğunluğu bu bölgelerde olmak üzere 7 bin 48 sandıkta, tüm yurttaşlar ve hatta daha fazlası oy kullanmış görünüyordu.

- Sandıklar AKP/Saray iktidarı, devlet olanakları, kolluk kuvvetleri ve YSK hep birlikte, Türkiye'nin pek çok noktasında açık sayım ilkesinin ortadan kalkması, mühürsüz ve yedek pusulaların kullanılması için gereken ortamı hazırladı.

- Yapılabilen yerlerde sandığa gitmeyen yurttaşların tamamı (7 bin 48 sandık), yapılamayan yerlerde ise bir bölümü yerine oy kullandırılarak EVET lehine bir sonuç yaratıldı.

- Bu operasyon sırasında ölülerin dahi kullanıldığı anlaşılmaktadır. Zira, yurttaşların tamamının oy kullandığı sandıkların yalnızca 10 (on)'unda yaptığımız bir araştırma dahi, hayatını kaybetmiş bir yurttaşı tespit edebilmemizi sağlamıştır.

- Bunun açık kanıtları 7 Haziran-1 Kasım-16 Nisan karşılaştırmalı analizinde kendini göstermiştir. 7 Haziran'da oyların yüzde doksan beş ve üstünün CHP-HDP lehine kullanıldığı çok sayıda seçim bölgesinde önce 1 Kasım'da ciddi bir kırılma yaşandığı ve ardından 16 Nisan'da 0 veya 0'a yakın HAYIR oyunun çıktığı görülmektedir.

- Bu operasyonun 1 Kasım seçimlerinde de kısmen işletildiği, yaptığımız karşılaştırmalı analizlerde kendini göstermektedir. 1 Kasım'da hep MHP ve Saadet Partisi seçmenlerinden AKP'ye dönük akış senaryosu üzerinde durulmuştu. Ancak gördüğümüz, o seçimde de bir sandık başı operasyonu ile şimdi HAYIR'cı olan/olması mümkün yurttaşın iradesinin sandığa yansıtılmadığıdır.

- Her oylamada, tercihlerin sandıklardaki oranları üzerinden yapılan istatistiki çalışma bir çan eğrisi çıkarmak zorundadır. Buna göre örneğin sandıklardaki "HAYIR"ların yüzdeleri belli dilimlerle grafikleştirildiğinde yüzde 0 ila 5 arasında "HAYIR" oyunun çıktığı sandıklar ile yüzde 95 ila 100 oranında "HAYIR" çıkan sandıkların dilimi çok küçük, daha ortalama değerlerde ise bu dilimin giderek büyümekte olduğu görülür. Böylece, ortadaki bölmelerin yüksek, uçlardaki bölmelerin alçak olduğu bir çan eğrisi şekli oluşur. Bu şeklin oluşmadığı, durumlar anormal sayılır. Sınavsa, iptal edilir. Yani, ortalama puan alanlar kadar çok sayıda öğrenci 100'e yakın puan alıyorsa ortada bir şaibe var demektir.

16 Nisan'da bu olmuştur. EVET'in yüzde 95 ve üstü olduğu dilim oldukça yüksektir. Bu dilimdeki yüksekliğin yalnızca bir işaret olduğu, operasyonun büyüklüğü düşünüldüğünde, EVET dilimlerinin tamamının boyunun hileli yöntemlerle uzatıldığı söylenebilir.

Yapılması Gerekenler

Resmin bütününün görülmesi için devlet olanaklarının kullanılması gerekmektedir.

Ancak önce yapılması gereken işler vardır:

- Referandum iptal edilmelidir.

- Skandal "mühürsüz oy" kararı geri alınmalı, bu kararda imzası olanlar soruşturulmalıdır.

- Yedek pusulaların akıbeti açıklanmalıdır.

- Mühürsüz ve yedek oy kullandıran görevliler ve yurttaşların iradesinin sandığa yansımasını engelleyenler hakkında soruşturma açılmalıdır.

HAYIR kazanmıştır. Gelecek HAYIR'cılarındır!

Nuriye Gülmen:

"Bizi açlıkla terbiye edemeyeceklerini anlayacaklar..."

***Politika:* Nuriye, öncelikle bu onurlu direnişinizi canı gönülden ve saygıyla destekliyor, size tüm Politika okurlarının sevgi ve dayanışma duygularını getiriyoruz. Açlık grevi öncesi süreçten başlayalım istersen...**

Nuriye: Açlık grevine başladığımızda120 gündür bu alandaydık. İnsan Hakları Anıtı'nın önündeydik. 120 gün boyunca işimize geri dönebilmek için elimizden geleni yaptık. Alanda çeşitli eylem ve etkinlikler yaptık, imzalar topladık ve bu imzaları yetkili kurumlara götürdük. Mahallelere gittik, kapıları çaldık, bildiriler dağıttık, amacımızı insanlara anlattık. Basına gittik, sesimizi duyurmak, muhattaplara ulaştırabilmek için çeşiti araçlar kullandık. Doğrudan kendimiz de gittik. Ama talebimiz hiç bir şekilde dikkate alınmadı. Ciddiye de alınmadık. Biz de dedik ki; basit söylüyorum yani burada bişey anlatmaya çalışıyoruz, birşey söylüyoruz. İnsanlar canını dişine takıp size birşey anlatmaya çalışıyor. Eğer duymuyorsanız biz de daha yüksek sesle söyleriz dedik. 'Çığlık' diye tarif ediyoruz açlık grevini. Duymuyorsanız çığlık atarız biz de! Sesimizi duyurmak, bu meselenin ne kadar ciddi olduğunu, insanların ekmeğiyle oynamanın bu kadar kolay olmadığını, binlerce insanı bir gecede işlerinden atamayacaklarını anlatmak için açlık grevine başladık. Çok şeyi karşılayan bir eylem bu. Yani iktidarın politikasını doğru yerden anlatan bir eylem. Adam diyor ki 'ağaç kökü yesinler umurumda değil'. İnsanlara neler yaşattılar. Biz devrimci demokrat insanlarız. O yüzden birbirimize tutunuyoruz ve dayanışma içindeyiz. Çok büyük travmalar yıkımlar yaşamadık ama ne çalışan insanlara ne de çalışmayanlara rahat verdiler, üniversitelerde mobinglerle özellikle. Hem işten attılar hem de açlığa mahkum ettiler. İşten atılıyorsun, hiç bir yerde çalışamıyorsun, sigortalı bir işte dahi çalışamıyorsun.

***Politika:* Ötekileştirme oldu baskı oldu, insanlar işten atıldı, fakat?...**

Nuriye: Şöyle bağlayayım o halde. Bize bunları yaptılar. Bunları kabullenmek zorunda değiliz. Bunu kabul etmeyeceğimizi de onlara anlayacakları dilden anlatmaya çalışıyoruz. Bizi açlıkla terbiye edemeyeceklerini anlayacaklar. Biz bu politikayı bir silaha dönüştürüyoruz aslında. Böyle…

***Politika:* Cesaret, korkmamak değil, korkup korkunun üstüne gidebilmek. Sizde bu oldu. Gerek Acun Hocam'da gerek sende, gerek Semih hocam'da o kadar güzel bir sıcaklık, yüzünüzde o kadar güzel bir tebessüm var ki, siz sokakta bu eylemi gerçekleştirirken boyalı basın size istedikleri kadar terörist, şu bu desinler başarılı olamıyorlar. Her geçen gün ilk başta bireysel eylem diye bakılmasına rağmen büyüyen kitle size destek verdi ve kitle her geçen gün büyür oldu. 130 000'i aşkın bir ihraç var şu an, o ihraca maruz kalıp da sokağa bile çıkamayanların umudu da oldunuz. Onlar için söylemek istediğin birşey var mı?**

Nuriye: Bizim için mesele Semih ve benim işimize dönmesinden öte. Elbette işimizi geri istiyoruz ama onun arkasında şöyle birşey var. Bugün işimize döndüğümüzde yarın da benzer olaylarla karşılaşma ihtimali var. Onun da ötesinde çok daha büyük planlar var. Kamu çalışanının memurun iş güvencesini tamamen ortadan kaldıracaklar. Anayasanın değiştirilmesiyle birlikte, 657 sayılı yasanın değiştirilmesiyle birlikte bu güvencesizliği daimi hale getirecekler. Dolayısıyla bu mesele sadece ihraç edilenleri değil bütün kamu çalışanlarını ilgilendiriyor. Bugün solcuyu Fetöcü diye ihraç edecekler, yarın da başkasını. Bu iş bu şekilde ilerleyecek ve herkese sıra gelecek. Çünkü temelleri 95'li yıllara dayanan bir proje bu. Dolayısıyla hep birlikte mücadele etmeliyiz, yani dediğim gibi tüm memurları kapsıyor. Açlık grevi de aslında bunu duyurmanın, seslenmenin en önemli yollarından biri. Direnişin de en başından beri bir çağrı olduğunu söylüyoruz. Biz buradayız, bunu yapıyoruz ama burası herkese açık. Bunu hep birlikte yapalım, çünkü birlikte olmazsak kazanamayız.Tek yolu bu.

***Politika:* Tam da burada açlık grevine başlamanızın sanırım 41-42. günlerindeydi. Şöyle çiğ laflar çıkmaya başladı. 'Açlık grevini bırakın, size birşey olmasını istemiyoruz.' gibi. Sadece size hitap eden cümleler çıktı. Nedense açlık grevine neden olan etkenlerle ilgili bir görüş gelmedi, açlık grevini bırakmanızı isteyen ağızlardan... Bunlar için ne diyeceksiniz?**

Nuriye: Dostlarımızdan bazıları çok üzüldüklerini, yaşamamızı istediklerini, onun için açlık grevini bırakmamızı istediklerini söyleyenler oldu. Kendilerini Sol'dan ifade eden insanlardan bahsediyorum. Bizim gerçekten artık açlığımızdan başka söyleyecek sözümüz yok. Biz açlık grevindeyiz. Talebimiz belli. Sesimizin muhattaplara ulaşmasını ve işimize geri dönmeyi istiyoruz. İşimizi geri versinler biz de grevi bırakalım. Çok netiz bu konuda. Açlık grevini bırakın çağrılarını çok anlamlı bulmuyoruz, aksine zararlı buluyoruz. Çünkü iktidar da hiç bir kazanım elde etmeden bu grevi bırakmamızı istiyor. Onlar için şuan başlarında bir bela var ve bu dertten kurtulmak istiyorlar. Bu çağrıları farkında olmadan yapanların bunun farkında olmasını istiyoruz. Bilerek yapanlar için söyleyebileceğim bir şey yok.

***Politika:* Peki Nuriye. Nasıl bir kazanımla sonuçlanmalı bu eylem?**

Nuriye: Bizim gönlümüzden geçen, başından beri de belirttiğimiz gibi OHAL kaldırılsın, işten ihraç edilmemize sebep olan KHK'lar kaldırılsın, haksız yere işten atılan herkes işine geri döndürülsün şeklindeydi. Biz bundan sonra KHK'larla kimsenin işinden atılmasını istemiyoruz. KHK'ları iptal edebilirler, toplu işe dönüşleri sağlayabilirler mesela, somut kazanım işte böyle bir şey.

***Politika:* Son bir şey. Boyalı basın her ne kadar size bazı yaftalar yapıştırarak birşeyler yapmaya çalışsa da, bu anlamda sosyal medyada sizin durumunuz hakkında ayrıca bir bilgi kirliliği oluşuyor. Semih yorgundu bugün onunla konuşamadık, senin ağzından şu anki sağlık durumunuzu öğrenebilir miyiz? Ciddi bir devredesiniz? Nasılsınız?**

Nuriye: Sağlık durumumuz 68 gün aç kalan bir insanın iyi olabileceği kadar iyi. Bu işi götüren moral motivasyondur. Bazı insanlar konuşuyor, görüyorum, "68 gün aç olan insanlar böyle mi olur" diye. Olur! Biz 68 gündür açız, öncesinde de aylardır sokaklardaydık. Bir evimiz yok burada. Ama bir kere bile hasta olmadık mesela. Direnişin yüksek moral ve motivasyonla gerçekten bu iş böyle gidiyor. Ama sanılmasın ki vücudumuzda hasarlar yok. Kas kayıplarımız başladı. Bu çok ciddi bir evre aslında. Hiç enerji kaybetmememiz lazım normalde. Çünkü şu an tükettiğimiz enerjiyi kas yıkımından alıyoruz, bir süre sonra bu başka organların yıkımına dönüşecek. Yürüme güçlüğümüz ve yaygın vücut ağrımız var. O yüzden artık alanda çok kalamıyoruz, evde uzanıp dinleniyoruz. Nabız ve tansiyon açlık grevindeki seyrinden daha da düşük. 50'nin altına düşmeye başladı. Midemizle ilgili sorunlar yaşıyoruz. Semih çok yoğun baş ağrısı çekiyor, benim daha aralıklı oluyor. Sağlık durumumuz böyle. Biz de bize birşey olmasını istemiyoruz. Basındaki haberlerle ilgili de son bir şey söylemek istiyorum. Saldırıyorlar bu da direnişin kitleselleşmesinin, insanlarda karşılık bulmasının bir sonucu. Hangi gazetede olduğunu hatırlamıyorum, Ersoy Dede denen adam yazmış, *"herkes böyle, bir sürü insan işinden atıldı, binlerce insan, binlercesi de tutuklu, herkes ülkenin bir köşesinde açlık grevine başlarsa, biz ne yapacağız"* diyor ve yani "herkes hakkını ararsa ne olacak?" demek istemiş. Temel kaygı budur. Çok da açıklıkla ifade etmiş. Bunun bu şekilde örnek olmasını istemiyorlar. Temeli adaletsizlik üzerine kurulu bir düzen var Türkiye'de. Karalamaya çalışıyorlar ama karalayamayacaklar. Biz 188 gündür buradayız. İnsanlar bizi görüp destek oluyorlar. İnsanlar yanımızda, onlar gibi uzakta değil., ellerimizi tutuyorlar. O yüzden o algıyı yaratmak mümkün değil. Aynı zamanda bunlar zorla beslenmeye ilişkin bir müdahale hazırlığının göstergesi... Öyle okuyorum. Böyle bir şey olursa, zorla müdahale olursa biz en iyi ihtimalle sakat kalacağız, bugün 68.gün. Eğer böyle birşey yaparlarsa bu asla yanlarına kalmayacak. Bunu bilmelerini isteriz. Biz bilincimiz yerinde olduğu sürece buna asla izin vermeyeceğiz zaten. Diğer türlü de dostlarımız, arkadaşlarımız bunun önüne geçecekler.

***Politika:* Eylemin ilk gününden itibaren gösterdiğiniz sakin tavrınız, güler yüzlülüğünüz ile Nuriye ve Semih'in eyleminin haklılığını insanlara anlattınız ve ortaya koydunuz. Yürüttüğünüz mücadele önünde saygıyla eğiliyoruz, Politika Gazetesi olarak en sıcak dayanışma duygularımızla destekliyoruz. Teşekkür ederiz.**

Veli Saçılık:

"Korku da Cesaret de Bulaşıcıdır!"

***Politika:* Öncelikle direnişinizi selamlıyoruz, Politika Gazetesi olarak. Bu direniş nasıl başladı? En baştan başlayalım.**

Veli: Bizi selamlayan herkesi biz de buradan selamlıyoruz. 188 gün önce bu direniş başladı. Biliyorsunuz AKP, OHAL ilan etti, 15 Temmuz bahanesi ile. Ardından da güya Fetöcüleri devletten temizleyelim diyerek tüm muhalifleri susturmayı planladı ve bu anlamda tehlikeler yayılmaya başladı. Bu Kürt bölgelerinde özellikle Kürt memurlardan ardından kendine muhalif gördüğü sol sosyalist memurlara, kamu emekçilerine yöneldi. Büyük bir sessizlik sardı toplumu. "OHAL var sokağa çıkılamaz" deniliyordu. İlk önce Nuriye Gülmen çıktı. "İşimi geri istiyorum" sloganını kullandı. Bu sloganı attığı anda hemen bir gözaltı, saldırı yaşadı. Sonrasında diğer gün tekrar çıktı. Tekrar etti, defalarca gözaltına alındı. Sonrasında ihraç edilen Semih Özakça geldi, o da gözaltına alındı. Ben de 22 Kasım tarihinde ihraç edildim. Susmayı kendime yediremezdim. KHK ve OHAL'in bir yerde delinmesi gerekiyordu. Bunu yerine getirmek için Nuriye ve Semih'in yanına oturdum. Gözaltına alındım. Bu arada Acun kendi okulunun önünde "Öğrencilerimi geri istiyorum" sloganı ile çıktı. Defalarca göz altına alındı. Sonrasında geldi yanımıza oturdu. Esra Özakça ve Mehmet Ersoy da yanımıza gelerek oturdu. 6 kişi olarak direnişi sürdürdük. Şu ana kadar direniş alanında 31 kere gözaltı oldu. Basına yansıdı. Benim tek kolum olmasına rağmen bileğimi kırmaya çalışarak gözaltına alındım. Yerlerde sürüklendim. Ne yazık ki sendiklar, kitle örgütleri, partiler OHAL konusunda gerekli refleksi göstermediler. 120 gün sonra Semih ve Nuriye açlık grevini başlattılar.

***Politika:* Bu eylem pasif bir eylemdi. Başlangıçta fiili bir eylem yoktu, değil mi?**

Veli: Bu pasif bir direniş olarak tasarlanmış bir eylemdi. Hatta polis bize işkence yaparken cevap bile vermedik. Direnmek dışında cevap vermedik. Pasif bir eylem olmasının dışında aktif de bir eylemdi aslında aynı zamanda. Aktifliği de iradeyiyi AKP'ye ezdirmemekti. Bunu topluma böyle anlatmayı tercih ettik. Polis bize vurdukça susacağımızı zannetti ancak vurdukça daha çok ses çıktı. Özellikle Nuriye ve Semih'e yöneldiler, beni de o gruptan ayırmaya çalıştılar. Ancak polisler bizi Yüksel Caddesi'nden yerlerde sürüklerken bütün yaşlılar polislere 'Allah sizi kahretsin' diye bağırıyorlardı. Bu olayların sonucunda herkes şunu anladı: OHAL dediğimiz şey devleti düne kadar kollarına taktıkları FETÖ'cülerden temizlemek değil, muhalefeti ortadan kaldırmak, kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırmak, sendikalaşmayı engellemek, kıdem tazminatlarını engellemek yani kombine bir amaç peşindelerdi. Biz de bu anlamda kombine bir direniş sergiledik .Bize terörist suçlaması yapıyorlar. Ben de diyorum ki eğer ben teröristsem neden bana dava açamıyorsun? Niye beni tutuklayamıyorsun? Bu sorularımıza cevap veremiyorlar. Cevap veremeyince de öfkeleniyorlar, açlık grevini bir an önce bitirmeye çalışıyorlar. Ama bizi yenemeyecekler. Biz kaplumbağa misali direnişimizi sırtımızda taşıyoruz. Gittiğimiz her yere direnişi götürüyoruz. Bu sadece Nuriye ve Semih meselesi değildir. Bu mesele Cizre'de katledilenlerin bile meselesidir. Nuriye ve Semih'in açlığı adalete olan açlıktır. Bu yüzden hükümet korkuyor. Eğer Nuriye'ye, Semih'e, Acun'a, Veli'ye, Esra'ya yol açarlarsa, herkesin onların üstüne geleceğini düşünüyorlar. Korkmakta da haklı. 120.000'i geçkin insan işinden oldu, o kadar kayyumlar atandı, herkes kapının dışına kondu. Eğer böyle birşey olursa tabii ki insanlar bu açılan delikten girip sizin cenderenizi kırmaya çalışacaklar. O yüzden biz buradayız. Ben günlerdir buradayım sizden yardım istesem bana iş bulamaz mısınız? Tabiki bulursunuz. Ancak mesele bana bir iş bulunması değil; benim kendi işime, mesleğime tecavüz edilmesi. Meseleyi böyle kavradığım için de çok sertim bu konuda. Bütün sendikalardan da bu desteği bekliyorum ama ne yazık ki karşılığını bulamadık.

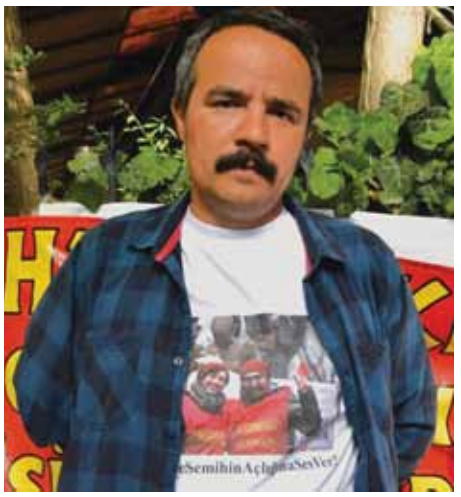

***Politika:* Eylemin ilk gününden beri her ne kadar boyalı basın uzak dursa da, ilerici demokrat ve sosyalist basın bunu devamlı olarak gündeme getirmeye devam ediyor. Ama ayrıca sizin çok güzel bir direniş aileniz oluştu. Gerek sosyal medyada paylaşımlar yapan, gerek size olan desteğini her anlamda gösteren bir direniş ailesi oluştu. Bu direniş ailesi hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?**

Veli: Bizim İnsan Hakları Anıtı'nın önünde nostaljik bir fotoğrafımız var. 75 yaşındaki Perihan Anne'miz, eşim, kızım ,Nuriye, Semih ile yan yana güzel bir fotoğrafımız var. Ayrıca bunun dışında bize yardımcı olan, bizim için afişler yapan, "sizin için neler yapabiliriz?" diye koşuşturan, bize su getiren, şeker getiren , gerek sosyal medyada gerekse gerçekte birçok kişi var. Direniş zaten bu şekilde damla damla , küçük küçük büyüdü. Açlık grevi noktasına bu şekilde geldi. Bugün şu şekilde algılanıyor. Açlık grevi var, insanlarda duyarlılık oluştu. Hayır açlık grevine gelene kadar da bu böyleydi. Ayrıca dışarıdan keni fotoğrafımıza baktığımızda da çok sempatik görüyorum kendimizi. İnsanlar da bunu gördü. Bir tarafta bu kadar işkence çekmiş ben varım, bir tarafta Acun Hoca var. İşini çok güzel yapmış bir öğretmen. Bir tarafta Nuriye var inatçı, bir tarafta Semih Hoca var. Mazıdağı'nda kürt çocuklarla çok güzel bir iletişim yakalamış Eskişehir'li bir öğretmen. Esra Semih'in Eşi. Mehmet gezide şehit olan Ahmet Atakan'ın kuzeni. Nuriye'nin annesi AKP'ye oy vermiş bir kişi, yani baktığımızda bu direnişte toplumun her kesiminden oluşmuş bir örgü var ve bu örgü çok sağlam bir örgüdür. Biz toplumun her kesimini simgeleyen bir fotoğraf verdik. Ben bundan çok mutluyum, gururluyum. Ayrıca çok narin vücutlar bile olsa çok sağlam bir direniş sağlanıyor. Bu yüzden toplumda çok önemli bir duygu oluşturuyor. OHAL'de sokağa çıkılamaz denildiği halde, herkes sokaklara çıkıyor. Biz de diyoruz ki OHAL'de Direniş! Bizim çiçeklerimizi çaldılar biliyorsunuz. İşimizi geri istememizin yanı sıra 2. bir talep olarak çiçeklerimizi de geri istiyoruz. '*Siz çiçekleri koparabilirsiniz, çalabilirsiniz ama baharın gelişini asla engelleyemeyeceksiniz.*' Bahar derken de burada kastedilen, bu bağlılık, bu destek bir araya gelmiş insanların gücü. O yüzden ben fotoğrafımın altına da böyle yazdım. Biz milyonlarız, çok mutluyuz. Boyun eğmeyiz.

***Politika:* Özellikle 42. veya 43. günden sonra toplumda vicdani bir ses yükselmeye başladı. Açlık grevi sonlandırılsın çağrıları yükseldi. Bu çağrıları nasıl yorumluyorsun?**

Veli: Açlık grevinde doktorların söylediği 35. günden sonra hayati risk vardır. Arkadaşlarımız su, şeker, limonlu su alıyorlar. Beyin faaliyetini düzenlemesi için de B1 vitamini alıyorlar. Ama amaç beslenmek değil, beyin faaliyetini sürdürebilmek için. Biz gördük ki B1 vitamini alanlar diğerlerine göre daha uzun dayanabiliyorlar. B1 vitamini vücudu tabii ki beslemiyor ama beyin kaslarını besliyor. Doktorlar 60. günden sonra kalıcı hasarların meydana geleceğini söylüyorlar. Biz de 19 Aralık'tan sonra bunu gördük zaten. Şu anda Nuriye ve Semih 68. günündeler. Geriye dönüşü olmayan hasarlar vücutlarında oluşmaya başladı. Biz arkadaşlarımızın hayati tehlikesinden ziyade sakat kalmamaları adına böyle bir eylem yürütüyoruz. Yandaş medya 'bunlar neden ölmüyorlar?' diyor. Nuriye ve Semih Hoca hem bu ülke içi hem de çocuklarımız için çok değerli iki hoca. Biz onları yaşatacağız. Bizim hedefimiz OHAL'e karşı gelmek ve işimizi geri almaktı ama şu anda omuzumuzda onların hayati tehlikesinin de yükü bulunuyor. Ben açlık grevinde olmayan birisi olarak onlara şunu da teklif ettim. 'Çevremizde çok büyük çevre oluştu, sesimiz tüm kamuoyunda duyuldu. Açlık grevini bırakmak gibi bir düşünceniz varsa siz bırakın 30 gün ben devralayım, sonra da başkası alsın' dedim. Onlar da 'Hayır, biz çok kararlıyız' dediler. Onların kararlılığı kamuoyunda duyulduktan sonra oluşan bir kararlılık değil, en başından beri gelen bir kararlılıktır.

***Politika:* İnsanlar 8-9 saatlik bir orucun sonunda bile o kadar asabi, sinirli olurken, Semih ve Nuriye'nin yüzündeki o tebessüm, o sıcaklık hala solmuyor. Ama finalde nasıl bir şey bekliyor sizi?**

Veli: Biz KHK'ların iptal olması, yargı hukuk yolunun açılması şeklinde bir final bekliyoruz. Hakkaniyetli olan, isteğim de, beklentim de budur. Eğer biz bir kuşun kanadını incittiysek hesabını vermeye hazırız. AKP işimize, ekmeğimize geri döndürecek, benim beklediğim final bu. Onların finali ise bu eylemi biran önce bitirmek, bizi terörist ilan etmek, arkadaşlarımıza müdahale edip sakat bırakmak ya da öldürmek. Hepimizi de devre dışı bırakmak istiyorlar. Biz buna izin vermeyeceğiz. Hatta Kamu kuruluşlarının da bizim taleplerimizi kendi talepleriymiş gibi duyurması gerekiyor çünkü bu talepler sadece bizim değil toplumun talepleridir. Bize değil, bu taleplere sahip çıkılmalıdır.Beklediğimiz final de bu taleplerin gerçekleşmesiyle olacaktır.

***Politika:* Her ne kadar boyalı basın sizi görmezden gelse de göründüğünüz yerlerde sizi yaftalamaya karalamaya çalışsalar da şu bir geçektir ki, şu anda toplumda 130.000'i aşkın bir ihraç söz konusu. Sokağa çıkmaya korkan diğer sizin durumunuzdaki insanların umudusunuz. Onlara yönelik son birşey söylemek ister misiniz?**

Veli: Cesaret de korkaklık da bulaşıcıdır. Biz cesaretimizi topluma gösterebildiysek ne mutlu bize. Çok fazla zulüm var. Bu zulümleri gözümüzü kapatarak değil direnerek durduracağız. Ben hiç bir şekilde kimse hiçbir şey yapmadı diyemiyorum. Herkes bir şeyler yaptı. Devlet saldırırsa geriye durmasınlar. Eğer tutuklanırsak ya da bize birşey olursa onlar geri durmasınlar. Kazanırsak hepimiz kazanacağız, kaybedersek de hepimiz kaybedeceğiz. Bu karanlık dönemi bu şekilde aşılacak. Ben buradaki arkadaşlarımla politikayı konuşmaya kalktığımda ayrı düşeceğimiz birçok konu var. Ancak taleplerimizle birlikte aynı çatı altındayız.İnsanlarla ayrı noktalarımızı değil, birlik olduğumuz noktaları bulmalıyız. Ben onlarla hiç tartışmadan, dedim ki nerede bir direnişçi görsem yanlarına otururum. Çünkü zalimin zulmüne karşı bir direniştir bu. Eğer ben onları yargılasaydım, orada oturamazdım. Bugün herkese çağrı yapıyorum.AKP Nihat Kazanoğlu'nu, 12 yaşındaki çocuğu öldürttü, Berkin'i, Uğur Türk'ü öldürttü. Türk-Kürt ayrımı yapmadı. Hepimizi öldüren bir zulüm merkezi var ve bizim direnişimiz onlara karşıdır. Birlik zamanı geldi çoktan geçmiştir bile.

***Politika:* Tüm okuyucularımız ve çevremiz adına eyleminiz eylemimizdir diyor, en sıcak dayanışma duygularımızı iletiyor başarılar diliyoruz.**

Acun Karadağ:

"Biz Birbirimiz İçin Ölebiliriz...

***Politika:* Hocam, öncelikle Politika Gazetesi olarak direnişinizi canı gönülden destekliyoruz, selamlıyoruz ve saygı duyuyoruz. En baştan nasıl bir araya geldik, nasıl yaptık? Biraz anlatabilir misiniz?**

Acun hoca: Ben, Sosyal Bilgiler öğretmeniyim. 20 yıllık öğretmenim. 29 Ekim, 675 sayılı kararnameyle ihraç edildim. Ankara'da Halim Şaşmaz Ortaokulu'nda görev yapıyordum. 11 sene Çubuk'ta çalıştım. 9 senedir de bu okuldaydım. Anneyim. Üniversiteye hazırlanan bir kızım var. Eşim yok. Kızımla beraber yaşıyordum. 2-3 sene önce bir ev almıştım. Kredisini halen ödemeye devam ediyorum. 2011'den 2014'e Eğitim-Sen'de şube yöneticiliği yaptım. 29 Ekim kararnamesiyle ihraç edildiğimi duydum. O gün çok politik olmayan bir tepkiyle "Okulun önüne oturup hakkımı isteyebilirim" dedim. Kimse beni işten atamaz, onların buna hakkı yok. Hiç bir soruşturma yok hakkımda. Kaldı ki benim dosyamda 'başarılı öğretmen' diye yazar. Ödüllerim var. Son sicil notum 97, Haziran ayında aldım. Ekim ayında da ihraç ediliyorum. Gerekçe ise terör örgütleriyle irtibat halinde olmak. Zaten bunu hiç konuşmuyorum. Onlara göre bütün muhalif örgütler teröristtir. Çünkü, onlardan hak talep ederler. Hak isteyince de terörist olurlar. Geçmişten beri bu böyledir. Okulun önünde oturmaya karar verdim. Sendika yöneticileriyle konuştum. Şube yöneticileri böyle bir şeye kalkışamayacaklarını, OHAL olduğunu, eylem yasağı olduğunu belirtti. Ancak ben eylem yaparsam destek olacaklarını söylediler. Sendikadan, genel merkezden "Yapmayın Hocam, bireysel eylem olur mu? Bir destek veremeyiz." gibi tepkiler aldım. Bekledik. Acaba kitlesel eylemler olur mu diye. Çok büyük bir ihraç olmuştu. Yapmadılar. Böylece ben kendim böyle bir şeye karar verdim. Milletvekilleriyle, gazetelerle konuşup bana destek vermelerini istedim. O sırada Nuriye Ankara'ya geldi. O da Eğitim-Sen'de çalışmıştı ve kendisini sendikadan dolayı tanıyordum. "Sen de mi yapacaksın ben de böyle bir şey yapacağım, açığa alındım." dedi. Olur, dedik. Beraber yapalım, dedik. Ben, "Yüksel Caddesi'nde yapmak istiyorum." dedi. Ben ise kendi okulumun önünde yapmak daha anlamlı geldiği için orada yapmak istedim. Öğrencilerime, velilerime atılma gerekçemi anlatmam gerekir. O da dedi ki benim bu caddede yapmam daha anlamlı olur. Merkezi bir yerde olsun istiyorum. Peki dedim. O, 9 Kasım'da başladı. Ben 14 Kasım'da başladım. Hafta sonları Nuriye'ye destek için Yüksel Caddesi'ne gittim. Hafta içinde de okulda eylem yaptım. Tabii polis o bölgeyi çok kriminalize etti. Öğrencileri korkuttular. Öğretmenleri tehdit ettiler. Müdür hakkında suç duyurusunda bulunduk. Çünkü başıma gelen her şeyin sorumlusu onun şikayeti. Ben okulun bahçesinde değildim. Hiç bir şey yapmıyordum. Sadece elimde bir dövizle karşı kaldırımda durmaya çalışıyordum ve 5 dakika içinde gözaltına alındım. Bu şekilde iki hafta gözaltılar devam etti. Eylemin 25. günüydü rahatsızlandım. Doktora gittim. Anjiyo yapacaklarını söylediler. Anjiyo olmaya gittim. Anjiyo sırasında ameliyat edip kalp pili takacağız dediler. Çok üzüldüm. Ameliyat masasında ağladım. Çünkü çok enerjik hareketli bir insandım. Ama bu ameliyattan sonra kalbim pilli olacak ve yarı insan olacağım. Gözaltıların bunda çok etkili olduğunu düşünüyorum. Çünkü ciddi anlamda çok korkuyorduk. Kalbimiz çarpıyor, kaygıdan dolayı 25 gün boyunca eylem alanına giderken hep bu kaygıyı yaşadım. Onur mücadelesi bu, korkudan daha anlamlı geldiği için gitmek zorundaydım. Gelecek korkusu polis korkusundan daha fazlaydı. Eylem alanında onlarla karşılaşınca öfkeden tüm korkuyu unutuyorduk zaten. Benim iki katım adamlar, koca koca adamlar tek başına yürüttüğüm eylemde "dağılın, dağılın" diye bağırıyorlar. Çok komikti o dönemde. Onlara dikleniyordum. "Korkmuyorum sizden, ne yapacaksanız yapın" diyordum. Sürekli gözaltılar oluyordu. Öğrencilerim korkup "size ne yapacaklar, kötülük yapacaklar?" diye ağlaya ağlaya yanıma geliyordu. Dört gün orada oturabilmiştim, ameliyattan önce. Orayı kazanmıştım. 4 gün boyunca gözaltılar da olmuyordu. Sevinmiştim. Ama ameliyattan sonra 25 gün evde kalmak zorunda kaldım. Sonra muayeneye gittim. Doktor: "Günlük hayatına devam edebilirsin." dedi. O sırada Nuriye'nin yanına Semih gelmişti destek olmak için. Veli de oradaydı. 3 kişiydiler, destekçiyken direnişçiye dönüştüler. Sonra Nuriye ve Semih, geçmiş olsun ziyaretine geldiler. Niye orada tek başınasın. Gel hep beraber yapalım dediler. Ben de ameliyatın verdiği bir his ve direnişin uzama düşüncesi itibariyle değerlendirdim. Olabilir dedim. Sonra çok büyük bir saldırı oldu burada. Nuriye'nin burnunu kırdılar, Semih'in gözleri morarmıştı, döverek hepsini almışlardı. Veli'ye çok kötü davranmışlardı. Öyle olunca ertesi gün ben de onlara katıldım. Burada da gözaltılar oluyordu. Açlık grevindeyiz diye açıklamalar yaptık, millet vekilleriyle konuştuk. Köşeyi dönerken terörle mücadele gözaltımız var gerekçesiyle bizi götürdü. Gözaltındayken bizi uzun süre içeride tutabileceklerini düşündük. Gözaltı sırasında çantamı kontrol ettiler ve ilaçlarımı gördüler. 'Bunlar ne? ' dediler. Bunlar benim kalp ve tansiyon ilaçlarım dedim. Şimdi beni savcıya götürmezseniz ne su alacağım ne şeker ne de ilaç alacağım dedim. Panikledi. Siz beni savcıya çıkarana kadar bu ilaçları almayacağım. Polis panikledi. "Amirim, 'ilaçlarımı almayacağım' diyor." dedi. O gün görmezden geldiler, beni doktora götüreceklerini söylediler. Doktora da gitmeyeceğim, muayeneyi de kabul etmeyeceğim dedim. Kocası IŞİD'den tutuklanmış bir kadının yanna koydular beni. Bebeği var kadının, 3 aylık bebek. Kadın namaz kılıyor, ben çocuğa bakıyorum. Kadın bir şeyler yiyor, bana da ikram ediyor. Ben 'hayır' yemeyeceğim, diyorum. Burada uzun süre tutmayı düşünmüşler, ben açlık grevi yapıyorum, dedim. Bir gün geçti gelip gidip soruyorlar."İyi misin?", İyi değilim dedim. Ama doktora da gitmeyeceğim dedim. Doktor da ısrar ediyor. Doktoru da getirmişler oraya. İkinci günün gecesiydi, saat dokuz gibi. Gözlerim falan şişmeye başladı. Sürekli yatıyordum. Çünkü tansiyon ilaçlarımı almayınca su da içmiyorum, terliyorum ve gözlerim şişiyor. Dediler, "Seni savcılığa götüreceğiz." O zaman savcılığa çıktım. Çok saçma sorularla karşılaştım. Mesela diyor ki, "Yürüyüş dergisi, sizi haber yapmış, röportaj yapmış." Aradılar, eylemi duyurmak istiyorum. Cumhuriyet gazetesi de, Birgün de haber yaptı. Pek çok gazete haber yaptı. Niye Yürüyüş dergisine takıldınız? "Seni Halkın Sesi TV, haber yapmış." diyorlar. Başka kanallar da haber yaptı. Halk TV de haber yaptı. Orada canlı yayına çıktım. Hayır, orada diretiyorlar. Anlaşıdı ki bunlar açlık grevinde telaşlandılar ve arkadaşların kararlılığından dolayı ve bizim kararlılığımızdan dolayı, direnişin büyümesinden korkuyorlar. Bir örgüt altına sığdırıp bu eylemlerin önünü kesmek, o örgütü itibarsızlaştırmak istiyorlar. Bunu anladık. Savcı "Örgüt talimatıyla mı yapıyorsunuz, bu eylemi?" diyor. Dedim ki, ben bireysel başladım. Önlüklerimizin üzerinde isimlerimiz yazıyor. Nuriye zaten kendisi burada başladı. Semih ve Veli sonra ihraç edildi geldi. Yani bunun bir örgüt talimatı ile olması gerekmiyor. Ayrıca insanın işini ekmeğini istemesi için bir örgüt talimatına gerek yok. Onurlu bir insan böyle yapar. Çocukluğumuzdan beri böyle gördük biz. Babam da, annem de böyle öğretti. Politik olarak da böyle düşünüyorum.

Fotoğraf: Mehmet ÖZER

Bir hak almak için mutlaka mücadele etmen gerekir, hakkını savunman gerekir, hakkını savunman gerekir. Bu insani bir şeydir. Burada hergün aynı şeyi söylüyoruz. Çok insani bir talebimiz var. İşimizi, çalışma hakımızı istiyoruz. Bir de sorgusuz sualsiz atılmak? Yani beni okula, aileme, beraber yaşadığım insanlara sorsunlar. 20 yıllık öğretmenim. Ne bir velim, ne öğretmen arkadaşlarım hiç biri bana "Sen teröristsin, halk düşmanısın!" diyemez. Tamamen reddediyorum. Şimdi de "Açlık grevi" süreci var.

***Politika:* Bu Açlık Grevi, eylemin kaçıncı gününde başladı?**

Acun hoca: Eylemin 120. ci günüydü. Aslında arkadaşlar 11 Mart'ta başlayacaktı, açlık grevine ama gözaltına alındıklarında açlık grevine başlamış oldular. Yani 9 Mart'ta. Gözaltından çıktıktan sonra da açlık grevlerini devam ettirdiler. Yani açlık grevine kadar çok şey yaptık. Bugün bu kitle böyle kalabalık ise bunu bu hale biz getirdik. Gittik insanlarla konuştuk, ne gerekiyorsa yaptık. İnsanlar itibar etmediler, başta. Yani, bu da biraz bu toplumun da siyasetçilerin de karakterleridir.

Ancak canınızı ortaya koyduğunuzda ciddiyetinizi anlıyorlar. Oysa biz burda gerçekten 120 gündür işimiz için bağırdık. İlla ölüme mi yatalım, bizi duymanız için? 110 bin tane ihraç var. FETÖ'cü diye atmışlar. Biz solcuyuz, onlar da mağdurlar. Bir milyon insan da aileleriyle birlikte bunu yapar. Yani kimse kulak kabartmaz mı? Yani bir sokağa çıkıp bağırmaz mı? Yani demez misin 'ben mağdurum' diye? Ama bunu da şöyle yorumluyorum ben. Hitler döneminde insanları çalışma kamplarına götürüyorlar. Götürürken o insanlara sahte umut veriyorlar. Burası çalışma kampı. çok çalışacaksın, ne kadar çalışırsan o kadar göze girersin. Biraz eziyet göreceksin ama bugünler geçecek. Oysa o insanlar gaz odalarına gittiler. Bu bir sahte umut. Bütün siyasetler geçecek, biz bunlardan kurtulacağız mantığındalar. Ama nasıl geçecek? Biz bunlardan nasıl kurtulacağız? Bu karanlıktan bir şey yapmadan mı çıkacaksın? Hayır. Bir şey yaparsan olur ancak. İlmek ilmek örmelisin. Malatya'da, Bodrum'da, Didim'de devam eden direnişler var. Bolu'da, Düzce'de mimar arkadaşlar, aynı şekilde İstanbul'da da arkadaşlar devam ediyorlar, direnişlerine. Bunu büyütebilirsek, bizimle baş edemeyeceklerini anlarlarsa KHK'ları iptal ederler. Yoksa etmezler. Kimsenin umurunda değil ki. Bunlar Ahmet Şık'ın dediği gibi mafya çetesi, yeni bir devlet terbiyesi. Siyaset öngörüsü yok bunlarda. Halbuki Demirel'ini de gördük, Özal'ını da. Onlar da emperyalist güçlerin insanıydı. Böyle düşünüyorduk. Ama yine de bir devlet terbiyesi vardı. Hani böyle konuşma uslübudur, gönül alma işleri filan da vardı. Birilerine birşeyler söylüyorlardı. Yaşar Kemal'e gidip danışıyorlardı. Bu adam herşeyi kendisi biliyor. Hani bir söz vardır, "Cahil olmak ne güzel, her şeyi biliyorsan." Gerçekten onunla ilintili. O herşeyi biliyor, herşeyi o yapabilir. Tipik faşist lider iddiası bu. Oysa hiç bir şey bilmiyor. Hatta kendisine ve ailesine nasıl bir kötülük ettiğini de bilmiyor. Kendisi de huzursuz. Ne yediğini, içtiğini biliyor, nede Saray'da rahat rahat oturabiliyor. Binlerce korumanın içinde yediğine içtiğine baktırıyor. Güç bu kadar önemli midir, huzurun yoksa? Niçin bütün bir halk barış içinde yaşamasın? Niye bu gücü eline geçirmişken bir halk adamı olamayasın? Seni emperyalist güçler getirmiş olabilirler ama vazgeçebilirsin. Hani Saddam gibi halkına yüzünü dönüp af dileyebilirsin. Af dilersen herkes seni bağışlayabilir aslında. Yani yaptım, ettim ama servetimden vazgeçiyorum, herşeyden vazgeçiyorum dediğin zaman Anadolu insanı yüce gönüllüdür, affeder seni. Kendi huzuruyla birlikte bütün halkın huzurunu kaçırıyor.

Şimdi açlık grevinin 68. günü. Çok ciddi bir evrede ve iktidardan sürekli tehditler alıyoruz. Mesela gazetelere yazdırırız, terörist ilan ederiz, toplum gözünde itibarsızlaştırırız.

Fotoğraf: Mehmet ÖZER

"Sen zaten terör örgütleriyle irtibatlısın" demediler mi? Ben madem teröristsem beni niye tutuklamadınız? Niye yargılamadınız? Savcı bizi denetimli bıraktı. Çünkü, biz halkın gözünde meşruyuz. Biz bu kalabalığa şunu ikna ettik."Korkmayın." Bir yerden bu kalabalığı yaratmak zorundaydık yoksa arkadaşlarımız ölecekti. Ama daha büyük kalabalıklar yaratabiliriz. Buna inanıyoruz. Bu gücümüz var.

Bugün devam eden bir şey bu 'Açlık grevini bırak' konusu. 'Siz bırakın sizin yerinize biz yapalım' konusu. Şöyle bir şey var ülkemizde bir karakter bu. Trafikte trafik sıkışıklığına çok sinirleniyor sonra sorumluluk karayollarının hükümetin ama kendisi gibi öfkeli şoförü ya dövüyor ya da öldürüyor. Patrona sövüyor, anasına sövüyor. Patrona bir şey diyemiyor, eve geliyor karısını dövüyor ya da öldürüyor. Veya hastanede yüz kişilik kuyrukta bekliyor, zaten hasta, sinirleniyor, doktoru dövüyor. Sağlık Bakanını dövsene! Hayır. Onlara birşey diyemiyor. Çünkü, onun çok ağır bedelleri olabilir. Sana bir şey yapmasa bile senin formuna yazıyor, takip ediyor, işliyor. Bundan korkuyor. Onun için Semih ve Nuriye'ye 'Açlık grevini bırakın' çok kolay bir yol. Eğer gerçekten yiğitseniz siz de bir açlık grevi oluşturun ya da Başbakanlığın önüne oturup deyin ki 'Kalkmıyoruz burda Nuriye ve Semih ölmesin! diye Başbakanlığın önünde yüz kişi oturuyoruz.' Daha kolay bir yol. Niçin grev kırıcılık yapıp arkadaşların iradesini kırıyorsunuz? Önceden sadece "İşimi Geri İsteme" eylemi diye bakıyordum olaya. Anlıyorum ki bu bir çıkış yolu, bir kapı. Siz bu grevi engellemeye çalışarak bu kapıyı kilitliyorsunuz. Diyelim ki 10'ar gün dönüşümlü açlık grevi yapıyorduk biz burda. Niye umursasın devlet bizi? 20 gün aç kalıyorsunuz bir tehdit yok ki. Ama bu bir tehdit. Devlete rest çekiyoruz. Canımız var, istersen al, gör bakalım biz buraları neye çeviriyoruz? Zorla müdahale dedikoduları yaptırıyor gazetelere. Star gazetesinde bir densiz, "Zorla müdahale edilir, böylece de bitirilir." diyor. Zorla müdahale dediğin insanın ölmesi hatta sakat kalması demek. Yaptırır mıyız? Yakarız buraları. Gerçekten bir Gezi eylemi başlatmak istiyorsan bunu yap. Ama hükümeti de anlıyorum çok zor durumdalar. Ya bu KHK'leri geri çekecek ya da bu insanları öldürecek. Bu işten dönüş yok. Biz de kararlıyız. Geçenlerde konuştuk, süresiz dönüşümsüz açlık grevine gidilebilir, arkadaşlar onaylarsa. Ben kalp hastasıyım. Belki 3 gün, belki 5 gün dayanırım. Ama bizim arkadaşlarımız öldükten sonra burada kaç günümüzü birlikte geçirmişiz, ben de bunu göze alırım. O zaman ne olur? Ölümlere kapı açmış olursun. Hükümet iyi düşünecek, şapkasını önüne alacak, iyi hesap yapacak. KHK'lerden vaz mı geçecek yoksa burada 2 eğitimciyi herkesin gözünün önünde ölüme mi terkedecek? Seçim onların.

***Politika:* Hocam sizi dinledikçe, sizinle konuştukça cesaretin tanımı değişiyor. Cesaret korkmamak değil aslında korkunun üstüne gidebilmek. Sizlerle bir bu duyguya kapılıyorum ancak dışarıda 130 bini aşan ihraç var. Bunlar hala sessiz ve korkulu bir şekilde çobanın asasının altında pusmuş bir şekilde susuyorlar. Ama onların umutları sizlersiniz. Sokağa çıkıp yüksek sesle söylemeseler de kendi haklarını sizin üzerinde kazanacaklarını düşünerek gözünü size dikmiş durumda. Bir bu konu var. Buna biraz değinelim. İkincisi, bu kadar baskıya, bu kadar şiddete gerçekten bünyenin bu kadar yıpranmasına rağmen bu açlık grevinde Semih ve Nuriye'nin gözlerindeki o gülümseme ve kararlılık? Nasıl bir final bekliyor yani bunu nereye bağlıyacağız?**

Acun hoca: Arkadaşlar taleplerini söylediler zaten. İşimizi geri vermedikleri sürece açlık grevini bırakmayacağız. Hiç bir şekilde onlara bırak diyemeyiz. Onların meselesi bu. Karar vermişler. İşimizi geri alana kadar bırakmayacağız demişler. Muhatap alacak, mahkemeye çıkaracaklar, bizi yargılayacaklar ama işinize geri dönebileceksiniz, diyecekler. Bu olabilir ya da öyle bir şey olacak ki kitleler sokakları tutacak, çok fazla eylemler başlayacak her yerde. Sonra onlar diyecek ki biz kitleleri harekete geçirebiliyoruz. Bu kalabalıkla bir şeyler yapabiliriz deyip bırakacaklar. Diyelim ki, bütün KHK'lılar toplandılar, büyük bir eyleme başladılar, bu onlar için iyi bir iştir. Herkesin mücadele ettiği yerde olmak güzel. Onlar niye açlık grevine başladılar? Bazen Veli ile konuşuyoruz. Şurada eylem yaparken fotoğraflarımızı çeksinler diye yoldan insanları çeviriyorduk. O kadar yalnızdık. Daha güzel bir yere evrilebilir, bir direnişe dönüşebilir. Arkadaşlarımız bunu düşünebilirler. Ama şu anda değil.

***Politika:* Son kez bir noktaya daha değinmek istiyorum. Veli abiyle konuştuk. Siz burada bu eylemleri başlattığınızda çok güzel bir direniş oluştu. Dışarıdan da gözlemlerek çok hoş bir direnişe dönüştü. Hatta o kadar güzel oluştu ki mesela Nuriye'nin evinden çıkmamasına onlar karar verir oldu. Semih'in rahatsızlandığını hissettikleri an eylem bölgesinde uzaklaşmasını isteyen yine onlar oldu. Ve bir direniş ailesi sizi çok ciddi bir şekilde besledi. Biraz bu konuya değinelim.**

Acun hoca: Mesela bir Perihan Teyzemiz var, 75 yaşında. 'Ben komünistim, devrimciyim' diyor. Her gün burada. Kezban Anne, Veli'nin annesi mesela. Onun kız çocuğu, karısı. Ben Veli ile burada samimi oldum. Hiç tanımadığımız insanlar buraya geldiler. Hergün gelmeye başladılar. Gerçekten de bir aile olduk. Biz de nöbete kalalım. Geceleri size sahip çıkalım diyenler oldu. Facebookta, twitterlerde binlerce takipçi oluştu. Çok mesajlar geldi. Bazen cevaplayamadık. "Siz, bizim gururumuzsunuz. Siz, bize cesaret veriyorsunuz." gibi. Mesela, Bodrum'da Engin Öğretmen var. O da direnişte. Hiç tanımıyordum. Sadece facebook üzerinden konuştuk. Sonra kendisi "Ben de eylem yapmak istiyorum" dedi. Bu şekilde büyük bir aile olduk. Birbirimiz için ölebiliriz. Bir şey daha eklemek istiyorum: Ben kalp hastasıyım. Yeni ameliyat oldum diye polisler beni almak istemiyor. Akıllarınca şov yapıyorlar. Ama bakıyorum Veli yerde. Ona koşuyorum, polisler beni alıp kenara atıyorlar. Nuriye 16 günlük açlık grevinde. Nuriye'yi yere atmışlar, ona belinden sarılıyorum. Polisler yine alıp kenara atıyorlar beni. Birbirimiz için canımızı veririz. Bu çok önemli. Teşekkür ederim.

***Politika:* Mücadeleniz mücadelemizdir, size çok saygı duyuyoruz ve sınırsız dayanışmamızı iletiyoruz. Bizler tüm okuyucularımız adına sizlere teşekkür ederiz.**

Direnişin başından itibaren gazetemiz adına fiili dayanışma içinde olan **Orhan SARAÇ** ve **Burak USTAOĞLU** arkadaşlarımıza söyleşiler için teşekkür ederiz.

Kardeşlik ve Sosyalizm Gelecektir

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Nisan'da yapılan referandumun sonuçları daha resmi olarak yayınlanmadan, iktidar cenahının yangından mal kaçırır gibi yaptığı açıklamaların nedeni çok geçmeden anlaşıldı. Aylardır yapılan baskılar, yıldırma operasyonları kazanmalarına yetmemişti. Bütün baskılara rağmen toplum Erdoğan ve AKP iktidarının korkusunu gösteren bu başkanlık dayatmasına sandıkta çok açık bir şekilde "HAYIR" dedi. Ama devlet AKP iktidarının emrindeydi. Bu nedenle devletin tüm olanaklarıyla "dediğim dedik" yaklaşımı ile düzeni ayakta tutmaya çalışanlar her türden oyuna hazırlanmışlardı.

Geçtiğimiz iki ay boyunca sandıktan "evet" çıkarmak için neler yapılmadı ki? "HAYIR" diyeceğini açıklayanlar "terörist" ilan edildi. "Hayır" çalışması yapanlar saldırıya uğradı, tehdit edildi. Eylem ve etkinliklerine izin verilmedi, afişleri söküldü. Üniversite hocaları, öğretmenler, binlerce kamu çalışanı uydurma gerekçelerle, yalan, dolanla görevlerinden atıldı. Gazeteciler tutuklandı. Sesini çıkaranın tepesine çullanıldı. Açlık grevinde olan değerli hocalarımız var ölüm sınırında.

Hele doğu ve güneydoğu illerinde yapılanlara bakıldığında nasıl bir belaya bulaştığımızı daha iyi anlamaktayız. 7 Haziran sonrası yapılanlar yetmemişti. 16 Nisan referandumuna kadar da Kürt halkının siyasi temsilcilerine yönelik saldırılar, gözaltılar, tutuklamalar devam etti. Bu illerden yüz binlerce insan göç ettirildi. Seçim günü 40 hanelik köy ve mezralara varıncaya dek tüm bölge kolluk güçleriyle ablukaya alındı. AKP iktidarı o sandıklarda "evet" demeyenin hesabını görmenin hazırlığını yapmıştı. Kimsenin yeri boş bırakılmadı. AKP her türden coğrafik değişikliği ince hesaplarla yaptı. CHP ve HDP'nin sandık görevlilerine ve müşahitlerinin çoğuna uydurma gerekçelerle sandık başında görev yaptırmadı. Tehdit, şantaj, şiddet, baskı, gözaltı ve tutuklamalar takip edilemez hale geldi. Doğu ve güneydoğu dışında başta İstanbul gibi büyük kentlerdeki sandık başlarında bile AKP'nin sandık görevlileri bulundukları yerlerin çoğunda terör estirdiler. Muhalif sandık görevlilerini tehdit edenler hatta dövenler oldu.

Böyle bir ortamda 1 Mayıs'a hazırlıksız yakalandık. Neden hazırlıksız diyorum? TV'den Bakırköy meydanını dolduran devrimci demokrat insanları izlerken, Türkiye işçi sınıfının gözbebeği DİSK, Kemal Türkler'in, İbrahim Güzelce'nin, Abdullah Baştürk'ün başkanlık yaptıkları sendika onların kemiklerini sızlatmıştır.

Mikrofon düzenini bile sağlamaktan aciz bir sendika yönetimini gördüm ortak bildiri okunurken. Uçuşan kağıt parçalarını izledik, ses düzeni sıfır mikrofon düzeneğinin monte edileceği bir masa bile yoktu. 1 Mayıs alanına DİSK kendi imkanlarıyla fabrikalardan işçileri taşıma işini üstlenebilirdi, bunu da yapamadılar. Tek doğru verdikleri karar Bakırköy meydanıydı. 1 Mayıs'a 3 ay önceden hazırlıklı olmalıdırlar, eksiksiz herşey yapılmalıdır, küçük hesapların içinde olmamak gerek.

Coğrafik anlamda Kürdistan illerinden neden 1 Mayıs tam olarak örgütlenemiyor, kutlanamıyor? Türkiye'nin batısında olduğu gibi bölgemizde de orta sınıf veya küçük burjuva devrimciliği önde ön planda olduğu için işçi sınıfının halklarla olan birlik ve dayanışmasına önem verilmemektedir, kendi kişisel örgütsel çıkarlarını önde tutukları içindir ki yığınsal kitsel katılım sağlanmıyor, Kürt özgürlük hareketinin defalarca ama defalarca uyarmalarına rağmen küçük burjuva devrimciliği içinde debelenen insanlar görülmektedir. KÖH'nin defalarca 'sosyalizmde ısrar insanda ısrardır' söylemine karşı çıkılmaktadırlar. Sosyalizm'den kuşku duymak insandan ve onun geleceğinden kuşku duymaktır. Ama bizde de, metropolde de halen küçük burjuva devrimciliğimizden kurtulmuş değiliz, Birisi kalkar Deniz Gezmiş'in kemalizmden kurtulamadığını söyler, biriside emek harcamadan hazıra konmaya çalışır. TKH adlı tekkenin hiç bedel ödemeden emek harcamadan bazı değerleri sahiplenmesi sanki kırk yıldır yoldaşlarıymış gibi hareket etmeleri beni fazlasıyla rencide etmiştir. Mustafa Hayrullahoğlu'nun resimlerini taşımaları İKD'ye sahip çıkmaları gibi. Kimden izin aldınız, kime söylediniz bunları, Mustafa'nın saflarında mücadele ettiği ve uğruna işkencelerde öldüğü partisi TKP halen dimdik ayaktadır. TKP mükemmel çalışması Türkiye'de, Avrupa'da, Ortadoğu'da, Kobane'de, Rojava'da mücadele etmesiyle, Amed'te, Mardin'de, Batman, Siirt, Hakkari, Şırnak ve Van'da herkes tarafından sayılan ve sevilen bir yapıdır. Geçmiş eksiklik ve yanlışlarını açık yüreklilikle özeleştiri vererek kürt ulusal sorunu konusunda üstüne düşen ne varsa açık yapmaktadır. Kendi aranızda tekkeyi paylaşamayarak biribirinizden ayrılmanız ve ayrı parti kurmanız sizi devrimci yapmaz. Her iki kitap okuyan parti kurarsa işimiz iştir. Temel söyleminiz olmayan laikliği savunmak ise siz daha çok parti kurarsınız. Türkiye'de bir partinin devrimci olup olmadığı Kürt ulusal sorunu konusunda takındığı tavır ile belli olur. Bir ferdin veya partinin komünist olup olmadığı da 94 yıllık Kemalist diktatörlüğe, onun ideolojisine olan tavrı, proleter devrim stratejisi, Leninci parti anlayışı ve işçi sınıfı ile ilişkisiyle belli olur.

Mustafa Suphileri katleden anlayışı savunarak komünist olunmayacağı gibi, Şefik Hüsnü'nün resmini Mustafa Suphi ve Ethem Nejatların yanına asarak da günümüzde Komintern çizgisinde Bolşevik, Leninci anlayışta komünist olunmaz. Ancak CHP ve Kemalizm kuyrukçusu sözde "sol" olunur. Türkiye'de Mustafa Suphilerin öldürülmesinden sonra da en büyük sorunumuz adına komünist diyen Kemalistler olmuştur. Onlar da utanarak ve gizlice "tek devlet, tek bayrak, tek ulus"u savunmuşlardır. Bugün "cumhuriyet" diye diye insanları oyalamaktan vazgeçin. Çünkü sizin bu cumhuriyetiniz, önce komünist önderleri, sonra Alevileri, Ermenileri, Süryanileri, Ezidileri ve Kürtleri katleden, ülkeyi İngiliz ve ABD emperyalizmine bağlı yapan, İkinci Dünya Savaşında faşist Hitler ile birlikte davranan cumhuriyettir. Biz ise Demokratik bir Türkiye ve onun yolunu döşeyeceği Sosyalist bir Türkiye için mücadele ediyoruz, Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi ve bütün halkları ile, işçi sınıfının öncülüğü, yoksul emekçi halkların mücadele kardeşliği temelinde.

Referandum süreci AKP'ye ve Saray diktatörlüğüne karşı devrimci, demokrat, sosyalist güçlerin muazzam brliğini ve ortak mücadelesini sağlamıştır. Bu AKP ve Saray için bir kriz yaratmıştır. Çünkü kazanan HAYIR olmuştur. Bu krizin özünde iki yönlü taraf taşıdığını iyi kavramak gerekiyor. Bir yandan AKP İktidarı arzuladığı totaliter rejimi oturtmak için girişimlerini ilerletmeye çalışacak, bir yandan da dayandığı zeminin kayganlığı ve istikrarsızlığının doğuracağı sorunlar üzerinden yükselecek muhalefet dinamikleriyle yüz yüze kalacaktır. İşçi sınıfının mücadelesi açısından yılgınlığa, ümitsizliğe kapılmamak gerçekleri görüp mücadeleye hazırlanmak gerek. Bu faşist gidişata dur demek için HAYIR diyen milyonlarız biz. Biz bitti demeden bu kavga bitmez. Demokratik cumhuriyet için güç ve eylem birliğini kuralım, aydınlık sosyalist bir Türkiye için, faşizme geçit vermemek için, omuz omuza kol kola girelim, barışı, dostluğu, özgürlükleri, kardeşliği kuralım.

Fransa'da Cumhurbaşkanlığı Seçimleri ve Macron

❑ Yaşar ÖZKAN

23 Nisan'daki ilk seçimlerde merkez sağın adayı François Fillon yüzde 19, 91, Fransız Jean-Luc Melenchon yüzde 19,64 oy alarak, diğer 7 aday da yüzde 10'un altındaki oy oranlarıyla ikinci tura kalamamıştı. Macron ise yüzde 23,7 ile, Ulusalcı-Irkçı Marine Le Pen ise yüzde 21,53 oy alarak ikinci tur seçimlerine kalmıştı.

Başta Fransız işverenler sendikası MEDEF'in dolayısı ile sermayenin ve ana akım medyanın desteğini alan, Rotschild bankasında yöneticilik yaparken, Sosyalist Parti'den vekil olan Emmanuel Macron, 2014-2016 arasında Hollande tarafından Ekonomi, Sanayi ve Dijital Bakanlığı görevine atanmıştı. Macron, Nisan 2016'da "En Marche" (Yürüyüş) adlı bir hareket oluşturarak ikinci turda Fransa seçim tarihinde en düşük katılım ile (yüzde 65,3) Marin le Pen karşısında oyların yüzde 66.10'sini (20 milyon) elde ederek Cumhurbaşkanı seçildi. 4 Milyon oy (yüzde 11,47) ise boş olarak kullanıldı. Seçim sandıklarına kayıtlı yüzde 25.21 ise seçime katılmadı. Sokaklarda ise ilk seçim sonuçlarından sonra 'ne Faşist ne Banker' sloganı ile gösteri yapan kitleler seçim sonuçlarını özetlemiş oldu. Macron, Neo-Liberalizmin oligarki olarak ilan ediliyordu.

Macron'un bir partisi olmadığı halde onun nasıl kazandığına şaşıran hatta onu örnek bile gösteren başta CHP ve kimi çevreler, Macron'un Neo-liberal (Sosyalist parti- Sosyal demokrat) bir parti içerisinden çıktığını bilmezden geldiler. Başta Hollande ve Sosyalist Parti yöneticilerinin çoğunun destegini alan Macron'un kitleler karşısında yıpranan Sosyalist Parti adına çıkartılmaması belki de politik bir taktik olarak da düşünülmüş olabilirdi.

Marin Le Pen karşısında birinci turda yüzde 6'larda kalan Sosyalist Parti adayı Hamon, sağ merkez partiler, Sosyalist Parti, FKP ve Melenchon seçmeninin bir kısmı Macron'a oy vererek Le Pen karşısında bir seçenek oluşacağını öne sürmüşlerdi.

Ulusalcılığa Karşı Neo-Liberalizm

Kapitalizmin temel yasası değişmedi. Daha yüksek kar amacı küresel dünyanın düşük maliyetli alanlarına yönelirken, Kapitalizm kendi ulusal alanlarında işsizlik nedeni oluyor.

Kazanılmış haklar ortadan kaldırılarak, iş saati ve emeklilik yaşı süreleri uzatılıyor, kitlelerin satın alma gücü aşağılara çekiliyor. Bu olgu Avrupa'da ve Dünya'da ulusalcı partilerin güç kazanmasının temelini oluştururken, bu durum savaşın yarattığı göç unsuru ve İslamcı terör eylemleri ile bütünleştiğinde ulusalcılık kendi içerisinde ırkçılığı da taşıyarak büyüyor. Fransa'da Marin Le Pen'nin aldığı 10 milyon oy bunun en güncel sonuçlarından birisidir.

Dünyanın bir çok yerinde yükselen ulusalcı ırkçılık Fransa seçmeninin önüne Neo-Liberal politikayı bir seçenek olarak dayatsa da gerçek yaşamda bu iki politikanın da aşılmasına yönelik arayışın toplumda güçleniyor olması ise artan ölçüde görülüyor. Fransada seçimlerde 'ne Macron ne Le Pen' diyen seçmen kitlesinin büyüklüğü ve Melenchon Hareketinin (France İnsomise) güçlenmesi bu arayışların bir sonucu olarak ortaya çıkıyor.

Macron, "Büyük bir tarihi devraldık. Çoğulculuğu dikkate alacağız, demokrasiyi tekrar canlandıracağız" dese bile Fransız seçmeninde bu söylemin bir karşılığının olmadığı biliniyor. Seçildiği gün, Fransa'nın sendikal örgütlerinin, 'sana taviz vermeyeceğiz' açıklaması ise bu durumu kanıtlıyor. Seçildiği ilk gün binlerce göstericinin katıldığı 'benim başkanım değilsin' diyen Macron karşıtı gösteriler ise yarın neler olabileceğini göstermiş oluyor.

Macron'un seçildikten sonra yaptığı Avrupa vurgulu konuşması AB'nin yeniden 'demokratikleşmesi' ve bunun nasıl olacağı konularında onu dinleyenleri dahi ikna etmiş gibi gözükmüyor. Kendi politik öngörülerini büyük sermayeye, uluslarası finans kurumlarına ve Brüksel'e bırakan Macron'un zaten neyi nasıl yapacağına ilişkin somut bir programı da bulunmuyor. En fazla yapabileceği küçük ve orta sermayenin koşullarında yapabileceği nispi düzenleme adımları olacaktır. Gerisi bugüne kadar yaşanan; işsizlik, artan vergiler, özelleştirilen kamu kurumları ve giderek artan yoksullaşmadır.

Melenchon ya da 'France İnsoumise' (Fransa İçin Boyun Eğme) Neyi Savundu?

Türkiye basınında "komünist aday" olarak lanse edilen Melenchon, Sosyalist Parti kökenlidir, savundukları, bildiğimiz kavramlarla teorik bire bir olmasa da sosyal demokrasinin sol kanadında yer alarak, cumhuriyetçi, laik ve halkçı bir içerik taşıyor. Ancak Melenchon 6. Cumhuriyet kuruculuğu ile ortaya attığı görüşleriyle geniş kesimlerde karşılık bulmuş oldu.

'France İnsoumise' (Fransa İçin Boyun Eğme) olarak oluşan hareket bir parti disiplinininden çok bölgesel gruplaşmalar üzerinden bir içerik taşıdı. Sosyalist Parti'nin tabanından destek alan bu hareket radikal sol kesimleri de etkilerken politikadan uzak duran kesimleri de kendi içerisine çekebildi. Nükleer enerji ile ilgili görüşleri ile çevreci ve yeşil hareketin destegini aldı. Yapılan anketlerde gençlerin ezici bir çoğunluğu 'France İnsoumise' hareketini destekliyor. Ayrıca Melenchon'nun Kürt siyasetine ve sorununa karşı yakın bir ilgi içerisinde olduğu biliniyor. Bu düşüncelerini kamuoyu önünde defalarca açıklamamıştı.

Fransız Komünist Partisi - FKP, Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde kendi içinde yaptığı bir seçim sonucunda Melenchon'u destekleme kararı aldı. Melenchon ikinci turda yüzde 19.85 oranında bir oya ulaştı.

Melenchon etrafında oluşan görüşler; nükleer enerjiden bir süre ve plan içerisinde vazgeçilmesi, AB ve Brüksel ile yeniden tartışılması, bankaların sorumluluk alanlarının yeniden tanımlanması, herkese konut sağlanması, seçilmiş vekillerin istenildiği zaman geri çağrılması, NATO'dan çıkılması gibi görüşler savunurken, Fransa'da Cumhurbaşkanlığı yetkilerinin daraltılması gibi bir dizi öneri ile 6. Cumhuriyet önerisini getirdi.

Cumhurbaşkanlığı ikinci tur seçimlerinde Marin Le Pen'e oy vermeyin çağrısı yapan Melenchon, Macron'a oy verin çağrısı da yapmadı.

Parlamento Seçimlerinde Ne Olacak?

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde pratik olarak kendi bütünlüğünü sağlayamayan Sosyalist Parti'nin büyük ana parçası Macron'un 'en Marche' (Yürüyüş) hareketinin oluşturacağı seçim listesine yöneliyor. Sosyalist Parti'nin kendi içerisinde yaptığı seçim ile Cumhurbaşkanı adayı olan ve birinci turda yüzde 6'larda oy alan Hamon'un ise ne yapacağı şimdilik bilinmiyor.

'France İnsoumise' (Fransa İçin Boyun Eğme) hareketi ise FKP'nin kendilerine önerdiği sol seçmenin bir kısmını da içerecek ortak bir liste önerisini kabul etmeyince parlamento seçimlerinde FKP ile işbirliği bozulmuş oldu. FKP 'biz bu iş birliğinin bozulmasını istemedik' derken, 'France İnsoumise' Hareketi ise FKP'yi seçimlerde Sosyalist Parti ile işbirliği yapmak ile eleştiriyor.

'France İnsoumise' hareketi parlamento seçimlerinde farklı bir yol izliyor, adaylarının yüzde 50'si kadın ve yüzde 96'si bugüne kadar parlamentoda görev almamış ve önemli bir kesimi ise herhangi bir partinin üyesi değil.

FKP ise seçimlere kendi oluşturacağı bir liste ile ''halk icin meclise'' belgisi altında katılma kararı aldı. FKP açısından yıllardan beri Fransız Sosyalist Partisi ile seçimlerde (seçim yasasının yapısının da etkisiyle) karşılıklı işbirliğinin yeniden yapılıyor olması kuşkusuz FKP açısından da sonuçları olacağa benziyor. Melenchon hareketinin desteklenmesi konusunda parti içi tartışma yaşanmış ve az bir oy farkı ile destekleme kararı alınmıştı. FKP toplumda giderek yükselen değişim istegini daha doğru bir çizgi etrafında toparlayabilecek mi ? Bunu zaman gösterecek.

Macron karşısında olan kimi Sosyalist Parti çevrelerinden, çevre hareketlerine kadar uzanan geniş bir sol seçmenin nasıl bir yönelim içinde olacağı ise önümüzdeki günlerde daha açık olarak ortaya çıkacağa benziyor. Toplam yüzde 3 oranında bir seçmen kitlesine dayanan Troçkist hareketler ise her zaman olduğu gibi, kapitalizmin genel bir eleştirisi ile kendilerini sınırlıyorlar.

Demokrasi ve Sosyalizm sorunu ve de karşılıklı ilişkisi her yerde olduğu gibi Fransa'da da pratik olarak çözümlenmemiş bir sorun olarak işçi sınıfı hareketinin önünde duruyor.

F. Alman emperyalizminin vurucu gücü Federal Ordunun dönüşümü üzerine:

Tarihsel rövanş hazırlığı mı?

❑ Murat ÇAKIR

Federal Savunma Bakanı **Ursula von der Leyen** son haftalarda kamuoyunun gündemine oturan Federal Ordu'daki Neonaziler skandalı nedeniyle hayli müşkül duruma düşüyor. Bir F. Alman subayının mülteci kılığına girip, terör eylemleri planladığının ortaya çıkmasının ardından, F. Ordu içerisinde Neonazi networklerinin olabileceği de duyulunca, skandal patlak vermişti. F. Orduda, askerî binaların duvarlarındaki militarist resimlerden, faşist Wehrmacht'ın şiddet içeren ritüellerine kadar Alman faşizminin meşum askerî geleneklerinin sürdürülüyor olması kamuoyunda şaşkınlıkla karşılandı. Öyle ya, kamuoyuna yıllarca F. Alman ordusunun bir "parlamento ordusu" olarak, demokratik kontrol altında olduğu söyleniyordu.

Sahiden de F. Ordu'nun personel politikalarına bakıldığında, zorunlu askerlik uygulaması kaldırıldığından beri gönüllü göreve yazılanlar arasında aşırı sağcıların, ırkçıların ve Neonazi'lerin sayısında büyük bir artış görülüyor. F. Ordu'nun dünyanın her bölgesinde müdahale savaşlarını yürütme yeteneğini kazanması sağlanırken, askeriyenin "yeni görevlerini" layığıyla yerine getirecek personele sahip olmak istenmesi, militarist mantık açısından son derece normal. Normal olmayan, toplumsal ve siyasî solun dahi, F. Ordu'nun dünya gücü olmayı hedefleyen ve Avrupa'nın en saldırgan emperyalist gücü olan bir devletin ordusunun olduğu gerçeğinin unutmasıdır.

Alman faşizminin ritüellerini "gelenek" diye sürdüren bir ordunun Neonazi'ler için çekicilik kazandığını görmek istemeyen burjuva toplumu, üstü kapatılmaya çalışılan Neonazi skandalıyla uğraşadururken, F. Savunma Bakanlığında F. Ordu'nun öngörülen görevler için dönüşümünün planları peş peşe uygulamaya sokuluyor. Daha altı yıl önce alınmış olan "Yönelim Kararları" yenileniyor, militarizmin toplumsal yaşamın her alanına etkide bulunmasının yolları aranıyor. Yani, F. Ordu'nun bir nevi "dönüşümünün dönüşümüne" tanık oluyoruz diyebiliriz, ki buradan F. Alman emperyalizminin daha da saldırganlaşacağı sonucunu çıkarabiliriz.

Beyaz Kitap'tan Al Haberi...

Aslına bakılırsa, F. Alman emperyalizminin ordusunu vurucu güç hâline getirme planlarını son dönemlerin strateji belgelerinde okumak olanaklıydı. Örneğin 2016'da yayımlanan *"Beyaz Kitap – Güvenlik Politikaları ve Federal Ordunun Geleceği Üzerine"* başlıklı strateji belgesi, bu konuda hayli ipucu vermekte. Beyaz Kitaba üstünkörü bir bakış, girilen yolun nereye doğru yön aldığını açıkça görmeye yetiyor.

Almanya Savunma Bakanı Ursula von der Leyen

Strateji belgesi, F. Almanya'nın "güvenlik ufkunun küresel" olduğunu vurgulayarak, F. Ordu'nun dünyanın – hatta siber ve bilişim dünyası ile uzayın – her noktasında göreve (!) gönderilmesinin gerekçesini sunuyor. Başka ülkelerle oluşturulacak koalisyonlarla hareket geçildiğinde, BM kararının gerekli olmayacağı belirtilerek, herhangi bir parlamenter kontrol altında olmayan "Federal Güvenlik Konseyi'nin" alacağı kararlarla uluslararası hukukun açıkça çiğnenmesi öneriliyor.

"Güvenlik ufkunu" küreselleştirerek, tüm dünyaya yayılma amacını, yani kapitalizmin yasallığını, gerekçelendirmek için yüz yıldır kullanılan bir düşman resmi, daha doğrusu Soğuk Savaş metotları yeniden ısıtılıyor. Örneğin belgenin 31. sayfasında Rusya'nın "Avrupa barış düzenini sorgulaması" ve "Batı ile sıkı partnerliği" reddetmesi nedeniyle stratejik rekabete kalkıştığı ve bu gelişmeye "AB ve NATO'nun bir bütün olarak yanıt vermesi gerektiği" iddia ediliyor. "Terörizme karşı savaş" demagojisiyle birlikte kullanılan bu düşman resmi, F. Ordu'nun nükleer silahları da içerecek şekilde silahlandırılmasını ve bunun gereği olarak da AB ve NATO çatısı altında "daha kararlı" (siz bunu daha saldırgan olarak okuyun) adımlar atılması zorunlu görülüyor.

Kullanılan bir diğer enstrüman silah ihracatıdır, ki bu konuda – özellikle askerî-sınai komplekslerin ortaklığı konusunda – F. Alman emperyalizminin en sıkı işbirlikçilerinden birisinin Türkiye olduğu da unutulmamalıdır. Strateji belgesi, ihracatın sadece silah satışıyla kısıtlı kalmaması gerektiğine vurgu yapıyor. Örneğin 52. sayfada "cesaretli yaklaşım" olarak, bilhassa merkezi ihtilaf bölgelerindeki partnerlerine *"askerî araç ve gereç ile askerî eğitim ihracatının yapılmasının zorunluluğundan"* bahsediliyor. Bunun en yakın örneklerinden birisi Güney Kürdistan'da Barzani güçlerinin silahlandırılması ve F. Alman subaylarınca eğitilmeleridir.

Belge aynı şekilde AB kurumlarının "sivil-askerî işbirliği" alanında NATO ve kurulacak AB askerî gücü ile daha sıkı işbirliğine girmelerinin ve AB üyesi ülkelerin silahlanma bütçelerinin artırılmasının, "F. Alman güvenlik politikasının önceliği" olduğunu vurguluyor. Bunun yanı sıra F. Ordu'nun kalifiye personel açığının sürdürülebilir bir biçimde kapatılması için, "okullar ve üniversiteler ile daha sıkı işbirliğine girileceği" belirtiliyor ve askerî "araştırma ve geliştirme programları" konusunda üniversiteler ile yürütülen işbirliğinin derinleştirileceğine değiniliyor.

Ve nitekim, zamanında Alman faşizminin yaptığı gibi, "vatan cephesi" oluşturuluyor. Belge bu çerçevede F. Ordu'nun yurt içinde görev (!) yapmasını sağlamak için ABD'ndekine benzer bir "Yurt Koruması" nitelemesini kullanarak, yurt içi direnç yapılanmalarını güçlendirmek ve lojistik ağını korumak için F. Ordu mensuplarının kamusal alanın kurumları ile bağlantılı hâle getirilmeleri planlanıyor.

Görüldüğü gibi strateji belgesine üstünkörü bir bakış dahi, "demokrasi", "demokratik kontrol" ve "parlamento ordusu" görüntüsünün ardında müthiş bir savaş mekanizmasının inşa edildiğini görmeye yetiyor. Peki, bu adımların ardında ne yatıyor? Kimilerinin dediği gibi, F. Almanya kaybettiği iki dünya savaşının tarihsel rövanşını mı almaya çalışıyor? Yoksa Alman faşizminin askerî şiddetiyle gerçekleştiremediğini ekonomik gücü ve dayatmalarıyla gerçekleştiren bu emperyalist gücün uluslararası düzene yönelik değerlendirmeleri mi farklılaştı?

Değişen Koşullar ve Yeni Rakipler

Bu soruların yanıtlarını, F. Savunma Bakanlığı'nın yaptığı bazı açıklamaların satır aralarını okuyarak bulmak olanaklı. Örneğin geçen Mart ayında bir bakanlık temsilcisi yaptığı bir sunumda, 2001 yılında karar altına alınan yönelimin 2032'e kadar "revize edilmesi gerektiğini" belirtmişti. Temsilci, son yıllarda "uluslararası siyasî çerçeve koşullarının esaslı bir şekilde değiştiğini" vurgulayarak, 2011'de F. Ordu'nun görevinin "ihtilaf ve kriz önleyiciliği" olduğunu, ama günümüzde ve yakın gelecekte "yüksek caydırıcılıkla ülke ve ittifak savunması olacağını" söylüyordu.

Bakanlık temsilcisinin söylediklerinin arka planını görebilmek için, F. Almanya'nın 2001'deki ve bugünkü değerlendirmelerine bakmak gerekiyor. Altı yıl

önce F. Ordu'nun katıldığı yurt dışı müdahalelerine, başka devletlerin ciddî karşı koyuşuyla karşılaşılmayacağına kesin gözüyle bakılıyor ve bu konuda tedbir alınmasına öncelik tanınmıyordu. Geriye dönüp baktığımıza, sahiden de emperyalist güçlerin dünya çapında istedikleri gibi at koşturduklarını, ama kapitalizmin merkez ülkelerine yönelik bazı terör eylemlerinin haricinde, güçlü bir askerî mukavemetle karşılaşmadıklarını görebiliriz.

Güncel değerlendirmeyi ise gene Beyaz Kitap'ta okuyabiliyoruz. F. Alman emperyalizmi uluslararası sistemin hızla "siyasî, iktisadî ve askerî açıdan çok kutuplu bir düzene" dönüştüğü değerlendirmesini yapıyor. Bu değerlendirmenin ardında yatan gerçek, iki stratejik rakibin, Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) ve Rusya Federasyonu'nun (RF) uluslararası arenada emperyalist güçlerden bağımsız konumlanışlarıdır. Burjuva ekonomistlerinin, marksist ekonomistlerce de paylaşılan tahminlerine göre, 2030 yılında dünya çapındaki gayri safi hasılatın yüzde yirmisini elinde tutacak olan ÇHC ile emperyalist güçlerin karşısına askerî şiddetle dahi dize getirilemeyecek bir rakip çıkmakta. RF ise özellikle son beş yıl içerisinde kendisinin çekim merkezini oluşturduğu ve çeperindeki ülkeleri yanına çektiği bir kutup kurgusuyla, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin »birinci liginde oynamayı« hedefleyen bir politika takip ediyor.

F. Alman emperyalizmi ÇHC ile RF'nu kendi uzun vadeli hedeflerini olumsuz etkileyen nesnel faktörler olarak değerlendiriyor. "Federal Güvenlik Politikaları Akademisi" (BAKS) eski başkanı **Hans-Dieter Heumann**'a göre, *"belirli devletlerin"* -burada ÇHC ile RF kastedilmektedir- *"sadece iktisadî olarak değil, askerî olarak da pozisyon değiştirmeleri, jeopolitik güç kaymalarına neden oluyor"*. Heumann'ın bu tespiti ile dikkat çekmek istediği, emperyalist güçlerin dünyanın muhtelif bölgelerinde verdikleri etki alanı genişletme ve hegemonya mücadelelerinin, sadece asimetrik savaş ve askerî açıdan zayıf mukavemetle karşılaşabilecekleri değil, doğrudan güçlü devletler arasında askerî ihtilaflara yol açma tehlikesinin artmış olmasıdır. ÇHC ve RF'nun nükleer güçler oldukları düşünülürse, nükleer olmasa bile, konvansiyonel savaş tehlikesi pek küçümsenebilecek bir olgu değil elbette. Aslına bakılırsa Heumann'ın rahatsızlığı, eskiden olduğu gibi istenildiği gibi at oynatılamayacak olmasıdır.

F. Almanya büyük devletler arası savaş tehlikesinin artması nedeniyle eski usul "yurt savunmasının" öncelik kazandığı görüşünde. "Yurt savunması" aynı zamanda, F. Almanya'nın kendi iç pazarı hâline getirdiği AB'ndeki ve NATO'daki müttefikleriyle beraber "ittifak savunması" anlamına da geliyor. Her halükarda ÇHC ve RF son yıllardaki adımlarıyla "ulusal" ve ekonomik çıkarlarını gerektiğinde askerî araçlarla koruma kararlılıklarını yeterince kanıtlamış durumdalar. O nedenle F. Almanya'nın yönelim değişikliğinin maddi temelleri olduğu söylenebilir. Ancak bu maddi temeller F. Alman emperyalizmi açısından, F. Ordu'nun hem "yurt savunmasındaki" görevlerini layığıyla yerine getirmek, hem de dünya çapında müdahale savaşlarını etkin bir biçimde yürütebilmek için her türlü yeteneğe kavuşturulmasını zorunlu kılıyor. Bu nedenle birbirine paralel olarak ve aynı süreç içerisinde uygulamaya sokulacak "tedbirler" planlanıyor. Beyaz Kitap işte bu "tedbirleri" ve gerekçelerini içeriyor, F. Ordu'nun personel yetersizliği ve iç pazar AB'nin tek başına "savunulamayacağı" gerekçesiyle, AB'ne ve Avrupa'daki müttefiklere F. Ordu öncülüğünde tüm askerî yeteneklerini seferber etmeleri, silahlanma giderlerini artırmaları dayatılıyor.

F. Ordu'daki Neonaziler tartışması bir yönüyle, ordu yönetiminin sadece faşist "Wehrmacht"ın ritüellerini sürdürmekle kalmadığını, aynı zamanda Alman faşizminin savaş yöntemlerini ve askerî donatımını da örnek aldığını ortaya çıkardı. Hitler Almanya'sının İkinci Dünya Savaşı öncesindeki silahlanma politikalarıyla, yeniden dünya gücü olmaya soyunan F. Alman emperyalizminin silahlanma ve askerî politikaları arasında şaşırtıcı benzerlikler bulmak mümkün. F. Savunma Bakanlığının planlamaları bunu açıkça gösteriyor.

F. Ordu'nun "Caydırıcılık Gücü"

F. Ordu'daki Neonaziler tartışması bir yönüyle, ordu yönetiminin sadece faşist "Wehrmacht"ın ritüellerini sürdürmekle kalmadığını, aynı zamanda Alman faşizminin savaş yöntemlerini ve askerî donatımını da örnek aldığını ortaya çıkardı. Hitler Almanya'sının İkinci Dünya Savaşı öncesindeki silahlanma politikalarıyla, yeniden dünya gücü olmaya soyunan F. Alman emperyalizminin silahlanma ve askerî politikaları arasında şaşırtıcı benzerlikler bulmak mümkün. F. Savunma Bakanlığının planlamaları bunu açıkça gösteriyor.

Beyaz Kitap'a ve bakanlık açıklamalarına bakıldığında, öncelikle kara kuvvetlerinin genişletilmesinin planlandığını görebiliyoruz. F. Ordu'nun yeniden yapılandırılması çerçevesinde şu anda elde olan yedi tugay yerine en kısa zamanda üç tümene dağılmış on tugay hazırlığı yapılıyor. Bu tugaylar hem "yurt ve ittifak savunmasında", hem de farkı kıtalarda gerçekleştirilecek askerî müdahalelerde kısa zamanda etkin savaş yetisine kavuşturulacaklar. Bakanlığın 2016 yılında haberini verdiği asker sayısının artırılması kararına rağmen personel sayısında söz konusu olan yetersizlik nedeniyle şimdiden yedekler mobilize edilmeye başlandı. Bununla birlikte diğer Avrupa ülkelerinin ordu birimlerinin F. Ordu komutasında bir araya getirilme süreci hızlandırılıyor. Daha şimdiden üç Hollanda birliği F. Ordu birliklerine entegre edilmiş durumda. Kısa bir süre önce de Çek Cumhuriyeti ve Romanya askerlerinden bir kısmının F. Ordu komutası altına alınması kararı alınmıştı. NATO'nun Rusya sınırına yakın bölgelerinde gerçekleştirilen NATO manevraları zaten F. Ordu tarafından yönetilmekte.

Tugay sayısının artırılması, kısa zamanda on binlerce askerin farklı bölgelere nakledilmesi sorununu da beraberinde getirdiğinden, zırhlı araçların sayısı artırılmak zorunda. Bakanlığın planlarına göre önümüzdeki bir kaç yıl içerisinde, şu anda hazır olan 320 "Boxer" tipi zırhlı nakliyat araçlarının sayısı beş katına çıkartılacak. Bir "Boxer"in fiyatının 5 Milyon Euro olduğu düşünülürse, F. Alman silah tekellerinin kârlarını hayli artıracak olan bir adım olacak bu. Bununla birlikte "Federal Ordu'nun Gelecekteki Yetenek Profili İçin Geçici Yönerge" çerçevesinde hava ve deniz kuvvetleri için geniş silah alımı yapılacak. Bu yönerge, F. Alman hava kuvvetlerinin günde 350 "İstihbarat ve Saldırı Uçuşu" yapabilecek çok uluslu bir birliği yönetebilecek yetiye kavuşturulmasını öngörüyor. Deniz kuvvetlerinin ise her an ve aynı anda 15 savaş gemisini farklı bölgelerde operasyona gönderebilecek güce erişmesi planlanıyor. Bunun için önümüzdeki üç yıl içerisinde dört firkateyn ve altı ikmal gemisi satın alınacak. Yönerge, F. Alman deniz kuvvetlerinin yeniden bağımsız bir şekilde "havadan deniz savaşları" yürütebilmesini öngörüyor. Bu nedenle "yeterli sayıda" avcı bombardıman uçakları alınacak.

Aynı şekilde F. Ordu'nun siber uzay ve bilişim alanında yürütülecek "muharebe ve savaşlarda" vurucu güce kavuşturulması öngörülüyor. Bunun için kısa bir süre önce "Siber ve Bilişim Alanı Komutası" kuruldu. F. Savunma Bakanlığı ayrıca geçen Mart ayında yaptığı bir açıklamayla, F. Ordu için bir »Uzay İçin Stratejik Kılavuz« yayınladığını bildirdi. "Kılavuz", F. Ordu'nun modern savaş yönetimi çerçevesinde uzayı "askerî operasyon alanı" olarak ilân etmesine yardımcı olacak. Tüm bu planları değerlendiren burjuva medyasının ordu uzmanları yorumlarında, F. Savunma Bakanı von der Leyen'in önümüzdeki yıllarda askerî harcamalar için ayırdığı 130 Milyar Euro'nun yetersiz kalacağını yazıyorlar.

Öyle ya da böyle, sonuç itibariyle F. Alman emperyalizmi emperyalist-kapitalist dünya düzeni içerisinde üstlenmek istediği öncü role her pahasına kavuşmak istediğini gösteriyor. Bu hedefi için, stratejik rakip olarak gördüğü devletlerle sınırlı konvansiyonel savaşları göze alıyor, nükleer "caydırıcılık" gücüne erişmek istiyor ve Avrupalı müttefiklerini daha da boyunduruğu altına almaya çalışıyor. F. Almanya tekelci burjuvazisinin tarihsel rövanşa hazırlanıp hazırlanmadığı spekülatif bir tartışma, ama çok açık olan, emperyalist devletler arasında en deneyimli egemen sınıf olan F. Almanya tekelci burjuvazisinin uzun vadeli hedefleri için dünyayı yeniden cehenneme çevirmekten çekinmeyecek olmasıdır. Burjuva demokrasilerinin içi boşaltılarak "demokratörlüklere" dönüştüğü, silahlanma için muazzam meblağların harcandığı, vekalet savaşlarıyla muhtelif bölgelerin kan denizine döndüğü, çoklu kriz ortamlarında refah coğrafyası toplumlarının ırkçılığın vebalı nefesini soluduğu ve ilân edilmemiş bir Üçüncü Dünya Savaşının gerçek bir cehenneme sıçrayabileceği bir dönemde asıl görev F. Alman işçi sınıfına ve öncü partisine düşüyor. Bu ise, içinde bulunduğumuz maddi koşullar altında yerine getirilmesi son derece zor, ama imkânsız olmayan bir görev.

Kürt Özgürlük Mücadelesi ve Kadın Devrimi -1-

❑ Mehmet DEMİR

"Kadının özgürlüğüne kavuşması, toplumun da özgürleşmesidir."

Kürt Özgürlük Hareketinde kadınların oynadığı rol giderek büyümekte ve bu mücadelenin önemli yükünü kadınlar taşımaktadırlar. Kadın hareketi açısından bakıldığında bölge çapında dikkate değer gelişmelerin yaşandığını görmekteyiz. Kadının toplumsal değişime el dokundurması sadece kadın özgürlüğü açısından değil, bölgenin özgürleşmesi açısından da önemlidir. *'Kadınların özgürlük düzeyi toplumların özgürlük düzeyini belirler'* ifadesini Marks yıllar önce sarf etti. Kadının özgürlüğüne kavuşmasının önündeki engellerin kaldırılması erkek egemen anlayışa göre şekillenen her türlü yaklaşımın terkedilmesi ile mümkündür. Kadınların toplumsal mücadeleye katılmalarından bahsederken sadece yer almalarını değil, aynı zamanda bu mücadelede söz sahibi olmalarını da anlamak gerekmektedir. Kadınları hem vitrin süsü olmaktan ve hem de erkek egemenliğinden kurtaracak olan da budur. Bu toplumların gerçek anlamda özgürleşmesinin de yolunu açacaktır. Kadını köleliğe mahkum eden her türlü ilişkiye karşı çıktıkça toplumların özgürleşmesi önündeki engeller de birer birer ortadan kaldırılacaktır.

Kadın Özgürlüğünün Neresindeyiz?

Dünya üzerinde kadınların yaşadığı sorunlar bölge ve ülkelere göre farklılıklar gösterse de temel sorunun erkek egemenliğinden kaynaklı olduğunu söyleyebiliriz. Dünyamızın bir çok alanda yaşadığı gelişmenin toplumların özgürleşmesine yansımamasının nedenini kadın özgürlüğünde geri kalmada arayabiliriz. Kadının toplumda hakkettiği yeri alması için şimdiye kadar önemli bir mücadele verildiğini görebiliyoruz. Ama bu mücadelenin, sorunların çözümünde yeterli bir seviyeye gelmememiz için yetmediğini de görmekteyiz. Yazımızın konusu gereği, bu mücadelenin, Kürtlerin özgürlük direnişiyle ile olan bağına bakacağız. Kürt Özgürlük Hareketin'de kadınların oynadığı rol, her geçen gün daha da bir önem kazanmaktadır. Kürt kadınları, bu mücadelenin önemli bir dinamiği haline gelmişlerdir.

Kadınların toplumsal mücadele de yer almaları tarihi yeni değildir. Ama bu mücadele de söz sahibi olmaları katılımlarına karşılık düşük seviyededir. Sosyalist ülkelerde bu konuda çok önemli adımlar atılmış, fakat kadın özgürlüğü tamamlanamamıştır ve yarım kalmıştır. Üretim süreçlerinde, eğitimde, kültürde, günlük yaşamda bir çok ilkler yaşanmış olmasına rağmen, yönetime katılma, parti ve devlet yönetiminde kadınlar sayısal olarak sınırlı kalmışlardır. Sovyetler'de kadın mücadelesinde önemli bir yeri olan Alexandra Kollontai'nin Norveç'e büyükelçi olarak atanması, o zaman, büyük bir yankı uyandırmış olmasına rağmen sayılı örneklerden biri olarak kalmıştır. Bunun nedenleri çok çeşitli gibi görünse de, esas olarak erkek egemen bakışın sosyalist uygulamada da kendisini tam olarak aşamamış olmasıdır. Bu bir süreçtir, bugünden yarına olmaz, ama yine de özeleştirel olmamız gerekir. Toplumsal değişime giderken, bu bakışın da değişmesi gerektiği açıktır. Kadınların amasız, fakatsız söz ve yetki sahibi olmaları toplumsal değişim için vazgeçilmez önemdedir. Erkeğin de bu temelde değişmesi gerekmektedir. Kadını ve onun mücadelesine yaklaşımı, erkek egemen gözüyle bakmaktan kurtarmalıyız. Kadının katılmadığı bir devrim nasıl ki topal kalırsa, devrimden sonra da sınıfsız toplama geçiş süreçlerinde kadının katılımı ve özgürlüğü aynı önemde devam eder. Bu bir eğitim, kültür ve bilinç sorunudur. Kadın için olduğu kadar erkek için de... Reel Sosyalizm pratiği bize bunu öğretmiştir.

Bugün kadın özgürlüğü açısından görece ilerde olan, batılı ülkelere baktığımızda kadınların çözülmemiş bir çok sorun ile karşı karşıya olduklarını görmekteyiz. Çünkü son tahlilde bu sorun sınıfsaldır. Bu durum kadın mücadelesinin önemini göstermektedir. İleri ülkeler ile kendi bölgemizi karşılaştırdığımızda sorunların daha bir ağır olduğunu görebilmekteyiz. Kadının hiçe sayıldığı toplumsal bir yapıyı değiştirebilmenin büyük bir mücadele gerektirdiğini ve en başta da erkeği dönüştürmenin önemli olduğunu söyleyebiliriz. Bugün baktığımızda kadın özgürlüğü için daha yolun başında olduğumuzu söyleyebiliriz.

İlk Medeniyetten Bugüne Kadınlar

Medeniyetin ilk beşiği dediğimiz Mezopotamya'da kadınların, erkek egemen toplumların birbirleri ardına gelmeleriyle ve kadının erkek tarafından mülk olarak görülmeye başlanması ile toplumsal yaşamda geriye düşürüldüklerini biliyoruz. İlk tohumların toprağa atıldığı bu coğrafyada, ne yazık ki kadınlar giderek bir hiç durumuna düşürüldüler. Tarihsel gelişim sürecine bakınca, toplumun egemenlik altına alınması ve sömürülmesi kadının köleliği artıkça gelişme göstermiştir. Ana tanrıça bu topraklarda doğmuştur. İlk başlarda kadının toplumda üstlendiği rol, sonradan giydirilen elbiseden oldukça farklıydı. Kadının toplumsal rolü, erkeğe göre daha belirgindi.

Günümüze doğru gelindiğinde kadın, erkek egemen toplumun baskıları altında giderek bu rolünden uzaklaştırılmıştır. Bugünkü mücadele, kadına zorla giydirilmiş olan bu elbiseyi parçalamak ve özgürlüğünü kazandırmak olarak da belirtilebilinir. Özgür kadını yaratma, aynı zamanda erkeklerin de bir sorunudur. Kadın özgürlüğüne kavuştukça toplumsal gelişmenin de önü açılmış olacaktır. Bölgemiz genelinde kadınların bugün yaşadıklarını gözönüne getirdiğimizde vahim bir durumla karşılaşmaktayız. Kadının bu durumdan

çıkarılması, kadın bilinçlenmesi ve mücadelesinden geçmektedir. Kürt kadınlarının özgürlük mücadelesi ve Rojava'daki kadın direnişinin, bölge geneline olumlu etkileri olmaktadır. Daha önceki isyanların aksine ilk defa Kürt kadınların mücadeleye bu denli geniş katılımı olmaktadır. İleriki süreçte bunun diğer kadınları da etkileyeceği ve mücadele gücü kazandıracağı kesindir. Kürt özgürlük mücadelesi, aynı zamanda kadının da özgürleştirilmesi mücadelesidir. Bir bakıma kadın devrimidir de.

Kürt Toplumunda Kadının Rolü

Kürt kadınları bugün özgürlük mücadelesindeki rolleri ile şimdiye kadar kendilerine biçilmek istenen rolün dışına çıkmayı başarmak ile kalmayıp, bugün tarihi bir rol de oynamaktadırlar. Ama bu role ulaşmaları kolay olmadı. Bunun için eski geleneksel yapının kırılması ve bir mücadele gücünün ortaya çıkması gerekliydi. Kürt kadınının geleneksel yapı içerisinde böylesi bir rolü oynayabilmesinin olanağı yoktu. İslamın Kürt toplumunda egemen olması ile birlikte kadın daha da geri plana düşürülmüştür. Bu rolün dışına çıktıkça mücadeleye katılımı daha da artmakla kalmamış, aynı zamanda öncü bir rol de oynamaya başlamıştır. Bunun yanısıra erkek egemen zihniyetinin kırılması da gerekliydi. İlk mücadele yıllarında kadınların katılımı çeşitli zorluklarla karşılaşmıştır. Eğitimli kadın sayısının azlığı ile birlikte kadınları eve mahkum eden erkek egemen anlayışı bu zorlukları aşmada engeller oluşturmuştur. Mücadele yeni boyutlar kazandıkça, kadınların katılımı artmış ve mücadelenin önemli bir gücü haline gelmişlerdir.

Kadınlar Kürt dili ve kültürünün yaşatılmasında da önemli bir rol oynamışlardır. Asimilasyona karşı erkeklere nazaran daha uzun süre direnebilmişlerdir. Bu rollerine rağmen feodal ve aşiretsel yapı içerisinde eve mahkum edilmişlerdir. Bazı yorumlarda duyarız 'Kürtler kadına ayrı bir değer vermişlerdir'. Aslında erkekler içerisinden çıkamadıkları ve çözümsüzlüğe mahkum ettikleri sorunlarda kadınların yardımına başvurmuşlardır. Bir bakıma berbat ettikleri sorunların çözümünde kadınlardan imdat istemişlerdir. Kan davalarında ve ya kavgalarda kadınların ortaya attıkları beyaz tülbent tam da erkeklerin çıkmazına çare olarak ortaya çıkmıştır. Başka zamanlarda ise kadın yine yok sayılmış ve baskıya maruz kalmıştır. Hatta çoğu zaman nüfustan bile sayılmamışlardır. Böylesine ağır bir toplumsal yapı içerisinde olan Kürt kadınlarının kabuklarını kırmaya başlaması, devrim niteliğinde bir gelişmedir. Bunun anlaşılabilinmesi için kadınların nasıl bir yapı içerisinden çıktıklarını unutmamak gerekir. Zaman zaman gücü ve saygınlığı ile erkek egemenliğine karşı söz sahibi olan kadınlar çıkmışsa da bunlar geleneksel yapının taşlarını yerinden oynatamamışlardır. Birer istisna olarak kalmışlardır. Bunlara bakarak toplumun geneli hakkında karar vermek de doğru olmaz. Bunları kendilerine özgü koşulları içerisinde değerlendirmek gerekir.

Oysa bölgemizde Zerdüşt yıllar öncesinden kadın ve erkeğin özgür iradeye dayalı bir birlikteliğini savunur. Hem kadının ve hem de erkeğin iyi bir eş olmasını söyler. Böylesi bir düşüncenin filizlendiği bu topraklarda, kadının köleleştirilmesi erkeğin egemenlik arzusunun bir sonucudur. Kürt erkeğinin de kadınlar karşısında benzerleri gibi davrandığını ve egemenlik kurmak konusunda geri kalmadığını söyleyebiliriz. Kadını giderek daha fazla ikinci plana atan dini söylemlerin, islamın Kürtlerin arasına girmesiyle etkisini göstermesi, bu egemenliği biraz daha pekişmiştir. Eski Kürt geleneksel yapısı, bu kez dini etkiyle daha farklı özellikler de kazanmaya başlamıştır. Kadınların yaşamını daha da zorlaştırmıştır. Kürt kadınını köleliğe mahkum eden bu yaklaşımların aşılması özgürlüğün de yolunu açacaktır.

Mücadelenin kadın devrimi açısından ulaştığı boyutlara rağmen geleneksel erkek düşüncesinin yıkılmadığını söyleyebiliriz. Biraz solculuğa bulaşmış bir Kürt kadın evlenmek istediği erkek arkadaşına kadınlar hakkında ne düşündüğünü sorduğunu ve aldığı cevabı bir süre önce anlatmıştı bana. Erkek kadınlar hakkında 'iyi düşündüğünü' söylüyor. Bu kadar. Erkeklerin değişmesi ve sadece 'iyi düşünmekten' öte de kadınların haklarının olduğunun bilincine varması gerektiği bu örnekde de açıkca ortaya çıkmaktadır. Bu düşünce yapısına ulaşmanın öyle kolay olmadığını belirtmekte fayda var. Bir çok değişikliğin yaşanması da gerekmektedir. Kürt toplumunun yapısının bu değişiklilere çok da açık olmadığını da görüyoruz. Kadınların bu görkemli mücadelelerine rağmen yanı başındaki erkeklerin hala feodal yaklaşımlarda ısrar ettiklerini ve kadınların o geleneksel rollerinin içinde hapsolmalarını kabul ettiklerini görmekteyiz. Bu rolün kırılması ile kendi egemenliklerinin sonuna da geldiklerini hissetmiş olacaklar ki biraz da gönülsüz kadın mücadelesine destek vermektedirler.

Bugün çatışmanın bir yanının bu geleneksel yapının oluşturduğu zincirlerin kırılması mücadelesi olduğunu söyleyebiliriz. Kadınlar, başarıya ulaşmak için, bu mücadelelerinde bir çok cephede savaşmak zorunda kalıyorlar. Kadın devriminin güçlenmesi, bölge gerici devletlerinin işine de gelmemektedir. Geleneksel yapı ve erkek egemenliğinin yanısıra, kadınlar bu gerici dayatmalarla da karşı karşıyalar. Kürtler ve Kürt kadınları için mücadelenin tek bir boyutu olmadığını görmek açısından, meseleye bu derece çok yönlü bakmamız gerekmektedir. Kadınların devrim bayrağına özgürlüklerini yazamadıkları hiç bir mücadele tamamlanmış ve kazanılmış sayılmaz. Kürt kadınlarının bu gerçekliğin bilincine varmaları ve kendi geleceklerini kendi ellerine almaları da bu açıdan son derece önemlidir.

Aşiretsel ve feodal yapı kısmen aşılmış da olsa hala önemli oranda etkisini devam ettirmektedir. Bu geri yapı Kürt uluslaşmasının önünde engel olduğu kadar kadının özgürleşmesi karşısında da duran ciddi bir engeldir. Kadını geri yapı içerisine mahkum eden bu bağlar aşılmadan, yeni bir toplumun temellerinin atılması da ciddi engellerle karşılaşacaktır. Bu bağlar, kadını köleliğe zincirleyen bağlardır. Aşılmadan ilerlemek mümkün değildir. Kürt meselesine sadece miliyetçi bir gözlükle bakanlar bu sorunları görmemekte ya da görmemezlikten gelmektedirler. Hatta bir kısmı için pek bir önemi de yoktur. Bunları dile getirmek bile onlara göre gereksizdir. Bu kesimler, esas çözümün ve ya çözüme giden kapının anahtarının burada gizli olduğunun farkında bile değiller. Bundan dolayı kadın mücadelesinin önemini kavrayamamaktadırlar. Hatta geleneksel yapının devamından da yanadırlar. Kadın mücadelesinin bu tür geri yaklaşımları da aşması gerekmektedir.

Marks'ın yıllar önce özgür olmanın yolunu kadın özgürlüğüne bağlayan tespiti bugün de geçerliliğini koruyor. Kürtlerin de bu gerçeği kavraması gerekmektedir. Kadın özgürlüğüne ayrı bir önem vermek zorundadırlar. Kürt özgürlük mücadelesinin bu konuda son derece önemli bir adım attığını gözardı etmeden, kadın mücadelesinin önemine dikkat çekmek, bugün de kendisini dayatan yakıcı bir meseledir.

Kürt Kadınının Özgürlük Mücadelesi

Kürt kadınının örgütsel anlamda mücadelede belirli bir başarı gösterdiğini ve geleneksel yapının dışına çıktığını ve bununla da örnek teşkil ettiğini söyleyebiliriz. Bu mücadeleye, biraz daha etraflı bir değerlendirmeyle değinmek gerekmektedir. Bu genel bakış ışığında Kürt kadın hareketinin özgürlük yolculuğunu biraz daha kavrama şansımız olacaktır. Uluslararası alanda adeta önünde şapka çıkarılan ve büyük bir sempati ile karşılanan bir mücadelenin, farklı boyutları ile ele alınması ve değerlendirilmesi gerekmektedir. Biraz daha ön yargılardan arınmış ve farklı bir gözle bakmayı becerebilenler bu mücadelenin önemini kavrayacaklardır. Sadece Kürt kadınları için değil diğer kadınlar için de bir çıkış noktası olacaktır. Özgür bir toplumun temel taşlarıda atılmış olacaktır. Rojava'da bunun güzel örneklerinin yaşandığını da görmekteyiz. Önemli olan bu ayrıntıya yazının bir sonraki bölümünde devam etmek istiyoruz.

(devam edecek)

Kurşun Mühürlü Tren-III

"Şu anda hiç bir siyasi parti, 'iktidarı bize verin, siz gidin yerinizi biz alacağız.' diyebilecek durumda değildir. Rusya'da böyle bir parti yoktur."

Lenin: Vardır!

❑ **Murat CEYİŞAKAR**

1917 Nisan'ında Lenin'in ve sürgündeki diğer Bolşevik önderlerin Rusya'ya gelmesiyle hızlanan devrimi örgütleme çabaları bütün Rusya'ya yayılmıştı. 27 Şubat'ta Merkez Komitesi tüm Rusya vatandaşlarına bir çağrı yaptı. Çağrıda, ***"İşçi sınıfının ve devrimci ordunun görevi, yeni rejime, yeni Cumhuriyet rejimine öncülük edecek devrimci bir geçici hükümetin kurulmasıdır... Ayaklanmacı askerlerin yanı sıra tüm fabrika ve işletmelerdeki işçiler, ayaklanmış devrimci halkın ve onun orduları tarafından kurulması gereken geçici devrimci hükümet için kendi temsilcilerini vakit geçirmeksizin seçmelidirler."*** denmekteydi.

Bu meclis halkın haklarını güvence altına almak, kilise ve feodal monarşinin köylülerden zorbalık ve entrikayla ele geçirdiği toprakları tekrar köylülere dağıtmak ve 8 saatlik iş gününü uygulamak gibi önemli devrimci misyonla donatılmalıydı.

Ancak hem Bolşevikler hem de Menşevikler arasında hali hazırdaki Burjuva geçici hükümetine karşı kafa karışıklığı devam etmekteydi. Bir kısım Bolşevik yazarlar ve önderler hala geçici hükümetin olumlu adımlarını destekleyerek devrimi derinleştirebilecekleri inancıyla Plehanov ve Martov çizgisinde ısrar ediyorlardı.

Ülkenin bir çok bölgesinde geçici hükümetin savaş yanlısı politikalarına karşı tepkilerse çığ gibi büyüyordu. 18 Nisan'da geçici hükümetin emperyalist savaşı devam ettirme politikasına karşı sadece Kronstadt adasında 20.000 işçi Bolşeviklerin çağırısıyla ayaklanmış ve geçici hükümeti tanımadıklarını bundan sonra sadece Petersburg Sovyeti'nde alınan kararları tanıdıklarını bildirdiler.

Bolşevik Partisi'nin savaş ve iktidar karşısındaki tutumu onu giderek ülkenin en büyük ve en savaşkan partisi yapıyordu. Kiev'de partili işçi sayısı 200'den 4.000'e çıkarken Petersburg'da 2.000'den 16.000'e çıkıyordu. Bütün parti örgütlerinde komünist kadınlar en etkili yerlerde görev almaya başlamışlardı.

Temmuz başında partinin farklı dillerde yayınladığı günlük ve haftalık gazete sayısı 41 idi. Toplam Rusya tirajlarıysa 320 bini bulmaktaydı.

İkili İktidar

Bir yandan dağılan Romanof'lar yerine kurulan geçici burjuva hükümet öte yandan köylüler, fabrikalar ve cephelerden askerler arasından seçilmiş Sovyetler...

Geçici burjuva hükümeti iyice kuşatılmış ancak Petrograd Sovyeti'nin izin verdiği ölçüde sınırlı bir yetkiyle hareket edebiliyordu. Hükümetin savaş bakanı Gushkov'un general Aleksiyev'e yolladığı meşhur mektup, bu durumu şöyle tespit eder:

"Geçici hükümet hiçbir gerçek yetkiye sahip değildir. Buyrukları, ancak İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin iradesine uygun olduğu ölçüde yerine getirilmektedir. Gerçek iktidarın en önemli unsurlarını, askeri kıtaları, demiryollarını, posta-telgraf ulaşımını elinde tutan odur. Geçici hükümetin, Sovyet'in onun varlığını kabul ettiği ve bu varlığa izin verdiği ölçüde var olduğu açıkça söylenebilir." (1)

İşçi Köylü ve Asker Sovyetleri bütün Rusya çapında işçilerle askerler ortak forumlarda tartışıyor, birbirinden farklı sorunları olan insanlar bu tartışmalarda diğerlerinin de sorunlarını öğreniyorlardı. Bu açık ve demokratik tartışmalar farklı sorunların detaylarını eleyip ortak mücadeleye dönüştürülebilecek ortak hedefler ortaya çıkarıyordu. Köylerine dönen askerler köylerinde savaşın ve burjuva hükümetlerinin savaşı sürdürme amaçlarının nasıl bir barbarlığa yol açtığını kendi gözlemleriyle anlatıyorlardı.

Köylülerin feodal mülkiyetin "değişmezliğine" olan kutsal inançları devrimci askerlerin yaptıkları propaganda ile yıkılıyor, feodal mütegallibenin ve kilise ağalığının topraklarını kendi aralarında bölüşüyorlardı.

Bundan en çok toprak sahipleri ve geçici hükümet rahatsız oluyordu. Geçici hükümet toprakların işgalini yasadışı ilân etmişti. Ancak geçici hükümetin kırsal alandaki gücü fiilen asker ve köylü Sovyetleri tarafından kırılmıştı. Toprak kiralama ücretlerinin belirlenmesi, tarım alet ve araçlarının kullanılması hep Sovyetlere bağlı köylülerin denetim ve kontrolüne geçmişti.

Erken Doğan Temmuz Devrimi

On Sekiz Haziran'da burjuva hükümeti savaşı durdurmak bir yana, Almanya ve Avusturya'ya karşı topyekün bir saldırı düzenledi. Bu Burjuvazi ve onun hükümetinin, genel kurmayın Rus halkının dikkatini, ülkenin yaşadığı temel sorunlardan uzaklaştırmak, cephede kurgulanmış provokatif milliyetçi haberlerle ülkeyi birleştirme hesaplarının bir parçasıydı. Milli hisleri galeyana getirip devrimi unutturmak istiyorlardı...

Rus proletaryası sınıf kardeşleri Alman proletaryasıyla savaşmayacağını açıkça ilan etti. Petersburg bölgesindeki bütün garnizonlarındaki askerler ayaklanmış işçileri de ayaklanmaya çağırıyorlardı. Lenin ve Merkez Komitesi işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün bir silahlı ayaklanma için hazır olmadığı ve devrimin olgunlaşması için daha fazla örgütlenme gereğini ısrarla bütün parti toplantılarında dile getirdiler. Ancak sabırsız, heyecanlı ve biraz da sınıftan kopuk parti önderleri (M. La. Latsis, I. N. Stukov, P. A. Zalutski, ve A. Dyile) yığınları henüz gününü doldurmamış bir doğuma zorladılar. Yılların baskılarıyla hayatlarından bezmiş yığınlar temkinli ve ne zaman harekete geçilmesini hesaplayan Bolşevik önderlerin değil aşırı sol ve maceracı önderlerin ve komutanların yolundan gittiler... Ve ayaklanma Geçici Hükümetin silahlı saldırılarına dayanamadı. Bastırıldı. Bolşevikler büyük bir sorumlulukla yenilgiyi de üstlendiler ve geri çekilişi organize ederek kayıplarını azalttılar.

İşçi sınıfı iktidarı almaya hazır değildi. Temmuz ayaklanması, Geçici Hükümet'i yıkamadı ve gericiliğin yenilmesiyle sonuçlanmadı. Bolşevik Parti yeraltına çekilmek zorunda kaldı, parti yayın organları kapatıldı, Geçici Hükümet'in başbakanı Kerenski Lenin'in Alman Ajanı olduğuna dair bir dizi sahte belge yayınladı. Troçki, yüzlerce diğer Bolşevikle beraber hapisteydi. İşçilerin bir kesimi ve hatta Bolşevik Parti'nin de bir kesimi, Lenin'in Alman ajanı olduğu şeklindeki propagandaya inanmaya başlamıştı. Kerenski Hükümeti Lenin hakkında casusluk iddiasıyla yakalama emri çıkardı. Lenin Petersburg'da bir işçinin evinde saklanmak zorunda kalmıştı. İftiralarla ilgili olarak Kerenski hükümetinin değil ama Sovyet Araştırma komisyonuna ifade vermek için haber gönderdi. Ancak buluşma saatinde komisyondan kimse gelmemişti. Bu yanlışlık meydanı komployu düzenleyenlere bırakıyordu. Lenin ve Zinovyev Petersbug yakınlarında, Sestoresk'te bir ormanda bir kaç hafta geçirdiler. Geceleri yağmurdan korunmak için kuru ot yığınlarının arasında yatmaları gerekiyordu. Daha sonra lokomotif sürücüsü kılığında ve bir peruk takarak trenle Finlandiya'ya geçti. Ortalığın yatışmasını beklemeden tekrar Petersburg'a geldi ve yer altında yaşamaya başladı. Temmuz ayı Kerenski ve hempalarının attığı iftiranın yarattığı bozguncu etkilerle geçti. Ancak bu iftirayı atanlar bile, kısa sürede iftiralarının arkasında duramadılar. Olay basit bir karşı devrim komplosu olarak saman alevi gibi yanıp söndü.

Bolşevikler Sovyetler'de tekrar çoğunluğu ele geçirmeyi başardılar. Ancak Almanya ve Avusturya'ya saldırarak yaratılan milliyetçi histeriden beklenen yarar sağlanamadığı gibi, Riga şehri de Almanlara kaptırılmıştı. Bunun yarattığı tepkileri kullanmak isteyen Kerenski generallerinden Kornilov'un bir ordu toparlayıp Petersburg ve Moskova'daki işçi hareketini ve devrimi ezme planının devreye soktular.

Kerenski'nin Omuzundan Kornilov'a Ateş Etmek

Kerenski'nin devrime karşı bir umutla sarıldığı Kornilov, Ağustos ayında Kerenski hükümetinin de sonunu getirecek bir komplonun içine girdi. General Kornilov'un "kızılları" ezmek üzere hazırladığı ordu girişiminin, kendisine karşı bir askeri darbeye dönüşeceğini anlayan beceriksiz Kerenski -en doğrusunu- ama hayatının hatasını yaptı. Aynı şehirde, aynı semtlerde doğup büyüyen, babalarıyla pazar ayinlerini izleyen bu iki çocukluk arkadaşı Kerenski ile Lenin'in yolları bir kez daha kesişmişti. Daha bir ay önce kendisini vatan haini ilan eden, hakkında tutuklama kararı çıkartan Kerenski, Kornilov ayaklanmasına karşı Lenin'den yardım istiyordu. Kurşun Mühürlü Tren'le Finlandiya Garı'na ayak bastığından beri geçici burjuva hükümetlerine karşı işçi-köylü-asker Sovyetleri'ni savunan Lenin, bu yardımı geri çevirmedi ve Parti Merkez Komitesi'nde -bir kez daha yalnız kalma bahasına- Geçici Hükümetin askeri darbeye karşı desteklenmesini istedi. ''Bütün İktidar Sovyetlerin'' sloganının ve programının kısa bir süreliğine geri çekilecek ve iki büyük metropole, Moskova ve Petersburg'a doğru yürüyen Karşı -Devrimci Kornilov askerlerinin ve çapulcularına karşı merkezi burjuva hükümeti desteklenecekti. Bu sanıldığı gibi bir burjuva hükümetinin sıradan nedenlerle desteklenmesi değil, işçi sınıfını devrime götürecek muazzam bir deneyimin ve taktik üstünlüğün olanaklarını açmıştı... Kornilov komutasındaki ordu ve''Karayüzler'' adlı katil sürüsü daha merkeze ulaşamadan örgütlü işçilerin direnmeleri, ve rayları sökmeleri yüzünden silahlarını Bolşeviklere teslim ederek dağıtıldılar. Bu, bir yandan burjuva ordusunu silahsızlandırırken diğer yandan da işçi sınıfının en büyük eksiği silah tedariğini de gerçekleştirmişti. Artık Ekim devrimine giden yolun, dünyaya proleter devrimlerinin yolunu açan o Büyük Ekim Devrimi'nin önünde hiç bir engel kalmamıştı. Kerenski tutuklanmamak için ABD'ye kaçtı. Komünizmle mücadeleyi anlatan yazılar yazdı...

1917 Ağustos'unda devrimi bastırmak üzere silahlanan darbeci asker ve subaylar

(1) *Aktaran: Marcel Liebman, Rus İhtilâli, çev. Samih Tiryakioğlu, s. 137.*

Lenin ve Alman Genelkurmayı

Almanlar Çarlık Rusya'sının savaş gücünü azaltmak için savaşın başından beri bir çok yolu denemişler bir çok planı uygulamışlardı ve bir çok insanı kullanmışlardı. En başta tabii ki bunların içinde en etkili olan Bolşeviklerle özellikle Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde Alman istihbaratına çalışan ajanlar gelir. İlk ve en ciddi denemeleri Estonya'lı Bolşevik **Alexandr Kesküla** ile başladı. Aleksandr Kesküla Rus devrimcilerinin bazılarıyla ilişki kurup küçük yardımlar aktarsa da bu Alman Genel Kurmayını tatmin etmiyor, kalibresi daha yüksek bir Ajan Provokatör arıyorlardı. 1915 yılında **Aleksandr Helphand/Parvus Efendi** üzerinde karar kılındı. Parvus Efendi,1867 Minsk doğumludur. Çarlık rejimi ile onun anti semit politikalar nedeniyle aşılmaz bir nefreti vardır. Marksizm ile bir çok muhalif Rus öğrencinin okuduğu İsviçre'de tanışır. 1891'de Almanya'ya taşınır ve Alman Sosyal Demokrat (SPD) partiye üye olur. Parti basınına yazdığı "keskin" Marksist yazılarıyla sivrilir, ancak playboy hayatı ve aşırı lüksü sevmesi çevresindekileri ondan uzaklaştırır.1900'lerde Münih'te **Rosa Luxemburg**'un evinde **Lenin** ile tanışır. 1905 devriminden sonra **Troçki** ile tanışması da burada olacaktır. 1905 devriminden sonra Troçki ile Rusya'ya döner. Sürekli Devrim ve "Dünya Devrimi" tezlerini beraberce geliştirirler. Kısa bir süre sonra tutuklanıp Peter ve Paul cezaevinde gene Troçki ile birlikte bir süre yatarlar. Mahpusluk günlerini Sibirya'daki sürgün günleri izleyecek ve sürgünden sonra nasıl ve ne şekilde gerçekleştiği belli olmayan bir İstanbul hayatı başlayacaktı. Konstantinapolis'de İttihatçılarla Alman emperyalizminin silah arabuluculuğunu ve 1908'den sonra Osmanlı monarşisini ve İttihat ve Terakki'yi tamamen Alman militarizminin bir kuklası yapar. Parvus efendi Balkan savaşında Osmanlı'ya pazarladığı silahlardan zengin olmuştur. Sadece silah ticareti ile uğraşmaz Parvus Efendi. Ukrayna sınırından Almanya'ya oradan Konstantinopolis'e uzanan geniş bir kriminal kaçakçılık ağı vardır. Savaş başladığında bu kriminal ağ Alman İmparatorluğu'nun savaş boyunca bütün entrika kanallarının aktığı bir mecra olmuştu.

Alman imparatorluğunun Parvus'a verdiği yeni görev, Lenin ile temas kurup belirli şartlarla Bolşeviklerin çarlık Rusya'sına yardım teklifini iletmekti. Kabul etti ve ilk trenle Zürich'e geldi. Lenin ve Nadya'yı yemek yedikleri küçük restoranda buldu. Nadya da Lenin de onun buraya boşuna gelmediğini anlamışlardı. Lenin, Parvus'a kendisini bir daha görmek istemediğini soğuk biraz da kızgın bir ses tonuyla aktardı.

Parvus ile Lenin görüşmelerinden Almanlar açısından bir sonuç çıkmasa da Alman belgelerinde Parvus'un 1915'ten itibaren Petersburg'daki devrimci güçlere verilmek üzere ciddi miktarlarda para aktarıldığı yazılıdır. Lenin'i kullanamayan Alman ajanı Parvus Efendi'nin, Alman yardımlarını eski yoldaşı Leo Bronski'ye (Troçki) aktarıp aktarmadığı konusunda şu ana kadar herhangi bir bulgu, bir belge yok... Troçki kendisine Parvus Efendi sorulduğunda, *"Falstaff... O artık bizim için yaşamayanlar listesindedir"* demesinin, **Verdi**'nin, *Falstaff* operasının finalindeki ölüm sahnesinden mi yoksa çok zenginlerle ilişkisi ve sosyete kadınlarıyla düşüp kalkan eski bir komutanı canlandırmasından ötürü müdür anlamak zor, ancak Petersburg'da dağıtıldığı söylenen Alman "yardımlarının", devrim sonrası ÇEKA Petrograd sorumlusu **Moissej Urizki**, Sovyet Ulusal Bankası'nın başına getirilen **Jacop Fürstenberg** ve bütün Rusya çapında ÇEKA'nın kurucusu Avukat **Mieczyslaw Koslowski**'nin ortak yanının sürgün yıllarında Troçki'nin ve Parvus'un arkadaşları olmalarıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu açıklamak tarihçilere düşer.

KIŞLIK SARAY

Kışlık Saray'da Kerenski.
Smolni'de Sovyetler ve Lenin,
sokakta o n l a r .
O n l a r biliyorlar ki, O :
"- Dün erkendi, yarın geç.
Vakit tamam bugün," dedi.
O n l a r : "- Anladık, bildik," - dediler.
Ve hiçbir zaman
bildiklerini bu kadar müthiş ve mükemmel bilmediler...
İşte : cepheden dönen süngüleri,
kamyonları, mitralyözleriyle,
hasretleri, ümitleri, mukaddes iştihaları,
rüzgârda karın üstünde savrulan sözleriyle
o n l a r yürüyorlar kışlık saraya...
Putilovski Zavot'tan Bolşevik Kitof :
"- Bugün büyük bir gündür, yoldaşlar, - diyor, - büyük bir gündür.
Ve ihtar ederim ki çapul yapmak isteyenlere
artık Kışlık Saray ve bütün Rusya işçinin ve köylünündür."
Tesviyeci Topal Sergey :
"- Hey gidi dünya, - diyor, - hey,
ben 905'te on yaşımda geçtim bu yoldan :
en önde iri, mazlum gözlü azize tasvirleri,
yalnayak çocuklar, kocakarılar
ve uzun saçlı papaz Gapon...
Karşıda, kırmızı pencerede, bütün Rusların çarı
sapsarı bakıyordu bize.
Kadınlar ağlaşarak toprağa diz çöktüler.
Ben kaldırmıştım ki elimi istavroz çıkarmak için
birdenbire dörtnala Kazaklar geldi karşımıza.
Kazaklar şahlanmış bir at ve simsiyah bir kalpaktılar.
Biz çocuklar bağrışarak serçe kuşları gibi düştük.
Bir at nalı ezdi benim dizkapağımı..."
Ve Topal Sergey bacağını sürüyerek
yürüyor o n l a r l a Kışlık Saray'a...
Rüzgârdır
kardır
ve insanlardır hâkim olan manzaraya.
Lehistan cephesinden gelen köylü İvan Petroviç'in gözleri
karanlıkta kedi gözleri gibi görüyor :
"- Ehhh, Matuşka, - diyor, -
yeşil başlı ördek gibi toprağı attık çantaya..."
Sütunların arkasından ateş açtı Kışlık Saray,
ateş açtı yüzü güzel Yunkersler
ve şişman orospular.
Tesviyeci Topal Sergey :
"- Hey gidi dünya, - dedi, - hey,
Kerenski kalmış kimlere..."
Ve topal bacağının üstünden
düştü yere...
Köylü İvan Petroviç,
yağlı, semiz toprağı avucunun içinde görüp
ve kırmızı sakalına tükürüp
bir Ukrayna şarkısı gibi işletiyor mitralyözü...
Gecenin ortasında kırmızı tuğladan Kışlık Saray
ve limanda üç bacalı Avrora...
Bolşevik Kitof haykırdı yoldaşlara :
"- Yoldaşlar, - dedi, -
tarih
yani işçi ve köylü sınıfları,
yani kızıl asker,
yani, bir meşale yakıyoruz, - dedi, -
hücuma kalkıyoruz, - dedi...
Ve Neva nehrinde buzlar kızarırken
o n l a r bir çocuk gibi iştihalı
ve rüzgâr gibi cesur,
Kışlık Saray'a girdiler.
Demir, kömür ve şeker,
ve kırmızı bakır,
ve mensucat,
ve sevda ve zülüm ve hayat,
ve bilcümle sanayi kollarının,
ve küçük ve büyük ve Beyaz Rusya ve Kafkasya, Sibirya ve Türkistan,
ve kederli Volga yollarının
ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş oldu.
Bir şafak vakti karanlığın kenarından
karlı çizmelerini o n l a r
mermer merdivenlere bastıkları zaman…

Nazım HİKMET

”-sız” eki “-lı” ekini Yeniyorsa Hâlâ...

❑ Nurani ERSOY

Hayırsızlar “HAYIR”lıları yenebiliyorsa, ahlâksızlar ahlâklıları kandırabiliyorsa, hırsızlar hırlıların haklarını çalabiliyorsa, örgütsüzler örgütlülere güven duymuyorsa hâlâ, tüm siyasi yapı ve örgütlerin şapkasını önüne koyup düşünmesinin zamanı geldi de geçti bile. ***Biz nerde yanlış yaptık?*** sorusunu her siyasi örgüt kendine sormalı önce. Hiç böbürlenmeden, hiç kızmadan herkes, nesnel bir tutumla özeleştiri mekanizmasını devreye sokmalı. Herkes, önce kendi kapısının önünü süpürmeli yani.

Niçin mi?

Bütün nesnel koşullar uygunken (ekonomik krizin gittikçe derinleşmesi, işsizlik oranlarının tavan yapması, sıkça yaşanan iş cinayetleri, enflasyonun ve zamların hızlı yükselmesi, iktidarın siyasi süreci yönetememesi sonucu, burjuvazinin kendi meclisini bile yok sayması…); devrimci, sosyalist siyasi yapıların, sendikaların, işçi sınıfı içinde örgütlenmesi, onunla bağ kurmasının yetersiz olması; gençlik örgütlerinin gerek liseli, gerek üniversiteli, gerekse de işçi gençlik içinde özlenen kitlesel örgütlenmesini gerçekleştirememesi sorgulanmaya değmez mi?

Neden mi?

1.Erk’i elinde tutanların, 2015 seçimlerinde meclise giren 80 milletvekilini (sosyalist, demokrat, çevreci, Süryani, Ermeni, Çerkes, Alevi, Kürt…), geleneksel siyasi bünyesine uygun görmeyip kabul etmediği için, kendi meclisini bile yok sayıp seçimleri iptal etmesi karşısında hiçbir siyasi örgüt ve parti buna ‘dur’ diyemedi.

2.2015’teki Suruç ve Ankara(10 EKİM) katliamlarının hesabını soracak hiçbir şey yapılamadı.

3.2016 Temmuz post-modern kurmaca darbeye karşı konulamadı.

4.16 Nisan Referandumu’nun kazanımlarına el konulmasına karşın, hâlâ hiçbir şey yapılamamıştır.

Gerekçeleri daha da çoğaltabiliriz ama gerek yok.

Bu konularla ilgili olarak, her örgüt ve parti, hemen savunmaya geçip ‘biz şunları yaptık, şunları dedik.’ diyebilir. Ancak bizim derdimiz, birilerini eleştirmek, birilerini övmek değil. Umutsuzluk yaratmak hiç değil. Bütün derdimiz, en kısa zamanda toplumsal muhalefeti yaratacak, harekete geçirecek kanallar açmak... Umarım söylediklerimiz ve söyleyeceklerimiz yol açıcı olur.

Önce şunu belirtmek gerekir ki doğru(yu) söylemek tek başına bir şey ifade etmez. Söyleyeceğimiz şeyi, bilimin(bilimsel sosyalizmin), aklın ve deneyimlerimizin süzgecinden geçirerek ve usturuplu bir dil kullanarak söylemeliyiz. Söylediklerimizi pratikle birleştirerek (doğruyu gerçeğe dönüştürerek), görünür-yaşanır kılmalıyız. Ama şunu da iyi biliriz ki aynı şeyleri yaparak farklı sonuçlar alamayız. O zaman yeni şeyler söylemeli, yeni şeyler yapmalıyız. Çünkü yeni koşullar (verili durum) bunu gerektirir.

Yoksa her örgüt artık ‘ ikinci el’ araç (eşya) durumuna düşecek, Hindistan’daki ‘KAST’ sistemleri gibi, birbirine uzak, birbirini yok sayan, birbirine geçişleri kapatan yapılara dönüşecek; bu tutum da örgütleri daha da küçültecek, etkisizleştirecek ve işçi sınıfından, emekçiden, toplumsal muhalefetin tabanından bu yapıları uzaklaştıracaktır. Bu durumda yapılacak en önemli şey, ‘Benim dükkânım’ anlayışından vazgeçip ‘Bizim örgütlenme alanlarımız’ anlayışıyla, mahallelerde, işyerlerinde fabrikalarda, Emek ve Demokrasi Meclisleri’ni kurmanın yol ve yöntemlerini tartışmalıyız. Yoksa yine geç kalabiliriz.

Marks şöyle diyor: Politik yaşamda siyasi grup ve örgütlerin kendilerini ne olarak gördüklerine değil, onların gerçekte ne olduklarına bakılmalı. En son 2017 1 MAYIS’ında bütün sendikaların, örgüt ve partilerin ne durumda olduğunu gördük. Sınıf bağları olmayan, kitlelerden kopuk ama kocaman kocaman kızıl bayraklar taşıyan reformist- çakma partilerin yalnızlığını, çaresizliğini –ne acıdır ki- hissettik. Halbuki ilgilenenler çok iyi bilir ki Marksist- Leninist Komünist partiler, 1 Mayıs’larda dünyanın hiçbir ülkesinde, kendi pankart ve flamalarının altında, ardında yürümez. Tam aksine her komünist, bulunduğu, çalıştığı işyerinin, fabrikanın, sendikanın, demokratik örgütün flaması ardında, emekçilerle, işçilerle birlikte yürürler ve marşlarını onlarla birlikte -onlara da söyleterek- söylerler.

Biz de diyoruz ki her grup ve örgüt, hiç zaman kaybetmeden, önce kendilerinin ne olduğuna (ya da ne olamadığına), neyi amaçladığına bakmalı; amaca ulaşabilmenin yeni araçlarını, kanallarını yaratmalı. Yoksa hiçbir köz’ü devrim ateşine dönüştüremeyiz, yoksa hiçbir ‘dayanışma’ özgürlüğümüzü sağlayamaz, yoksa hiçbir ‘söz’ü eyleme dönüştüremeyiz, yoksa işçi sınıfının tonajını ayağa kaldıracak kaldıraç’ı yapamayız, yoksa hiçbir kızıl bayrağı gerçek orak- çekiç ile süsleyemeyiz.

Tutsak Mektupları... Tutsak Mektupları... Tutsak

Değerli Okurlarımız;

Sizler neden bu kadar dengesiz bir “tutsak mektupları” sayfası düzenlediğimiz konusunda bizi eleştiriyor olabilirsiniz. Konuya açıklık getirmek için nedenlerini belirtmek istiyoruz. 16 Temmuz 2016’dan beri birçok Cezaevi’nden gazeteler ***“Kurum kabul etmiyor”*** *ibaresiyle geri geliyor. Biz belki bir dahaki sayı yasakları aşar düşüncesiyle tekrar gönderiyoruz. Bazı cezaevlerine giriyor bazılarından da inatla geri gönderiliyor. Gazetemizin girmediği cezaevlerinden dışarı da düzenli haber ve mektup akışı maalesef olamıyor. Bu durum sayfamıza “dengesiz” bir sayfa düzenlemesi tarzında yansıyor. Bilgilendirmek istedik. Dostça Selamlarımızla...*

Politika

Kandıra’dan İstanbul’a selam ve sevgilerimle..

MERHABALAR
Sevgili POLİTİKA’LI DÜŞDAŞLAR

Kartepenin eteklerinden, kızıl 1 Mayıs’ın renginde komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

Her birinizi düşdaşlığın olanca coşku ve sıcaklığıyla sımsıkı kucaklayıp öperken; tüm çalışmalarınızda sonsuz başarılar diliyorum.

Referandum sonucu, faşizmin devasa devlet olanakları, OHAL ve türlü renkte zorbalığına rağmen örgütlü halklar karşısında ne kadar aciz durumda olduğunu bir daha göstermiştir.

Durmak, duraklamak yok. Daha büyük coşku, cüret ve kararlılıkla özgür geleceği inşa yürüyüşümüze, mücadelemize devam edeceğiz. Hiç bir tiranlık hevesinin bu mücadelemize gölge etmesine de izin vermeyeceğiz.

Biz KAZANACAĞIZ! Ezilen sınıf ve halklarımız kazanacak!..

Bu bilinç ve kararlılıkla...

Dünya işçi ve emekçi sınıf ve katmanlarının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1Mayıs bayramınızı komünar coşkuyla selamlayarak kutluyorum.

Biz devrimci tutsaklar da demirkapıları, yüksek duvarları ve en koyu tecritleri aşan düşgücümüzle kavgada yıldızlaşanlarımızı omuzlarından tutarak kuracağınız bayram halaylarına katılacağız. Siz düşdaşlarımızla tüm kavga alanlarında ilk günkü heyecan ve kararlılıkla omuz omuza durmaya, mücadele etmeye devam edeceğiz.

Özgür gelecekte buluşuncaya değin; sağlık, direnç ve umutla kalalım. Asla ama asla düşsüz kalmayalım.

İYİ Kİ VARSINIZ! DAİMA VAR OLUN! Komünar selamlar.

1MAYIS’I YARATANLARA, YAŞATANLARA, BÜYÜTEREK YARINLARA TAŞIYANLARA BİN SELAM!

Bijî Yek Gulan! Yaşasın 1 Mayıs!

Ju Gulane Bımbarek Vo!

Haydar SÖNMEZ
2 Nolu F Tipi Hapishane C-102
Kandıra / KOCAELİ

Not: *Dergi düzenli geliyor.*
Duyarlılığınız için teşekkürler!

Fakir Baykurt ile Söyleşi-2 (*)

(Baştarafı 24. Sayfada)

diğimin doyumunu bulamadım. Hiçbir zaman. Yazdıklarımı henüz soğumamışken, yani sıcaklığı duruyorken beğendim biraz, ama birkaç gün geçince yıkıldım sürekli. Romanlarımı öykülerimi nasıl yayımladığımı şaşar şaşar kalırım. Beş baskı yapmış kitabımı her baskıda, kimi zaman iki hatta üç kez elden geçiririm. Dil öyle devingen bir değerler toplamı ki, dün iyi güzel dediğin dünde kaldı, bu gün başka, yarın başka! Sürekli yürürlükte olması için kıl kırka yarılmalı, durmadan yeniden yeniden yazılmalı roman, öykü, şiir...

Üstelik şiir öyle daracık bir alanda, öyle küçücük kağıtlara yazılıyor ki, bir sayfa, iki sayfa, hatta kimi zaman yarım sayfa; ne olup bittiğini hemen görüyorsun. "Ah işte bunlar iyi oldu!" dediğin dizeler, yirmi gün bir ay sonra değişiyor, şurası burası, bir yeri, birkaç yeri sürekli değişiyor. Bir şair bu durumda nasıl kitap çıkarır?

Ali Ö. ÇAĞLAR: Otuza varan yapıtlarınız arasına bir de şiir kitabı koymayı, yani şiirlerinizi bir kitapta toplamayı hiç mi düşünmüyorsunuz? Düşünüyorsanız ne zaman?

Fakir BAYKURT: Merdiveni altmışına dayayınca, kendimi yıllar yılı dağlarda gezip dolaşmış, teslim olmaya hazırlanan bir kabadayı gibi görüyorum. Altmışıma girince ilk şiir kitabımı çıkaracağım sonunda. Okurlarıma armağan olarak sunacağım bu kitabın baskı sayısı sınırlı olacak. Şimdilerde elimde koca bir klasör, durup dinlenmeden, "şunu mu alayım, bunu mu alayım?" diye seçip karıştırıyorum. Üç yıl oluyor kafama bunu takalı. Üç yıldır 160 sayfaya sığacak kadar şiiri, oradan oraya aktarıp duruyorum. Teslim olmama bir yılcık kaldı.

Madem durum böyle, niçin öyleyse şiir yazıyorum, şiir kitabımı çıkarıyorum?

Ben kendi kendimle paylaşıyorum kozumu. Bencillik, bireycilikle ilgisi yok bunun. Bu güne değin kitaba ulaşmayan şiir çabalarımdan hoşnutum. Yazına şiirle başladığıma, neredeyse 45 yıldır şiir yazdığımdan hoşnutum. Şiir beni eğitti çünkü. Şiir benim dilimi dil etti. Sözün, sözcüğün onurunu , değerini, ağırlığını şiirle öğrenebildim. Bana halkımın dilini bunca sevdiren, pek çok aydının burun kıvırdığı köyümün dilindeki sonsuz değerleri kavratıp benimseten şiir oldu. Bilmeyenler ne rahat söyler, "üç beş yüz sözcükle konuşur bizim köylü, dünya görüşü dar konumu geridir..." Bu söyleşiye ileri-geri gibi kavramları katmak istemiyorum, ama hangi üç beş sözcük? Kim yapmış sözlüğünü. Üstelik dilin sadece sözcükler olduğunu hangi aklı geri aydın söylemiş de dünya alem doğruluğunu kabul etmiş? Bir düşünün sadece yol'dan, sadece taş'tan kaç sayfa dolusu sözcük yapmış o geri köylü? Şiire gelelim gene: Romanlarımı, öykülerimi, gazetelere, dergilere yazdığım yazıları şiirden aldığım eğitimle yazdım sürekli. Altına imza atacağım için ne yazdımsa kül yutmaz, atlamaz, atlatılamaz, kandırılamaz, büyük bir yargıca, bu gün olmazsa yarın hesap verecekmişim gibi yazdım. Kimileri "esin perisi" ya da "Şiir Tanrısı" derler. Öyle değil, ama büyük biri o yargıç; ne yazarsam yazayım, şiir adına sürekli gözetliyor beni sanıyorum. Şimdiye değin ondan hep geri tuttum kendimi.

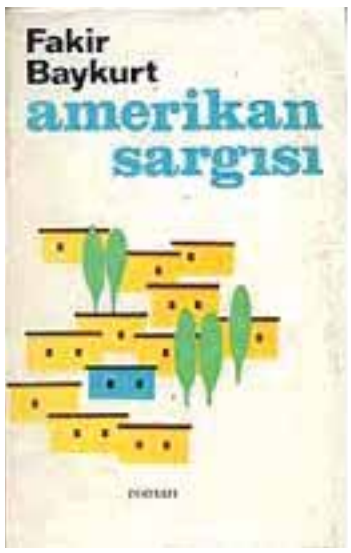

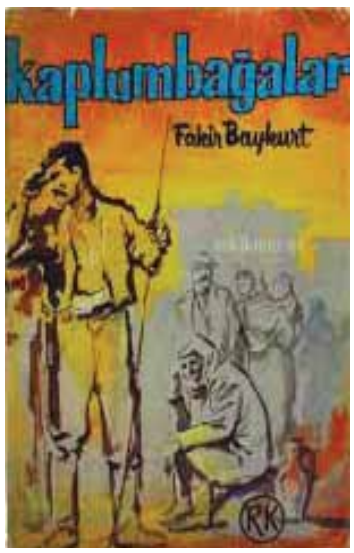

Geçmiş gündü. Baktım, örneğin romancı John Updike, yayımlanmış üç de şiir kitabı var Günter Grass, Henrich Böll, İvo Andric, Konstantin Simonov, Aziz Nesin yayımladılar. "Sen onlar mısın?" diye sormadı kimse bana. Onlardan büyüktür benim gönlümdeki aslanlar. Üstelik şairler durmadan roman yayımlıyor, kimse onlara bir şey demiyor. Bunca duraksamadan sonra ben de şiirlerimi yayımlarsam okurlarım hoş görürler, hatta arka çıkarlar, desteklerler deyip, savunurlar, diyorum.

Ali Ö. ÇAĞLAR: İznizle son soruyu biraz genele ilişkin sorayım: Avrupa'da kabuğunu çatlatıp yazın alanına girmeye çalışan bir çok yeni yazın emekçisi var. Deneyimli bir yazar olarak bunların çabalarını umut verici buluyor musunuz? Bu konudaki gözlemleriniz, düşünceleriniz nelerdir?

Fakir BAYKURT: Sadece Almanya'da, Avrupa'da değil, yurtta işe yeni başlayan, alana yeni atılan gençler için neler diyebilirim?

Yukarıdan beri söylediklerim onlar için değil mi daha çok? Yazın alanına yeni girenlerin çabaları beni her zaman ilgilendirmiş ve heyecanlandırmıştır Henüz parlak başarılara ulaşmamış olmasalar da, yarının yıldızları, ulusal ya da uluslararası çapta büyük şairleri, yazarları onlar arasında saklıdır. Sayıları çoktur. Onların çabaları bana sadece umut değil, aynı zamanda güç veriyor. Onlara bakarak çalışkanlığımı arttırabiliyorum.

Gençler üzerine söyleyeceklerim bunlarla sınırlı değil, çok daha derin ve geniştir.

Ama ayrıca neler diyebilirim?

Herhalde öğüt istemiyorsunuz benden. İsterseniz hava alırsınız. Çünkü hiç yok. Sevmediğim için para da, öğüt de biriktirmedim yaşamda. "Gençler yürekli olsunlar, gene de şiiri kolaya almasınlar!" demek isterdim ama onlar bilirler bunu.

En iyisi deneyimlerimden çıkardığım bir ilkeyi kısaca belirteyim: Bir dilden, yüz yılda kimi zaman bir, kimi zaman iki şair kalıyor ileriye. Ötekiler elenip gidiyor. Gidenler temelli silinmeseler bile, zaman onları yutuyor. Bu yüzden gençlerden dileğim, lütfen birbirleriyle uğraşmasınlar. Şiirle uğraşsınlar, Birbirlerinin eksiğini arayıp bulmaya, kusurlarını çıkarıp sergilemeye yatırmasınlar zamanlarını. Şiire yatırsınlar.

Dergilere bakıyorum, o ona, öteki buna giydirip duruyor. Elek kalbur satmak için çingeneler birbirinden köy kıskanırlarmış. Gençlerin almakla satmakla ne ilgileri var? Şiir tecim aracı, geçim aracı değildir. Şairler paracıların ilgilenmediği, büyük, çok büyük ülkeler için uğraşır, insanlığı esenliğe çıkaracak büyük hedeflere doğru atarlar adımlarını. Bu yüzden demek isterim, gençler birbirlerinin kötülüğünü konuşmasınlar, öyküyse öykü, romansa roman, şiirse şiir konuşsunlar, yazsınlar. Birbirlerine saldırmasınlar, romana saldırsınlar. Ancak yeter vakitleri...

(*) Duisburg / Homberg, 25.04.1988 F.Almanya

Politika Gazetesi'ni bulabileceğiniz adresler

Politika Gazetesi 57 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayileri ile ilişki kurarak onların isim, adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL

Anadolu Yakası:

Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5
Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy

Avrupa Yakası:

Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125
Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* .Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı
Osmanbey: *Beyaz Adam Kitabevi:* Halaskargazi Cd. 17/A
Mecidiyeköy: *Karaduman Gazete Bayii:*
Eyüp: *Özgür Büfe:* Karadolap Mah. Veysel Karani Cd. No: 16/A

ANKARA
Kızılay: *Doruk Kitabevi:* M.paşa Cd. 28/A
Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32
Kızılay: *Turhan Kitabevi:* Yüksel Cd. No: 8

İZMİR
Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A
Buca: *Emek Kitabevi:* Vali Rahmi Bey, Uğur Mumcu Cd. No:2,

ANTALYA
Merkez: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mh. 25. Sk. No:5/A M.paşa

TRABZON
Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sk. Saray Çarşısı No:60 Trabzon

RİZE
Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cd. No: 50/B

MARDİN
Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı No:6 D:6

DİYARBAKIR
Yenişehir: *Vilaf Kitabevi:* Koop. Mh. Akkoyunlu 4 Sk. Mekan Apt No:11/B
Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı

EDİRNE
Merkez: *Bellek Kitabevi:* Sabuni Mh. M. Günel İş Mrk.D:Z-08, Balıkpazarı

ESKİŞEHİR
Odunpazarı: *İnsancıl Kitabevi:* İstiklal Mh. Yeşiltepe Sk. 24/A,

BALIKESİR
Erdek: *Ekin Kitabevi:* Yalı Mah. Neyyire Sıtkı Cad. No:15,

AYDIN
Didim: *Emek Büfe:* Mavi Şehir Belediye Halk Pazarı, Didim

MALATYA
Merkez: *Fidan Kitabevi:* Kiğılı Cami, No:1

SAMSUN
İlkadım: *Penguen Kitabevi:* Çiftlik Mh. Ümraniye Sk. No:27/A

ŞIRNAK
Merkez: *Kelepir Kitabevi:* Sökmenler Plaza, Zemin Kat, No:4

KARAMAN
Merkez: *Danış Kitabevi:* Külhan Mah. 2.İstasyon Cad No:5

KIRŞEHİR
Merkez: *Gül Kitabevi:* Ahi Evren Mh. 735. Sk. No: 10

MANİSA
Akhisar: *Kültür Kitabevi:* Tahir Ün Cad. No:150 / A

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN
İki haftalık süreli yayın

İmtiyaz Sahibi : MUSTAFA SUPHİ VAKFI Adına S. Kemal Atakan
Sorumlu Yazıişleri Müdürü : Armağan Barışgül

Yönetim Yeri : İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon : 0216 428 10 21 Telefax : 0216 428 10 22
E-posta : bilgi@politikagazetesi.org
Web adresi : www.politikagazetesi.org
Avrupa Tems. : Kemal Çelik Tel: +49 172 53 17 333
Basıldığı yer : Ezgi Matbaa, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14 Çobançeşme/Bahçelivler- İstanbul Telefon: 0212 452 23 02

Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 36,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli : Yıllık 36,- EUR / - USD
Hesap sahibi : Mustafa Suphi Vakfı
Banka : Türkiye İş Bankası, Tepe Nautulius AVM Şubesi - İstanbul / Kadıköy
SWİFT : ISBKTRIS
TRL IBAN : TR35 0006 4000 0011 2090 2226 00
EUR IBAN : TR56 0006 4000 0021 2090 1268 66
USD IBAN : TR46 0006 4000 0021 2090 1268 52

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik

Kurucu Sahibi ve İlk Sorumlu Müdürü: K. Tayfun Benol
(10.10.2015'de Ankara Katliamı'nda Kaybettik)

Fakir Baykurt ile Söyleşi-2 (*)

❑ **Ali Özenç ÇAĞLAR**

Gönen'e dört beş kez gelip giden Köy Enstitülerinin kurucusu İsmail Hakkı Tonguç da bunu çok istemişti. Hatta bir Almanca kitaba, "Köy şiirlerini başarıyla yazan Baykurt'a Almanca'yı ilerletmesi için" diye yazıp yollamıştı. Ne almancası, savaş yıllarıydı. Öğretmenimiz cephelerdeydi. Bir tek gün öyle bir ders göremedik.

Şiirlerimi yayımlama isteğim Gazi Eğitim'de kurudu. Hem de eskisi kadar yazamıyordum artık. İlk yıllar günde iki şiir yazdığım olurdu. Ayda bire, yılda dörde beşe indiği oldu, ama hiçbir zaman temelli sönmedi. Düzyazı alanında çalışıyordum. Art arda öykülerden oluşan ilk kitabımı, romanlarımı yayımladım. Gazetelerde yurt ve eğitim sorunları üstüne yazılar yazdım. 1965-1971 arasında Türkiye Öğretmenler Sendikası TÖS'ün kuruluşuna ve çalışmalarına katıldım. Bu örgütün genel başkanı olarak tutuklandım, uzun uzun yargılandım. Az maz, her yerde her koşulda, her zaman şiir yazdım. Kimi yitti, kimini bir yerlere koyup biriktirdim. Tutukevinde yazdıklarımı bir arkadaş aracılığıyla dışarı çıkarıp sonra aldım. Artık şiir yayımlamıyor, ama yazı yazıyordum. Korkum kendimden, kendi başarısızlık kuşkularımdandı. Kolay iş değildi şiir, öyküler de, romanlar da zor bulduğum doyum duygusunu şiirde hiç bulamıyordum.

Bir yandan da yiten şiirlerime yanıyordum. Hiç değilse dergilerde çıkanları toplamalıydım. Ankara'da oturduğum yıllar Ali Püsküllüoğlu arkadaşım çıkardığı Yusufçuk dergisinin ilk sayısına dergilerde çıkmış şiirlerimden birini koyup, bununla ilgili olarak şiir üstüne görüşlerimi yayımladı. Çok da söyledi: "Dergilerde çıkanları toplayıp bir kitap yapalım..." Yaşar Miraç da Almanya'da aynı sözleri söyler durur: "Eski dergileri tararken sık sık rastlıyorum, toplayalım şunları. Basımını ben üstleneyim."

Arkadaşların rastlaşmadan rastlaşmaya söylediklerini ben kendime her gün söylüyorum. Ama şiir kitabı bastırmak ilk yıllardaki kadar "olurlu" görünmedi, görünmüyor bana.

İşim gücüm temelli şiir olsaydı, belirli bir yaşta yitirdiğim şiir kitabı yayımlama duygusunu yeniden kolayca bulabilir miydim acaba?

Öyle şairler var, sağlıklarında tek bir kitap bastırmadılar. Öyle şairler ver, yaşamlarının sonuna doğru buldular o cesareti. Öyle şairler var bastırdıkları kitabı dağıtmayıp yok ettiler. Kimilerinde marazlı bir duygudur bu. Bendeki sağlıklı seyrek olarak bir fırsat bulmuşken belirteyim, ben şiir biçiminde yazılmış her metne şiir demediğim gibi, dizilip basılmış bir kapak içinde toplanmasına da kitap demiyorum. Kitap, kendi iç bağlantılarını bulabilmiş, yaşayan, devinen yürürlükte bir yapıt olmalıdır. Zor iştir kitap. Şiir de tabi kolay değil, acemiliklerle olgunlaşmamış, oturmamış duygu, düş ve sözcüklerle oluşan metinler değildir. Ham sözler pişmeli, uçucu, geçici duygular yerini bulup oturmalı. Yazdıklarımızın orta malı sözlerle oluşan yanları kişiliğimizdeki köklere bağlanmalı, toplumla geniş iletişime geçebilmelidir. Değilse, insan şiir kılığında onca sözü niçin yazar, niçin bastırır?

Eskiler her ne kadar 'Asıl edebiyat nesirdir' demişlerse de, asıl edebiyat şiirdir bence. 'Başlangıçta söz vardı' sözü de 'Başlangıçta şiir vardı.' Anlamına gelir sanırım. Söz özlü, candan, ciğerden, beyinden süzülüp gelen olağanüstü bir değerdir. Şiir olmayana nasıl 'söz' denebilir? Şiiri şiir olmayan toplumun nesiri nesir, sözü söz olur mu?

İlk şiirlerimde o günkü şiirin büyük etkileri vardır kuşkusuz. Bugünkülerde de, yeni şiir başta, bütün Türk ve dünya şiirinin etkileri vardır. Mutlaka. Ama ben etkilerden korkmuyordum. Belirtmeğe çalıştığım çalıştığım gibi başka noktalardan korkuyordum. Neler vardı bu yazdıklarımda benden olan, benim olan? Yoksa anamdan, babamdan ıssızlıklar içindeki köyümden, köylülerimden neler vardı? Türkiye insanına, dünyaya hangi yeni sözleri söylüyordum.

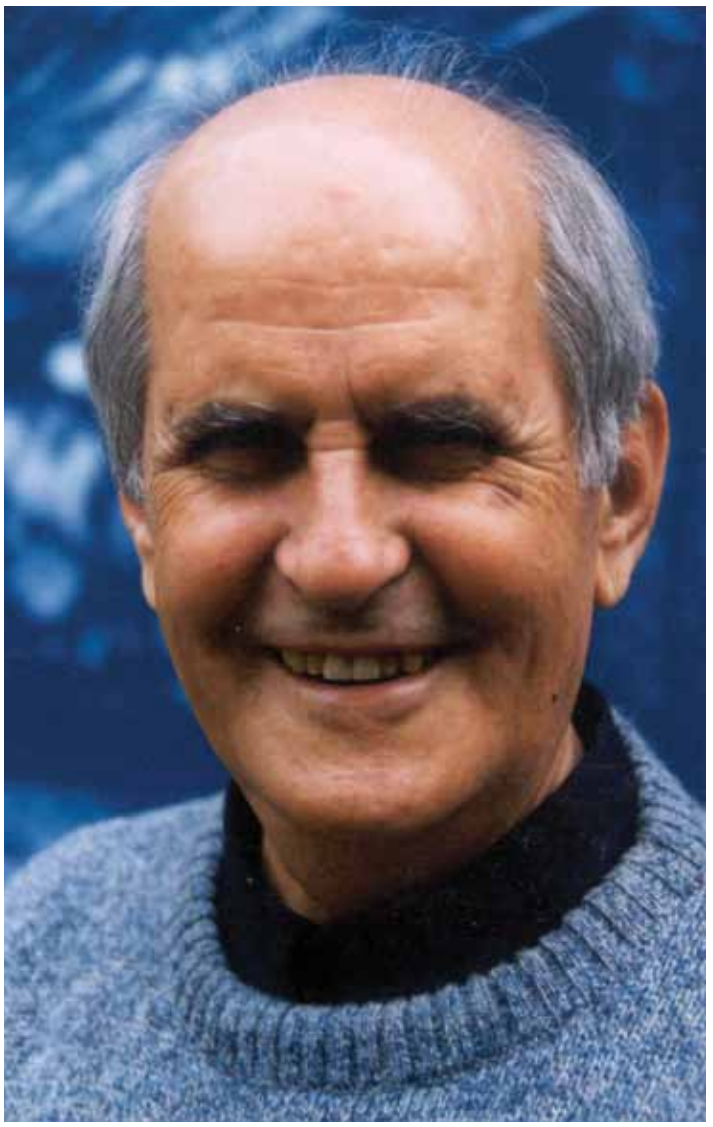

Yeni sözler. Evet, yeni sözler! "Güneş altında söylenmemiş söz yoktur" diyenlere inanmıyorum. Yeni duyuşlar, düşünüşler her zaman vardır. Bunlar ancak yeni sözlerle söylenebilir. Dünya her sabah yeniden kuruluyor. Bugünkü günümüz asla dünkü gibi değildir. Her günün duyuşu, düşünüşü kendine göredir. Söylenişi de yeni olabilir; neden olmasın?

Gerçekten olmalıdır, bunun yolu geçmiş Türk ve dünya şiirini, daha doğrusu şiiri iyi bilmekten geçer. Okuyacaksın. Sabah gözünü açtın mı elini bir şaire atacaksın. Bir yola giderken çantana öbür kitaplarla birlikte bir ya da birkaç şiir kitabı koyacaksın. Halkının dilini iyi bileceksin. O dilin sadece sözcüklerini, deyimlerini, atasözlerini, ilençlerini değil; bunları nasıl her gün yeni biçimlerde, yerine göre nasıl hayranlık verecek derecede değişik, nasıl iyi sözü bilenlerin ustalığıyla kullandığını bileceksin. Sadece beş yıl köy öğretmenliğimde değil, her zaman halktan duyduğum değerli sözleri bir yerlere yazdım. Günlük yaşamda kendim de kullanmaya çalıştım bunları. O öyküleri o romanları, ne yazdımsa hepsini bu dille yazmaya çabaladım. Yazdıklarımı dağdaki çobanlar anlasın, profesörler de yavan bulmasın, diye düşündüm. Fahir Onger bir mektubunda, "Shakpeare Hamlet'i, Moliere Harpagon'u, Balzak Gorio Baba'yı nasıl anlattıysa sen de dilindeki bu büyük olanakla Köylü Durmuş'u öyle anlatacaksın." diye yazmıştı. Bulgaristan'da Türk romanı üstüne yazdığı bir kitapta, romanlarım için. "... birer dil çelengidir..." diyorlardı. Ankara Üniversitesinden Kemal Ateş yazacağı bir tez için taradığı yedi kitabımdan 600 sözcük buldu, sözcüklerde yok. Yöreselci, ağız öykünmesicisi bilir kimileri beni. Değilim. Bir ara öyleydim, caydım bundan. Niçin caydığımı gerekçeleriyle birlikte "Elli yaş söyleşmesinde" açıkladım. En az çeyrek yüzyıldır halkın dilini Türkçenin kurallarına göre yazıyorum. Benim dilimdeki varsıllık sözcük varsıllığı değil, başka bir varsıllıktır, tümcenin bütün kullanışından gelen varsıllıktır. Büyük şairlerde rastlarız, iki sözcüğü öyle yan yana getirirler, okuruz kıvılcımlar çıkar. Asla köy diline, halk diline öykünme değildir yaptığım. Köylü ya da halk ayrı, ben ayrı değilim. O'yum, onun parçasıyım. Onu konuşuyorum, yazıyorum. Romanları, öyküleri, hatta şiirleri biz onunla yazdık, yazıyoruz. "O roman bilmez, böyle şiir yazmaz!" diyemez kimse. Aydın da roman yazamaz, şiir yazamaz. Ben halkın eli kalem tutan, roman, öykü, şiir yazan oğluyum. Onun bereketli göğsünden beslendim, onun verdiği dil ile düşündüm düşünüyorum.

İşte bu dil ile bu halkın romanını, öyküsünü, şiirini yazabil-

(Devamı 23. Sayfada)